

ПАТРИША КОРНУЕЛ ФЕРМА ЗА ТРУПОВЕ

Част 5 от „Кей Скарпета“

Превод от английски: Елена Чизмарова, 1996

chitanka.info

*„Тези, които пътуват с кораби по морето,
които вършат работата си във великите води,
те виждат действията на Бога и неговите
чудеса в дълбините.“*

Псалм 107:23-24

*На сенатор Орън Хач от Юта за неуморната му
борба срещу престъпността.*

1.

На шестнадесети октомври сенките на сърни се показаха до края на тъмната гора зад прозореца ми, когато слънцето прогони нощта. Тръбите под и над мен шумяха и една след друга останалите стаи светваха, докато резки изстрели от стрелбищата, които не можех да видя, обезпокоиха утрото. Бях спала дълбоко и сега се събудих от шума на стрелба.

Това е шум, който никога не спира в Куантико, Вирджиния, където академията на ФБР представлява остров, заобиколен от морската пехота. Няколко дни месечно отсядах в академията на безопасния етаж, където никой не можеше да ми се обади, ако аз не искам, или да ме проследи след няколко бири в повече в трапезарията.

За разлика от спартанските стаи в общежитието, заемани от новите агенти и посетителите полицаи, в моя апартамент имаше телевизор, кухня, телефон и баня, които не трябваше да споделям с никого. Цигарите и алкохолът бяха забранени, но подозирам, че шпионите и пазените свидетели, настанени тук, се подчиняваха на правилата не повече от мен.

Докато кафето се притопляше в микровълновата печка, отворих куфарчето си, за да извадя папката, която ме чакаше, откак снощи се настаних тук. Все още не я бях прегледала, тъй като не успях да се принудя да я взема в леглото и да мисля върху такова нещо през нощта. В това отношение се бях променила.

Откак завърших медицина, бях свикнала да се излагам на всякакви травми по всяко време. Работех денонощно в отделения за спешни случаи и правех аутопсии до зори. Сънят ми бе кратко пътуване до някое мрачно празно място, което по-късно почти не помнех. Постепенно, с течение на годините, това се промени. Намразих да работя до късно през нощта и започнах да сънувам кошмари, когато злоещите образи от живота ми се появяваха подсъзнателно в съня ми.

Емили Стайнър била единадесетгодишна, сексуалността ѝ почти не личала по слабото телце, когато преди две седмици, на първи октомври, написала следното в дневника си:

„Ох, толкова съм щастлива! Сега е почти един часа сутринта и мама не знае, че пиша в дневника си, защото съм в леглото и си светя с фенерче, а лампата е угасена. Снощи отидохме на благотворителната вечеря в църквата и Рен беше там! Сигурна съм, че ме забеляза. После ми даде един бонбон метеор! Прибрах го бързо, докато той не гледаше, и сега е в тайната ми кутия. Днес следобед ще имаме събиране на младежката група и той иска да се срещнем по-рано и да не казвам на никого!!!“

В три и половина следобед Емили излязла от дома си в Блек Маунтин, източно от Ашвил, и потеглила по трикилометровия път до църквата. Другите деца си спомняха, че след събранието са я видели да си тръгва сама към шест следобед, когато слънцето се спускало зад хълмовете. Тя отбила от главния път и минала за по-кратко покрай малкото езеро. Носела прибраната си в калъф китара в ръка. Следователите смятаха, че по време на тази разходка е срещнала мъжа, който часове по-късно отнел живота ѝ. Възможно е да е спряла да поговори с него. А може и въобще да не е усетила присъствието му в сгъстяващите се сенки, докато е бързала към дома си.

В Блек Маунтин, западно градче в Северна Каролина, с население от седем хиляди души, местната полиция се бе занимавала само с няколко случая на убийство или сексуално нападение на деца. А никога не бяха работили по случай, който включваше и двете. Никога не бяха мислили за Темпъл Брукс Голт от Олбъни, Джорджия, макар лицето му да им се бе усмихвало от плакатите за търсени престъпници из цялата страна. Прочути престъпници и делата им никога не бяха представлявали грижа в тази живописна част на света, позната заради Томас Улф и Били Греъм.

Не разбирах какво може да е привлякло Голт тук или пък към нежното момиченце на име Емили, което тъгувало за баща си и за едно момче, наречено Рен. Но когато преди две години Голт започна да се

забавлява, извършвайки убийства в Ричмънд, изборът му изглеждаше също така лишен от рационалност. Всъщност подборът на жертвите му беше съвсем нелогичен.

Напуснах апартамента си и тръгнах по залените от слънце коридори. Струваше ми се, че спомените за кървавата кариера на Голт в Ричмънд помрачават сутринта. Веднъж той се озова пред мен. Буквално можех да го докосна, макар и само за миг, преди да излети през прозореца и да изчезне. Тогава не бях въоръжена, а и бездруго не ми беше работа да ходя и да стрелям по хората. Но все още не можех да се отърся от съмненията, които ме бяха обзели тогава. Не спирах да се чудя дали е можело да направя нещо повече.

Виното в академията не беше прочуто с добрите си качества и съжалих, че миналата нощ в трапезарията бях изпила няколко чаши. Сутрешният ми крос по шосе „Дж. Едгар Хувър“ бе по-неприятен от обикновено.

„Ох, господи, няма да издържа“, помислих си.

Морските пехотинци нагласяха камуфлажни платнени столове и телескопи край пътя, който гледаше към стрелбищата. Докато бавно тичах покрай тях, усетих дръзки мъжки погледи и знаех, че златният кръст на Министерството на правосъдието, закачен на синята ми фланелка, е бил забелязан. Войниците вероятно мислеха, че съм агентка или полицайка, дошла на посещение. Мисълта, че и племенницата ми тича по същия маршрут, ме притесни. Искаше ми се Луси да бе избрала друго място за стажа си. Очевидно аз бях повлияла на живота ѝ, а почти нищо друго не ме плашеше колкото това. Бях придобила навика да се тревожа за нея по време на упражненията и това непрестанно ми напомняше, че остарявам.

ЕСЗ — Екипът за спасяване на заложенници на ФБР — беше изкаран на маневри. Перки на хеликоптер разсичаха въздуха със свистене. Пикап, превозващ мишени, изръмжа покрай мен, последван от друг, пълен с войници. Обърнах се и поех по дългата два километра отсечка обратно към академията, която можеше да мине за модерен хотел от бежови тухли, ако липсваха хилядите антени по покрива и факта, че се намираще на подобно забравено от Бога място.

Когато най-после стигнах до будката на охраната, заобиколих бариерата и изморено вдигнах ръка за поздрав към полицаия зад стъклото. Задъхана и потна се зачудих дали да не измина бавно останалата част от пътя, когато усетих, че някаква кола намалява зад мен.

— Опитваш се да се самоубиеш или какво? — високо попита капитан Пийт Марино от предната седалка на сребристия шевролет „Краун Виктория“.

Радиоантените стърчаха от колата като въдици и въпреки безбройните лекции от моя страна Марино не беше закопчал предпазния си колан.

— Има и по-лесни начини да направиш това — казах аз. — Например да не си закопчаеш предпазния колан.

— Не знам кога може да ми се наложи да изхвърча бързо от колата.

— Ако стане катастрофа, със сигурност ще изхвърчиш адски бързо — отвърнах аз. — Най-вероятно през предното стъкло.

Опитен детектив от отдел „Убийства“ в Ричмънд, където и двамата работехме, Марино наскоро беше повишен и изпратен в Първи участък, най-кръвавия район на града. Той участваше в Програмата за задържане на жестоки престъпници на ФБР — ПЗЖП — от няколко години.

В началото на петдесетте си години, като последица от работата с покварени човешки същества, лошата диета и пиенето, лицето му изглеждаше остаряло и загрубяло, а посивялата му коса оредяваше бързо. Марино беше с наднормено тегло, в лоша физическа форма и не беше прочут с приятен характер. Знаех, че е тук заради обсъждането на случая с Емили Стайнър, но се зачудих за багажа на задната седалка на колата му.

— Ще останеш ли тук за известно време? — попитах.

— Бентън ме е записал в програма „Оцеляване на улицата“.

— Теб и кого още? — запитах учудено, тъй като предназначението на „Оцеляване на улицата“ беше да обучава силите на реда, а не отделни личности.

— Мен и целия екип на участъка.

— Моля те, не ми казвай, че част от новите ти служебни задължения включват и ритането на врати.

— Едно от удоволствията на повишенията е, че обличат задника ти в униформа отново и те пращат на улицата. А ако случайно не си забелязала, мога да ти кажа, че там вече е доста напечено.

— Благодаря за информацията — отговорих сухо. — Да не забравиш да си облечеш дебели дрехи.

— К'во?

Очите му, скрити зад слънчевите очила, погледнаха към огледалото, когато друга кола мина покрай него.

— От куршумите с боя боли.

— Не възнамерявам да бъда уцелен.

— Не познавам човек, който да има подобни намерения.

— Ти кога пристигна? — запита Марино.

— Снощи.

Марино взе пакет цигари от таблото.

— Много неща ли ти съобщиха?

— Прегледах някои работи. Очевидно детективите от Северна Каролина ще донесат повечето подробности по случая тази сутрин.

— Голт е. Трябва да е бил той.

— Определено има сходства — предпазливо отвърнах аз.

Той издърпа цигара „Марлборо“ от пакета и я пъкна в уста.

— Ще го пипна това копеле дори ако ми се наложи да стигна до ада, за да го намеря.

— Ако научиш, че е в ада, най-добре ще е просто да го оставиш там — казах. — Свободен ли си за обяд?

— Стига ти да черпиш.

— Винаги го правя.

— И така трябва да е — каза той и подкара колата. — Ти си цял доктор.

Закуцуках бавно към пистата, минах направо и влязох в гимнастическия салон през задната врата. В съблекалнята три млади жени в отлична физическа форма погледнаха към мен, когато влязох вътре.

— Добро утро, мадам — едновременно казаха те.

Веднага установих от коя група са. Агентите от отдела за борба с наркотиците са прочути из академията с дразнещо учтивите си

поздрави.

Започнах неловко да свалям мокрите си дрехи. Не можех да свикна напълно с доста мъжествените военни отношения тук, където жените не се колебаеха да показват белезите от рани по голите си тела, върху които нямаше нищо друго, освен падащата от лампата светлина. Увих се плътно в хавлията и забързах към душовете. Тъкмо бях пуснала водата, когато чифт познати зелени очи надникна иззад найлоновата завеса и ме стресна. Сапунът излетя от ръката ми и се плъзна по пода, като спря до калните маратонки на племенницата ми.

— Луси, хайде да си поговорим, след като изляза — раздражено казах аз и дръпнах завесата.

— Господи, Лен едва не ме уби тази сутрин — щастливо съобщи тя и ми подаде сапуна. — Беше страхотно. Следващия път ще тичаме по шосе „Йелоу Брик“. Ще го питам дали и ти може да дойдеш.

— Не, благодаря — отвърнах аз, докато втривах шампоана в косата си. — Нямам желание да получа разкъсвания на сухожилията или изпочупени кости.

— Е, наистина би трябвало да го направиш поне веднъж, лельо Кей. Това си е направо церемониален маршрут.

— Не и за мен.

Луси замълча за момент, после каза несигурно:

— Трябва да те питам нещо.

Изплакнах косата си, отметнах я от очите си, дръпнах завесата и погледнах навън. Племенницата ми стоеше отпред, мръсна и потна от глава до пети, с петна от кръв по сивата униформена фланелка на ФБР. Двайсет и една годишна, тя бе на път да завърши университета във Вирджиния. Лицето ѝ беше красиво, макар и малко изострено, късата ѝ, рижава коса бе изсветляла от слънцето. Помнех добре времето, когато косата ѝ беше дълга и червена, а тя беше дебела и носеше шини.

— Искат да се върна тук, след като се дипломирам — съобщи тя. — Господин Уесли написа предложението и има шанс то да бъде одобрено.

— Какъв е въпросът ти? — запитах и усетих отново силно противоречивите си чувства.

— Просто се чудех ти какво мислиш за това.

— Знаеш, че в момента щатът им е замразен.

Луси ме изглежда внимателно, като се опитваше да разчете информация, която не исках да ѝ дам.

— Бездруго не мога да стана нов агент направо излизайки от колежа — каза тя. — Важното е сега да се включа в АИП, може да е чрез стипендия. Колкото до това какво ще правя после — тя сви рамене, — кой знае?

АИП беше наскоро създадената Апаратура за инженерни проучвания на ФБР, неприветлив комплекс, разположен в академията. Работата в него беше секретна и аз дори се дразнех леко от факта, че макар да съм главният съдебен лекар на Вирджиния и консултант патолог на следователския екип на Бюрото, никога не бях получавала разрешение да вляза в коридорите, през които младата ми племенница минаваше всеки ден.

Луси свали маратонките и шортите си, после издърпа фланелката и спортния си сутиен през главата.

— Ще продължим разговора по-късно — казах аз, излязох от кабинката и ѝ направих място да влезе.

— Ау! — изохка тя, когато силната водна струя удари раните ѝ.

— Използвай много сапун и вода. Как си направи тази рана на ръката?

— Плъзнах се, когато се спусках по склона и въжето ме задържа.

— Трябва да сложим малко спирт на раната.

— В никакъв случай.

— По кое време ще си тръгнеш от АИП?

— Не знам. Зависи.

— Ще се видим, преди да си тръгна обратно към Ричмънд — обещах аз, върнах се в съблекалнята и започнах да си суша косата.

Само след около минута Луси, също не от най-скромните, мина покрай мен, като на себе си нямаше нищо, освен часовника „Брайтлинг“, който ѝ бях подарила за рождения ден.

— Мамка му! — тихо промърмори тя, когато започна да навлича дрехите си. — Не можеш да си представиш колко неща трябва да свърша днес. Да преразпределя хард диска, да заредя отново всичко, защото непрекъснато ми свършва мястото, да вкарам още някои неща, да променя купчина файлове. Надявам се, че поне няма да имам повече проблеми с апаратите.

Луси се оплакваше неубедително. Тя беше влюбена в това, което вършеше.

— Видях Марино сутринта, докато тичах. Тук е за цялата седмица — съобщих аз.

— Питай го дали не иска да постреляме малко — каза Луси, като хвърли маратонките в шкафа си и тресна вратичката с ентузиазъм.

— Имам чувството, че той бездруго доста ще трябва да постреля — отвърнах.

Думите ми я последваха навън по коридора. В съблекалнята влязоха още пет-шест агенти на отдела за борба с наркотиците, облечени в черно.

— Добро утро, мадам — учтиво ме поздравиха те.

Здрави връзки за обувки заплющяха върху кожата, докато си събувах ботушите.

Докато се облека и оставя спортния сак в стаята си, стана девет и петнайсет и аз закъснях.

Минах през двете охранявани врати и забързах надолу по стълбите. Качих се на асансьора до залата за почистване на оръжия и се спуснах седемдесет метра към долното ниво на академията, където спокойно нагазих в ада. В залата за конференции, около голямата дъбова маса седяха девет полицейски следователи, хора на ФБР и един аналитик от ПЗЖП. Придърпах си стола до Марино и се настаних, докато коментарите огласяха стаята.

— Този тип знае адски много за веществените доказателства.

— Всеки, който е бил в затвора, знае.

— Важното е, че този вид поведение на него му доставя страхотно удоволствие.

— Това ме навежда на мисълта, че той никога не е бил в затвора.

Добавих папката си към останалите документи по случая, които обикаляха из залата. После прошепнах на един от агентите, че искам копие от дневника на Емили Стайнър.

— А не, не съм съгласен — обади се Марино. — Фактът, че някой е бил в затвора, не означава, че ще го е страх да не попадне там отново.

— Повечето хора се страхуват. Нали знаеш пословицата за котката върху горещата печка.

— Голт не е като повечето хора. Той обича нагорещени печки.

Дадоха ми купчина снимки от къщата в стил ранчо на семейство Стайнър. В задната ѝ част един от прозорците на първия етаж бе леко откренат. През него убиецът бе влязъл в малка стаичка за пране с бял линолеум и сини карирани стени.

— Ако вземем предвид квартала, семейството и самата жертва, значи Голт става доста дързък.

Проследих застлан с мокет коридор към спалнята на родителите, където украсата се състоеше от пастелни картини на малки букетчета теменужки и летящи балони. Преброих шест възглавници на покритото с балдахин легло и още няколко на рафта в гардероба.

— Говорим за почти минималната уязвимост на убиеца...

Украсената като за малко момиченце спалня принадлежеше на майката на Емили, Дениз. Според показанията ѝ в полицията тя била събудена около два сутринта от опрян до главата ѝ пистолет.

— Той може да иска да ни подразни.

— Няма да му е за първи път.

Госпожа Стайнър описваше нападателя като среден на ръст. Тъй като носел ръкавици, маска, дълъг панталон и сако, не беше сигурна по отношение на расата. Запушил ѝ устата, завързал я с оранжева лепенка за тръби и я напъхал в гардероба. После отишъл в стаята на Емили, където грабнал детето от леглото и изчезнал с него в мрачната ранна утрин.

— Смятам, че трябва да внимаваме да не се придържаме само към онзи тип — Голт.

— Разумно. Трябва да огледаме всичко.

Аз се намесих:

— Леглото на майката оправено ли е било?

Обсъждането спря и всички замълчаха.

Следовател на средна възраст с червендалесто лице на гуляйджия каза:

— Да.

Проницателните му сиви очи просветнаха като на насекомо, докато оглеждаше пепеляворусата ми коса, устните ми, сивото шалче, надничашо от яката на раираната ми в бяло и сиво блуза. Очите му

продължиха огледа си и се спуснаха към ръцете ми, където се спряха на златния пръстен с гравирани печат и пръста, на който би трябвало да има венчална халка.

— Аз съм доктор Скарпета — представих се студено, докато той оглеждаше гърдите ми.

— Макс Фъргюсън, Щатско бюро за разследване, Ашвил.

— А аз съм лейтенант Хършъл Моут от полицията в Блек Маунтин — каза спретнато облечен в бежово мъж, достатъчно стар за пенсиониране, като се протегна през масата и ми предложи едра, мазолеста ръка. — За мен е удоволствие, док. Слушал съм много за вас.

— Очевидно — обърна се към групата Фъргюсън — госпожа Стайнър е оправила леглото си, преди да пристигне полицията.

— Защо? — запитах аз.

— Може да е от скромност — предположи Лиз Майър, единствената жена, правеща профили на престъпници в отдела. — Вече е имало един непознат в спалнята ѝ. А сега пък идват ченгетата.

— Как е била облечена при пристигането на полицията? — запитах.

Фъргюсън погледна към доклада си.

— Розов халат с цип и чорапи.

— С това ли е била в леглото? — прозвуча зад мен познат глас.

Шефът на екипа, Бентън Уесли, затвори вратата на залата и бързо погледна към мен. Висок и слаб, с остри черти и сребриста коса, той беше облечен в тъмен еднореден костюм и носеше огромно количество документи и диапозитиви. Никой не проговори, докато той бързо се настани на мястото си и надраска няколко бележки с писалка „Монблан“.

Уесли повтори, без да вдигне поглед:

— Знаем ли дали е била облечена по същия начин, когато е било извършено нападението? Или е облякла робата по-късно?

— Бих го нарекъл по-скоро нощница, отколкото роба — отвърна Моут. — Фланелена материя, дълги ръкави, стигаше до глезените ѝ, закопчана отпред с цип.

— Под нея нямаше нищо, освен бикини — допълни Фъргюсън.

— Няма да те питам откъде знаеш това — намеси се Марино.

— Бикините се очертаваха ясно. Личеше, че няма сутиен. Държавата ми плаща, за да бъда наблюдателен. Също и Бюрото — огледа се той около масата — не ми плаща за лайната ми.

— Никой и не би ти платил за това, освен ако не ядеш злато — отбеляза Марино.

Фъргюсън извади пакет цигари.

— Някой има ли нещо против да запаля?

— Аз.

— Да, аз също.

— Кей — каза Уесли, като побутна дебел кафяв плик към мен, — това е докладът от аутопсията и още снимки.

— Лазерни разпечатки? — запитах, тъй като никак не ги обичам, защото са задоволителни само когато ги гледаш отдалеч.

— Не. Истински.

— Добре.

— Значи обсъждаме характерните черти и методиката на убиеца, нали? — Уесли се огледа и няколко души кимнаха. — Имаме и вероятен заподозрян. Или смятаме, че имаме такъв.

— За мен няма съмнение — каза Марино.

— Хайде да огледаме местопрестъплението и жертвата — предложи Уесли и започна да прелиства документите си. — Мисля, че ще е по-добре да се въздържахме от споменаване имената на известни престъпници за момента — огледа ни той. — Имаме ли карта?

Фъргюсън раздаде копия.

— Отбелязани са църквата и домът на жертвата. Също и пътеката около езерото, където смятаме, че е вървяла на път към къщи от църквата.

Емили Стайнър можеше да мине за осем-деветгодишна с дребното си крехко личице и тяло. На последната си училищна снимка, направена през пролетта, тя беше облечена в зелен пуловер с копчета, русата ѝ коса беше сресана на път и придържана от шнола с форма на папагал.

Доколкото знаехме, не ѝ бяха правени други снимки чак до ясната съботна сутрин на седми октомври, когато един възрастен мъж пристигнал на езеро Томахоук, за да лови риба. Той настанил шезлонга си в калта близо до водата и забелязал малък розов чорап да се подава от близките храсти. После осъзнал, че в чорапа има и крак.

— Огледахме внимателно пътеката — каза Фъргюсън, като посочи с химикалката си към диапозитивите. — Намерихме тялото тук.

— На какво разстояние е мястото от църквата и дома й?

— Около километър и половина и от двете, ако шофираш. Малко по-късо по въздуха.

— А пътеката около езерото съкращава пътя и го прави колкото въздушния?

— Горе-долу — отвърна Фъргюсън и продължи: — Тя лежеше с главата на север. На левия крак имаше част от чорап, на десния — цял. Имаме часовник. Също и колие. Била е облечена в синя фланелена пижама и бикини, но и днес те не са намерени. Това е снимка в близък план на раната на тила й.

Сянката на химикалката се премести встрани. През дебелия стени се чуваха приглушени изстрели откъм стрелбището.

Тялото на Емили Стайнър беше голо. Прегледът на съдебния лекар на област Бънкомби бе установил, че момиченцето е било изнасилено. Тъмните лъскави петна по вътрешната страна на бедрата и горната част на гърдите и раменете й всъщност бяха парчета липсваща плът. Тя също била със запушена уста и завързана с оранжева лепенка. Причината за смъртта беше изстрел от малокалибрен пистолет в тила.

Фъргюсън показваше един диапозитив след друг и докато образите на бледото телце на детето проблясваха в тъмнината, настъпи пълна тишина. Никога не бях срещала следовател, който да е превъзмогнал ужаса си при гледката на измъчвани и убити деца.

— Знаем ли какви са били климатичните условия в Блек Маунтин от първи до седми октомври? — запитах аз.

— Облачно. Четири-пет градуса през нощта, около дванайсет през деня — отговори Фъргюсън. — Средно.

— Средно? — изгледах го аз.

— Средно — бавно и натъртено каза той, когато лампите отново светнаха. — Нали знаете, събирате температурите, а после ги делите на броя на дните.

— Агент Фъргюсън, всяко значително отклонение е важно за нас — отговорих безстрастно, като се мъчех да прикрия нарастващата си неприязън към този човек. — Дори само един ден с необичайно висока температура би могъл да промени състоянието на трупа.

Уесли започна нова страница с бележки. Когато поспря, погледна към мен.

— Доктор Скарпета, ако Емили е била убита малко след отвличането, колко разложена трябваше да бъде, когато са я намерили на седми октомври?

— Съдейки по описаните условия, бих очаквала трупът да е сравнително леко разложен — отговорих. — Също така бих очаквала резултати от дейността на насекомите, вероятно и други посмъртни щети, зависи какъв достъп до тялото са имали хищниците.

— С други думи, тя трябваше да е в доста по-лошо състояние от това — потупа Уесли по снимките, — ако е била мъртва от шест дни.

— Да, трябваше да е по-разложена.

По врата на Уесли проблясваше пот, която бе навлажнила колосаната му бяла риза. Вените по челото и врата му пулсираха.

— Наистина съм учуден, че никакви кучета не са се добрали до нея.

— Е, Макс, аз пък не съм. Това не е големият град, където навсякъде бродят помияри. Ние държим кучетата си в двора или на каишка, когато са навън.

Марино се отдаде на противния си навик да разкъсва на парчета стиропорната си чаша за кафе.

Телцето беше толкова бледо, че изглеждаше почти сиво, със зеленикаво обезцветяване в дясната долна част. Връхчетата на пръстите бяха сухи, кожата се отделяше от ноктите. Косата и кожата на ходилата ѝ падаха. Не видях следи от отбранителни рани. Нямаше резки, драскотини или счупени нокти, които да навеждат на мисъл за борба.

— Дърветата и другите растения са я заслонили от слънцето — отбелязах, когато смътни сенки замъглиха мислите ми. — Изглежда, че раните ѝ не са кървели много, ако въобще са кървели, иначе щяха да привлекат хищниците.

— Смятаме, че е била убита някъде другаде — вмъкна Уесли. — Отсъствието на кръв, липсата на дрехите, положението на тялото и т.н. предполагат, че е била убита някъде другаде, а после захвърлена. Можеш ли да кажеш дали изрязването на плътта е било извършено след убийството?

— Около или по време на смъртта — отговорих.

— Отново за да се премахнат следите от ухапвания?

— Не мога да твърдя със сигурност само по това, което виждам тук.

— Според теб раните сходни ли са с онези на Еди Хийт?

Уесли говореше за тринайсетгодишното момче, което Темпъл Голт уби в Ричмънд.

— Да — отвърнах, отворих друг плик и извадих купчина снимки от аутопсията, стегнати с ластик. — И в двата случая имаме кожа, изрязана от рамото и горната вътрешна страна на бедрото. Еди Хийт също бе застрелян в главата, а тялото му изхвърлено. Също така ми прави впечатление, че въпреки разликата в пола, момчето и момичето са от един и същи тип. Хийт беше дребен, несъзрял полово. Емили Стайнър е много дребна, почти несъзряла полово. Основната разлика е, че по тялото на момиченцето няма кръстове или плитки разрези.

Марино се намеси, за да обясни на полицаите от Северна Каролина:

— В случая Хийт смятаме, че Голт първо се е опитал да унищожи следите от ухапване, като ги е срязал с нож. После е разбрал, че това няма да му свърши работа, затова е отрязал парчета кожа с размера на джоба на ризата ми. Този път с малкото момиченце, което е грабнал, вероятно просто е отрязал следите и е приключил.

— Знаеш ли, наистина не се чувствам удобно с тези категорични предположения. Не можем да сме сигурни, че е Голт.

— Минаха почти две години, Лиз. Съмнявам се, че Голт се с преродил или е започнал работа в Червения кръст.

— Но и не знаеш дали не е така. Бънди е работил в център за хора с психически кризи.

— А Господ е говорил на сина на Сам.

— Мога да ви уверя, че Господ не е казвал на Бърковиц абсолютно нищо — сериозно каза Уесли.

— Моята мисъл е, че Голт, ако е той, просто е отрязал белезите този път.

— Е, това е вярно. Както и всички други, тези типове се усъвършенстват постепенно.

— Господи, надявам се той да не стане по-добър — каза Моут, като избърса горната си устна със сгънатата кърпа.

— Готови ли сме да правим профила? — запита Уесли и се огледа. — Смятате ли, че е бял мъж?

— Населението в квартала е основно бяло.

— Абсолютно.

— Възраст?

— Престъпникът действа логично и това му прибавя някоя и друга година.

— Съгласен съм. Не мисля, че си имаме работа с малолетен.

— Бих започнал с двайсетте. Краят на двайсетте години.

— Аз предпочитам края на двайсетте, до към средата на трийсетте.

— Много е организиран. Например носи си оръжието, а не избира нещо, открито в къщата. А и, изглежда, не е имал никакви проблеми да контролира жертвата си.

— Според членовете на семейството и приятелите Емили не е била трудна за контролиране. Била е доста срамежлива и лесно се е плашела.

— Освен това е била болнава, непрекъснато е посещавала лекарски кабинети. Имала е навика да се подчинява на възрастните. С други думи, правела е всичко, което ѝ наредят.

— Невинаги — възпротиви се Уесли спокойно, докато разлистваше страниците на дневника на мъртвото момиченце. — Не е искала майка ѝ да узнае, че в един през нощта тя не спи, а има фенерче в леглото. Изглежда, не е възнамерявала да ѝ каже и че ще отиде рано на църковното събрание в неделя следобед. Знаем ли дали онова момче, Рен, се е появило също така рано?

— Отишъл чак когато събранието започнало, в пет часа.

— Какви са били отношенията на Емили с другите момчета?

— Имала е типичните за възрастта ѝ приятелства. Обичаш ли ме? Огради с кръгче „да“ или „не“.

— Какво лошо има в това? — запита Марино и всички се засмяха.

Продължих да подреждам снимките пред себе си, като карти за таро. Усетих, че нервността ми нараства. Куршумът бе проникнал в тила, в дясната теменна кост, бе разкъсал твърдата обвивка и средната мозъчна артерия. И все пак нямаше контузия, субдурални или

епидурални хематоми. Нито пък имаше съществена реакция на раните по гениталиите.

— Колко хотела има във вашия район?

— Сеещам се за около десет. Има и няколко пансиона с легло и закуска, частни къщи, където можеш да получиш стая.

— Поддържате ли списъци на регистрираните гости?

— Честно казано, не сме се сещали за това.

— Ако Голт е в града, той трябва да е отседнал някъде.

Лабораторните изследвания на момиченцето също бяха доста озадачаващи: нивото на натрий достигаше 180, а на калий — 58 милиеквивалента на литър.

— Макс, хайде да започнем с „Травел Изи“. Всъщност, ако ти го направиш, аз ще проверя „Акорн“ и „Епъл Блосъм“. Може да опитаме и в „Маунтинийър“, макар да е малко по-далеч.

— Най-вероятно е Голт да отседне някъде, където ще има максимална анонимност. Той не би искал персонала да забелязва кога влиза и излиза.

— Е, няма да има голям избор. Нямаме чак толкова големи хотели.

— Вероятно не би се настанил в „Ред Рокър“ или „Блекбъри Ин“.

— И аз не мисля така, но все пак ще ги проверим.

— Какво ще кажеш за Ашвил? Те сигурно имат няколко големи хотела.

— Те имат всякакви неща, откакто започнаха да продават евтин алкохол.

— Мислиш ли, че той е завел момиченцето в стаята си и я убил там?

— Не. Абсолютно не.

— Не можеш да държиш в плен малко хлапе като това и никой да не забележи. Например камериерките или хората от румсървиса.

— Тъкмо затова бих се изненадал, ако Голт е отседнал в хотел. Ченгетата са започнали да търсят Емили веднага след отвличането. Цялата история се появи по новините.

Аутопсията беше извършена от доктор Джеймс Дженрет, повиканият на местопрестъплението патолог. Дженрет, който работеше като болничен патолог в Ашвил, имаше договор с щата да извършва криминални аутопсии в редките случаи, когато подобна нужда можеше

да се появи в уединените хълмове в западната част на Северна Каролина. Неговото резюме, че „някои открития са необясними с раната от куршума в главата“, просто не беше достатъчно. Свалих си очилата и разтърках носа си.

Бентън Уесли заговори:

— Какво е положението с туристическите хижи и имотите под наем в района ви?

— Да, господине — отвърна Моут, — много са — каза той, после се обърна към Фъргюсън: — Макс, май ще е разумно да проверим и тях. Направи един списък, виж кой какво е наел.

Разбрах, че Уесли е усетил смущението ми, когато каза:

— Доктор Скарпета? Изглежда имате да добавите още нещо.

— Объркана съм от липсата на реакция на която и да било от раните ѝ — отвърнах. — И макар състоянието на тялото ѝ да ни навежда на мисълта, че е била мъртва само от няколко дни, електролитните ѝ изследвания не съвпадат с физическите характеристики...

— Нейните какво? — озадачено запита Моут.

— Нивото на натрий е високо, а тъй като натрият остава сравнително стабилен след смъртта, можем да заключим, че нивото му е било доста високо по време на смъртта.

— Какво означава това?

— Може да означава, че е била страхотно обезводнена — обясних. — Между другото, тя е била с много ниско за възрастта си тегло. Знаем ли нещо за възможни проблеми с храненето? Боледувала ли е? Повръщала ли е? Диария? Взимала ли е диуретици?

Никой не отговори и Фъргюсън каза:

— Ще питам майката. Бездруго трябва да поговоря с нея, когато се прибера.

— Нивото на калий също е повишено — продължих. — И това трябва да се обясни, защото калият се увеличава след смъртта, когато стените на клетките се разрушат и го изпуснат.

— Калий? — запита Моут.

— Течността на окото е подходяща за проба, защото е изолирана, предпазвана и следователно по-малко изложена на зарази и замърсяване — отговорих. — По-важно е следното: нивото на калий

предполага, че е била мъртва по-дълго, отколкото другите характеристики сочат.

— Колко дълго? — запита Уесли.

— Шест или седем дни.

— Може ли да има и друго обяснение за това?

— Излагането на голяма горещина щеше да ускори разлагането — казах.

— Значи няма да е това.

— Или грешка — добавих.

— Можеш ли да провериш?

Кимнах утвърдително.

— Доктор Дженрет смята, че куршумът в мозъка я е убил моментално — съобщи Фъргюсън. — Мисля си, че ако умреш мигновено, не би трябвало да има реакция на раните.

— Проблемът е — обясних аз, — че нараняването на мозъка ѝ не би трябвало да предизвика мигновена смърт.

— Колко време е можела да оцелее с него? — поиска да узнае Моут.

— Часове — отговорих.

— Други възможности? — обърна се Уесли към мен.

— Комоцио. Това е като електрическа верига — получаваш удар по главата, умираш веднага, а ние не можем да намерим голяма или въобще никаква рана — казах аз и се замислих за момент. — Или пък всичките ѝ рани са посмъртни, включително и тази от изстрела.

Всички се умълчаха и замислиха.

Чашата за кафе на Марино представляваше малка купчина стиропор, а пепелникът пред него бе пълен с опаковки от дъвки. Той каза:

— Намери ли нещо, което да сочи, че е била ударена?

Отговорих му, че не съм.

Той започна да щрака с химикалката си.

— Хайде да поговорим още малко за семейството ѝ. Какво знаем за бащата, освен че е мъртъв?

— Бил е учител в християнската академия „Броуд Ривър“ в Суананоа.

— Емили там ли е учила?

— Не. Посещавала е държавното начално училище в Блек Маунтин. Баща ѝ умрял преди около година — добави Моут.

— Забелязах — казах аз. — Казвал се е Чарлс?

Моут кимна.

— От какво е умрял? — запитах.

— Не съм сигурен. Но беше естествена смърт.

Фъргюсън добави:

— Имал е проблеми със сърцето.

Уесли стана и отиде до бялата пластмасова дъска.

— Добре — каза той, махна капачката на флумастера и започна да пише. — Хайде да прегледаме подробностите. Жертвата е от семейство от средната класа, бяла, възраст — единайсет години, видяна за последен път от съучениците си около шест следобед на първи октомври, когато се прибирала сама към къщи от църковно събрание. В този случай тя минала направо, по пътеката покрай Томахоук, малко изкуствено езеро. Ако погледнете картите си, ще видите, че в северния край на езерото има клуб и обществен басейн, които работят само през лятото. Ето тук има тенискортове и район за пикник, които са на разположение през цялата година. Според майката Емили се прибрала у дома малко след шест и половина. Отишла веднага в стаята си и свирила на китара, докато стане време за вечеря.

— Каза ли госпожа Стайнър какво е вечеряла Емили тогава? — обърнах се аз към групата.

— Каза ми, че са яли макарони, сирене и салата — отговори Фъргюсън.

— По кое време? — запитах, тъй като в доклада от аутопсията пишеше, че стомашното съдържание на Емили се е състояло само от малко количество кафеникава течност.

— Около седем и половина вечерта. Поне така ми каза.

— Това трябва да е било смляно до времето, когато е била отвлечена в два след полунощ?

— Да — отговорих. — Дълго преди два трябва да е напуснало стомаха.

— Може да не са ѝ давали много за ядене и пиене, докато е била в плен.

— Това обяснява ли високото ниво на натрий и вероятното ѝ обезводняване? — запита Уесли.

— Определено е възможно.
Той отново си записа нещо.

— В къщата няма аларма, нито куче.

— Знаем ли дали нещо е било откраднато?

— Възможно е някои дрехи да са изчезнали.

— Чии?

— На майката. Докато била завързана в гардероба, чула, че той отваря чекмеджета.

— Ако е така, е бил адски внимателен. Тя каза, че не можела да определи дали нещо липсва, или е разбъркано.

— Какво е преподавал бащата? Знае ли някой?

— Библията.

— „Броуд Ривър“ е едно от онези фундаменталистки места. Хлапетата започват деня с песента „Грехът няма да надделее над мен“.

— Без майтап.

— Сериозен съм като сърдечен удар.

— Господи.

— Да, и те доста си говорят за него.

— Може да успеят да направят нещо с внука ми.

— По дяволите, Хършъл, никой не може да направи нищо по отношение на внука ти, просто защото ти го глезиш ужасно. Колко колела има вече? Три?

Заговорих отново:

— Искам да науча малко повече за семейството на Емили. Предполагам, че са религиозни.

— Много.

— Други деца?

Лейтенант Моут си пое дълбоко дъх.

— Това е най-тъжното в цялата работа. Преди няколко години са имали друго дете, но то починало още като бебе.

— Това също в Блек Маунтин ли е станало? — попитах.

— Не, мадам. Било преди семейство Стайнър да се премести при нас. Те са от Калифорния. Нали знаете, при нас идват от цялата страна.

Фъргюсън добави:

— А също така и много чужденци се отправят към нашите хълмове, за да изкарат тук пенсията си, ваканцията или да посетят

някоя религиозна сбирка. Мамка му, ако ми даваха по пет цента за всеки баптист, нямаше да седя тук.

Погледнах към Марино. Гневът му беше осезаем като жега, лицето му пламтеше яркочервено.

— Точно мястото, на което ще се изкефи Голт. Хората там четат всички истории за копелето в списания като „Пийпъл“, „Нешънъл Инкуайърър“ и „Парейд“, но никога няма да им дойде наум, че изродът може да се появи в техния град. За тях той е Франкенщайн. Смятат, че в действителност не съществува.

— Не забравяйте, че за него направиха и филм по телевизията — обади се отново Моут.

— Това пък кога беше? — намръщи се Фъргюсън.

— Миналото лято. Капитан Марино ми разказа. Не си спомням името на актьора, но той участва в разни екшъни. Така ли беше?

Марино не се интересуваше от този въпрос. Гневът му сякаш изпълваше стаята.

— Мисля, че кучият син е все още там — каза той, като отблъсна стола си назад и добави нова опаковка от дъвка в пепелника.

— Всичко е възможно — съгласи се Уесли.

— Добре — прочисти гърлото си Моут. — Каквото и да решите да направите, за да ни помогнете, ще ви бъдем страхотно благодарни.

Уесли погледна часовника си.

— Пийт, искаш ли отново да изгасиш лампите? Мисля да прегледаме онези по-ранни случаи и да покажем на нашите приятели от Северна Каролина как Голт прекарваше времето си във Вирджиния.

През следващия час в тъмнината проблясваха ужаси, които напомняха на разкъсаните зловещи сцени в някои от най-страшните ми кошмари. Фъргюсън и Моут не отделяха широко отворените си очи от екрана. Не казаха нито дума. Не ги видях и да примигват.

2.

Зад прозорците на трапезарията се виждаха мармоти, които се припичаха на слънцето. Ядях бавно салатата си, докато Марино обираше последните остатъци от пържено пиле от чинията си.

Небето беше с цвета на избелели джинси, дърветата загатваха за това колко ярки ще станат, когато есента се развихри. В известен смисъл завиждах на Марино. Седмицата, която му предстоеше, изглеждаше като ваканция в сравнение с моята, надвиснала мрачно върху мен като огромна ненаситна птица.

— Луси се надява да намериш малко време, за да постреляте заедно, докато си тук — казах.

— Зависи дали маниерите ѝ са се подобрили — отвърна Марино, като бутна таблата си встрани.

— Странно, и тя обикновено казва същото за теб.

Той извади цигара от пакета си.

— Имаш ли нещо против?

— Няма значение, тъй като и бездруго ще го направиш.

— Никога не даваш малко кредит на хората, док — възнегодува той и цигарата се залюля на устата му. — Все пак доста съм ги намалил — допълни Марино и щракна запалката си. — Кажете си честно: не мислиш ли за пушене всяка минута?

— Прав си. Не минава и минута, в която да не се зачудя как съм могла да върша нещо толкова неприятно и отблъскващо.

— Глупости. Липсва ти страхотно. В момента ти се иска да си на мое място. — Марино издиша струя дим и се загледа през прозореца. — Един ден цялото това място ще се срина в някоя дупка заради шибаните мармоти.

— Защо Голт би отишъл в Северна Каролина? — запитах.

— Защо, по дяволите, въобще би отишъл някъде? — каза Марино с мрачен поглед. — Какъвто и въпрос да зададеш за тоя мръсник, отговорът е все един и същи: просто така му се е искало. А и няма да се спре с момиченцето Стайнър. Още някое хлапе, жена или

мъж, по дяволите, това е без значение, ще се окаже на подходящото място в подходящия час, когато Голт го засърби отново.

— Наистина ли мислиш, че той все още е там?

Той изтърси пепелта от цигарата си.

— Да, така мисля.

— Защо?

— Защото веселбата му едва сега започва — отвърна той.

В трапезарията влезе Бентън Уесли.

— Най-великото шибано шоу на земята, а той си седи спокойно, гледа и умира от смях, докато ченгетата от Блек Маунтин обикалят в кръг и се опитват да измислят какво, по дяволите, да направят. Те са свикнали на не повече от едно убийство годишно между другото.

Загледах Уесли, който се отправи към бара. Сипа си супа в купичката, сложи няколко сухара на таблата си и пусна няколко долара в хартиения поднос оставен за клиентите, в случай че касиерът не е наоколо. Не показа с нищо, че ни е видял, но познавах способността му светкавично да възприеме всяка подробност в заобикалящата го среда, макар да изглежда съвсем разсеян.

— Някои от физическите показатели на Емили Стайнър ме карат да мисля, че тялото ѝ е било замразено — казах на Марино, докато Уесли се отправяше към нас.

— Точно така. Сигурен съм, че е било. В моргата — отвърна Марино и ме изгледа странно.

— Май съм пропуснал нещо важно — каза Уесли, като си придърпа стол и седна.

— Мисля, че тялото на Емили Стайнър е било замразено, преди да бъде оставено до езерото — споделих.

— Какво те кара да мислиш така? — запита Уесли.

Златни копчета за ръкавели, украсени с емблемата на Министерството на правосъдието се показаха изпод ръкава на сакото му, когато той се протегна към солницата.

— Кожата ѝ беше отпусната и суха — отговорих. — Освен това беше доста добре запазена и фактически неосквернена от животни и насекоми.

— Това опровергава идеята ни, че Голт е отседнал в някой евтин мотел — обади се Марино. — Със сигурност не би успял да напъха трупа в минибара в стаята си.

Уесли, педантичен както винаги, напълни лъжицата си със задушени миди и я поднесе към устата си, без да разлее дори капка.

— Какви материални улики имаме? — запитах.

— Бижутата и чорапите ѝ — отговори Уесли. — И лепенката, която за съжаление е била свалена, преди да я проверим за отпечатъци. В моргата доста добре я бяха срязали.

— Господи — измърмори Марино.

— Но е достатъчно характерна, за да ни обнадежди поне малко. Всъщност мога да кажа, че никога преди не съм виждал яркооранжева лепенка за тръби — допълни Уесли и погледна към мен.

— Аз определено не съм виждала — казах. — Вашите лаборанти успяха ли да открият вече нещо за нея?

— Все още нищо, освен мазни петна, което означава, че краищата на рулото, откъдето е откъсната, са изцапани с нещо мазно. Ако това въобще би могло да ни свърши някаква работа.

— Какво друго има в лабораторията? — попитах.

Уесли каза:

— Проби, почва изпод трупа, чаршафа и торбата, използвани при транспортирането ѝ от езерото.

Раздразнението ми нарастваше все повече, докато слушах продължението на обясненията му. Зачудих се какво ли бяха пропуснали и какви микроскопични улики са били унищожени завинаги.

— Искам копия от снимките ѝ и докладите, също и резултатите от лабораторията, когато са готови — обадох се аз.

— Каквото имаме, ще бъде на твое разположение — отвърна Уесли. — Хората от лабораторията ще се свържат директно с теб.

— Трябва да определим времето на смъртта по-точно — обади се Марино. — Тук нещо не съвпада.

— Да, много важно е да го разберем — потвърди Уесли и се обърна към мен: — Можеш ли да провериш нещата?

— Ще направя всичко възможно — отговорих.

— Вече трябваше да съм на стрелбището — каза Марино, като погледна часовника си и се надигна от масата. — Всъщност предполагам, че са започнали без мен.

— Надявам се, имаш намерение първо да се преоблечеш — каза Уесли. — Облечи анцуг с качулка.

— Да бе, та да пукна от жега.

— По-добре е, отколкото да те проснат с деветкалибров патрон с боя — настоя Уесли. — Ужасно боли от тях.

— К'во? Вие двамата да не сте си говорили за това в мое отсъствие, а?

Загледахме го как се отдалечава. Той закопча блейзъра над голямото си шкембе, приглади оредялата си коса и оправи панталона си, докато вървеше. Марино имаше навика несъзнателно да се приглажда като котка, винаги когато влизаше или излизаше отнякъде.

Уесли се вторачи в мръсния пепелник, поставен на мястото пред Марино. После завъртя очи към мен. Помислих си, че те изглеждат невероятно тъмни, а устата му беше така стисната, като че ли никога не се бе усмихвал.

— Трябва да направиш нещо за него — каза той.

— Иска ми се да имах толкова власт, Бентън.

— Ти си единствената, която има поне малко власт над него.

— Това звучи страшно.

— Страшно е не това, а фактът колко червено стана лицето му по време на обсъждането. Той не прави нито едно от проклетите неща, които би трябвало да прави. Пържени храни, цигари, алкохол — каза Уесли и погледна встрани. — Откак Дорис го напусна, той отива по дяволите.

— Забелязах известно подобрене — казах.

— Било е само краткотрайно отслабване на кризата — реши Уесли и отново спря очи върху мен. — А като цяло той просто се самоубива.

Това беше вярно, а и Марино бе действал така през целия си живот. Но аз не знаех какво бих могла да направя по въпроса.

— Кога се връщаш в Ричмънд? — запита той.

Зачудих се какво ли точно се върти в мислите му. Зачудих се и за жена му.

— Зависи — отговорих. — Надявах се да прекарам известно време с Луси.

— Тя съобщи ли ти, че я искаме обратно?

Загледах се към огряната от слънцето трева и шумолящите на вятъра листа.

— Тя е страхотно развълнувана — казах.

— Но ти не си.

— Не съм.

— Разбирам. Не искаш Луси да споделя твоята действителност, Кей — отсъди той и лицето му се смекчи, макар и почти незабележимо. — Предполагам, би трябвало да се почувствам облекчен, че поне в едно нещо не си напълно рационална и обективна.

Не бях напълно рационална и обективна в повече от едно отношение и Уесли го знаеше съвсем добре.

— Дори не знам със сигурност какво точно прави тя — казах. — Как би се почувствал, ако ставаше дума за някое от твоите деца?

— По същия начин, по който се чувствам винаги, когато стане дума за децата ми. Не искам да правят кариера в полицията или армията. Не искам да боравят с оръжия. И в същото време искам да участват във всички тези неща.

— Защото знаеш какво е положението навън из улиците — казах аз и го загледах в очите по-продължително, отколкото трябваше.

Той смачка салфетката си и я остави на таблата.

— Луси харесва това, с което се занимава. Ние също.

— Радвам се да го чуя.

— Тя е страхотна. Програмите, които с нейна помощ ще създадем за ПЗЖП, ще променят всичко. Искам да кажа, че не след много дълго време ще имаме възможност да проследяваме онези гнусни престъпници навсякъде по света. Представяш ли си какво щеше да е сега, ако Голт беше убил момиченцето Стайнър в Австралия? Мислиш ли, че въобще щяхме да узнаем за това?

— Доста невероятно е — отговорих. — И със сигурност не толкова бързо. Но все още не знаем дали наистина Голт я е убил.

— Това, което знаем, е, че колкото повече време минава, толкова повече животи са изложени на риск.

Уесли взе таблата ми и я постави върху своята. Станахме от масата.

— Смятам, че би трябвало да се отбием при племенницата ти — предложи той.

— Не мисля, че имам право.

— Нямаш. Но ако ми дадеш малко време, обзалагам се, че мога да променя това.

— Наистина ще се радвам, ако го направиш.

— Хайде да видим. Сега е един часът. Какво ще кажеш да се видим тук към четири и половина? — запита Уесли, докато излизахме от трапезарията. — Между другото как се оправя Луси във „Вашингтон“? — запита той.

Ставаше дума за най-нежеланото общежитие, с тесни легла и кърпи, прекалено малки, за да покрият нещо, което не трябва да се вижда.

— Съжалявам, но нямаше начин да ѝ предложим по-добри условия и усамотение.

— Не съжалявай. За нея е хубаво да има съквартирант и съсед, не че със сигурност ще се разбира с тях.

— Гениите невинаги се сработват с останалите хора.

— Да, това е единственото, което никога не ѝ се е отдавало добре — потвърдих аз.

* * *

Прекарах следващите няколко часа на телефона, като безуспешно се опитвах да открия доктор Дженрет, който очевидно бе решил да поиграе малко голф в свободния си следобед.

Зарадвах се, когато научих, че всичко в службата ми в Ричмънд е наред. До момента всички случаи изисквали само външен преглед. Слава богу, предишната нощ нямало никакви убийства, а двете ми съдебни дела за края на седмицата били уредени.

Срещнах се с Уесли на определеното място и време.

— Сложи това — каза Уесли, като ми подаде специален пропуск за посетители, който закачих на джоба на самото си до етикета с името на факултета ми.

— Имаше ли проблеми? — запитах.

— Досадна работа, но успях да се справя.

— Радвам се да узная, че съм преминала проверката — иронично казах аз.

— Е, за малко да не стане.

— Много ти благодаря.

Уесли поспря и леко ме докосна по гърба, докато вървах пред него по коридора.

— Няма нужда да ти казвам, Кей, че нищо от това, което видиш или чуеш в АИП, не трябва да излиза от сградата.

— Прав си, Бентън. Няма нужда да ми казваш.

Пред трапезарията се бяха струпали множество студенти от Националната академия, облечени в червени ризи, които любопитно разглеждаха всичко, носещо герба на ФБР. Мъже и жени в страхотна физическа форма учтиво ни заобикаляха по стълбите, забързани към класните си стаи. В шарената тълпа не се виждаше нито една синя риза, тъй като от повече от година в академията не бяха приемани нови курсисти.

Тръгнахме по дълъг коридор към фойето, където светец знак напомняше на гостите да държат посетителските си пропуски на видно място. Зад предните врати долитащи отдалеч изстрели нарушаваха идеалното спокойствие на великолепия следобед.

Апаратурата за инженерни проучвания представляваше три бежови сгради от бетон и стъкло, с големи врати и високи телени огради. Редиците паркирани коли свидетелстваха за наличието на хора, които никога не бях виждала, защото АИП като че ли поглъщаше служителите си и ги освобождаваше само в моменти, когато ние останалите не бяхме в съзнание.

Уесли спря до предната врата пред сензорен модул с цифрова клавиатура, закачен на стената. Постапи десния си палец върху разчитащ окуляр, който провери отпечатъка му, докато екранът му даваше нареждане да напечата личния си номер за идентификация. Биометричната брaва се отключи с леко изщракване.

— Очевидно и преди си идвал тук — отбелязах аз, докато Уесли държеше вратата, за да мина.

— Много пъти — отвърна той.

Зачудих се каква ли работа го водеше тук толкова често. Тръгнахме по коридор, застлан с бежов мокет, меко осветен и тих, два пъти по-дълъг от футболно игрище. Минахме покрай лаборатории, където учени в консервативни костюми и бели престилки се занимаваха усърдно с дейности, за които не знаех нищо, а и не можех да разбера естеството им само с един бегъл поглед. Мъже и жени работеха в кабинни, над тезгяхи, отрупани с инструменти, железария, видеоекрани и странни устройства. Иззад двойна врата без прозорци се чуваше виенето на електрически трион.

Стигнахме до асансьора и Уесли отново трябваше да покаже отпечатъка от палеца си, преди да имаме право да пристъпим в пречистеното светилище, където Луси прекарваше дните си. Вторият етаж напомняше на охлаждан от климатична инсталация череп, в който се намираше изкуственият мозък. Стените и мокетът бяха светлосиви, а пространството прецизно разделено като формичка за ледени кубчета. Всяка кутийка съдържаше две бюра с лъскави компютри върху тях, лазерни принтери и купчини хартия. Забелязах Луси веднага. Тя беше единственият аналитик, облечен в униформата на ФБР.

Тя седеше с гръб към нас и говореше в микрофона на телефонното устройство, закачено на главата ѝ. Едната ѝ ръка движеше мишката по подложката, а другата печаташе по клавиатурата. Ако не знаех каква е истината, щях да си помисля, че композира музика.

— Не, не — каза тя. — Едно дълго изсвирване, последвано от две къси. Вероятно става дума за повреда на монитора или пък на схемата с видеочиповете.

Тя се завъртя на стола си, когато ни забеляза с периферното си зрение.

— Да, ако изсвирването е само едно, има огромна разлика — обясни Луси на човека от отсрещната страна на линията. — Сега говорим за проблем в системата. Слушай, Дейв, може ли да ти звънна малко по-късно?

Забелязах биометричен скенер на бюрото ѝ, полузаровен под купчина хартия. На пода и по рафтовете над главата ѝ бяха разхвърляни страхотни програмни ръководства, кутии с дискети и ленти, компютърни списания и богат асортимент подвързани в синьо издания, носещи печата на Министерството на правосъдието.

— Искаше ми се да покажа на леля ти с какво се занимаваш — каза Уесли.

Луси свали слушалките и ако се зарадва, че ни вижда, с нищо не го показва.

— В момента съм затънала до гуша в проблеми — съобщи тя. — Получаваме грешки при някои от машините четири-осем-шест — обясни тя и добави заради мен: — Използваме компютрите, за да

развием криминалната мрежа на изкуствения интелект, позната като КАИН.

— КАИН? — зачудих се. — Това е доста иронично съкращение за система, създадена, за да открива жестоки престъпници.

Уесли се намеси:

— Предполагам, че можеш да гледаш на това като на върховен акт на разкаяние от страна на първия убиец в света. Или пък просто е нужен такъв, за да разпознае другия.

— Основно — продължи Луси — амбицията ни е КАИН да бъде автоматизирана система, която имитира реалния свят колкото се може повече.

— С други думи — казах аз, — тя трябва да мисли и действа като нас.

— Точно така — потвърди племенницата ми и се върна към писането. — Докладите от криминологичните анализи, с които си свикнала, се намират също тук.

На екрана се появиха въпроси от познатия ми формуляр от петнадесет страници. Попълвах го от години, винаги когато имах неидентифициран труп или жертва на престъпник, който вероятно беше убивал и преди, а и изглеждаше възможно отново да го направи.

— Малко е посъкратен — съобщи Луси и показа още страници.

— Всъщност формулярът никога не е бил проблем — казах аз. — Трудното е да накараш следователя да попълни проклетото нещо и да ти го изпрати.

— Сега вече ще имат избор — включи се Уесли. — Могат да работят на компютъра в участъка си, който ще им позволи просто да седнат, да попълнят формуляра и да го изпратят директно, без да го отпечатват. А пък за истинските луди имаме и бланки с формуляра, които могат да се изпратят както обикновено или чрез факс.

— Освен това работим и по технология за разчитане на почерци — продължи Луси. — Компютъризираните бележници могат да се използват, докато следователят е в колата си, в участъка или чака в съда. И всичко, което получим на хартия — написано на ръка или по друг начин — може да се сканира в системата. Истинското взаимодействие започва, когато КАИН надуши нещо или се нуждае от допълнителна информация. Той всъщност ще осъществява връзка със

следователя чрез модем или като оставя гласови съобщения, или чрез електронна поща.

— Потенциалът на тази система е направо невероятен — обърна се Уесли към мен.

Знаех истинската причина, поради която ме беше довел тук. Тази малка стаичка изглеждаше напълно отдалечена от градските офиси, банковите обири и арестите на търговци на наркотици. Уесли искаше да повярвам, че ако Луси започне да работи за Бюрото, ще е в пълна безопасност. Но аз знаех истината твърде добре, тъй като разбирах засадите, които можеше да ти устрои собственият ти мозък.

Празните страници, които младата ми племенница ми показваше на компютъра си, скоро щяха да се изпълнят с имена и физически описания, а те щяха да направят насилието реално. Тя щеше да изгради база данни, която да се превърне в бунище, изпълнено с части от трупове, мъчения, оръжия и рани. И един ден и тя щеше да чуе безмълвните викове. Щеше да започне да си представя лицата на жертвите в хората, покрай които минаваше.

— Предполагам, че системата, която въвеждате за полицейските следователи, ще се отнася и за нас, нали? — обърнах се към Уесли.

— Да, разбира се, че съдебните лекари ще бъдат включени в мрежата.

Луси ни показа още няколко изпълнени с данни екрана и обясни други чудеса, с думи, трудни дори за мен. Вече бях решила, че компютрите олицетворяваха модерния Вавилон. Колкото по-големи висоти достигаше технологията, толкова по-страхотно объркване в езиците настъпваше.

— Това е най-важното за структурата на въпросите — обясняваше Луси. — Те са по-разказни, отколкото насочващи, а това означава, че този, който използва компютъра, определя до коя част от база данни иска достъп, а не как точно иска да получи достъп дотам.

Към нас се отправи някаква жена и аз се загледах в нея. Беше висока, с грациозна, но решителна походка. Дългата бяла престилка висеше под коленете ѝ. Докато вървеше към нас, тя бавно разбъркваше нещо в алуминиево канче с четчица за рисуване.

— Вече решено ли е на какво ще се работи със системата? — Уесли продължаваше да си бърбри с племенницата ми. — На голям главен компютър?

— Всъщност тенденцията е към машини с намалена база данни. Нали знаеш — миникомпютри. Всичко става по-малко.

Жената влезе в нашата стаичка и повдигна глава. Проницателните ѝ очи се заковаха върху моите и се задържаха там за секунда, преди да отмести поглед.

— Да не би да е имало събрание, за което да не знам? — с хладна усмивка запита тя и остави канчето на бюрото си.

Определено останах с впечатлението, че идването ни тук ѝ е крайно неприятно.

— Кари, ще трябва да се занимаем с проекта малко по-късно. Съжалявам — каза Луси, после добави: — Предполагам, че се познаваш с Бентън Уесли. А това е доктор Кей Скарпета, леля ми. Това е Кари Гретхен.

— Приятно ми е да се запознаем — обърна се Кари Гретхен към мен.

Почувствах се притеснена от погледа ѝ. Загледах как се отпуска на стола си и разсеяно приглажда тъмнокестенявата си коса, дълга и стегната в старомодна френска плитка. Предположих, че е в средата на трийсетте. Гладката кожа, тъмните очи и остриите ѝ черти придаваха на лицето ѝ патрицианска красота, едновременно забележителна и рядко срещана.

Тя отвори едно от чекмеджетата на бюрото си и аз забелязах колко спретнато е работното ѝ място в сравнение с онова на племенницата ми. Луси се бе пренесла прекалено далеч в собствения си вътрешен свят, за да си направи труда да се замисли къде оставя някоя книга или купчина хартия. Въпреки невероятния ѝ интелект тя си беше типично хлапе, което дъвчеше дъвка и живееше в пълна бъркотия.

Уесли заговори:

— Луси, защо не разведеш леля си наоколо?

— Разбира се — отвърна тя неохотно и се надигна.

— Е, Кари, разкажи ми какво точно работиш тук — запита Уесли, докато ние се отдалечавахме.

Луси погледна назад към тях. Стреснах се от проблясващите в очите ѝ чувства.

— Всичко, което виждаш в тази част, е доста елементарно — разсеяно и доста напрегнато каза тя. — Просто хора и работни места.

— Всички ли работят за ПЗЖП?

— Само трима от нас се занимават с КАИН. Повечето работа, която се върши тук, е тактическа — отвърна Луси и отново погледна назад. — Нали разбираш, тактическа, в смисъл че се използват компютри, с помощта на които караш оборудването да заработи по-добре. Например различните електронни устройства и роботи, използвани от ЕСЗ и отдела за бързо реагиране.

Мислите й определено бяха някъде другаде. Тя ме поведе към далечния край на етажa, където имаше стая, обезопасена с още една биометрична ключалка.

— Само няколко човека имаме разрешение да влизаме тук — съобщи гордо Луси, като притисна палеца си и набра номера на удостоверението си за самоличност.

Сивата врата се отвори и се озовахме в мразовито помещение, с грижливо подредени работни места, монитори и модеми с мигащи светлинки, струпани по рафтовете. Оплетени кабели, излизащи от задните части на оборудването изчезваха под надигнатия под. Екраните проблясваха от яркосините букви, гордо изписали „КАИН“. Изкуствената светлина, също като въздуха, беше чиста и студена.

— Тук се съхраняват всички данни за отпечатъците от пръсти — съобщи Луси.

— От ключалките ли? — запитах, като се огледах наоколо.

— От скенерите за контрол на достъпа и обезопасяване на данните, които можеш да видиш навсякъде.

— Тази сложна система за заключване изобретение на АИП ли е?

— Тук я усъвършенстваме и обогатяваме. Всъщност точно сега съм по средата на изследователски проект, свързан с нея. Имам доста работа за вършене.

Луси се наведе над един монитор и оправи яркостта на екрана.

— За в бъдеще тук ще съхраняваме и данни за пръстови отпечатъци, взети от ченгетата, когато арестуват някого и използват електронни скенери за взимане на отпечатъци — продължи тя. — Отпечатъците на престъпника ще бъдат вкарани направо в КАИН и ако той е извършил и други престъпления, от които също са взети отпечатъци и са били вкарани в системата, ще го пипнем на секунда.

— Предполагам, че това също ще бъде свързано с автоматизираната система за идентификация на отпечатъци, която се

използва в страната, нали?

— В страната и, надявам се, по целия свят. Важното е всички пътища да водят насам.

— Кари също ли работи по КАИН?

Луси ме погледна стреснато.

— Да.

— Значи тя е един от тримата?

— Точно така.

Луси не промълви и дума повече и аз реших да обясня любопитството си.

— Тя прави впечатление на доста необичайна личност.

— Струва ми се, че можеш да кажеш същото за всички тук — отвърна племенницата ми.

— Откъде е? — настоях аз, тъй като от пръв поглед бях изпитала неприязън към Кари Гретхен, макар да не можех да обясня защо.

— От Вашингтон.

— Симпатична ли е? — попитах.

— Много е добра в професията си.

— Това не отговаря на въпроса ми — усмихнах се.

— Опитвам се да не се задълбочавам прекалено много в отношенията си с хората тук. Защо си толкова любопитна? — запита тя и усетих отбранителността в тона ѝ.

— Тя ме накара да почувствам любопитство — простичко обясних.

— Лелъ Кей, иска ми се да престанеш да се държиш с мен като с бебе. Освен това, като се има предвид каква е професията ти, неизбежно е да не започнеш да мислиш най-лошото за всекиго.

— Разбирам. Предполагам, също така неизбежно е, като се има предвид професията ми, да не мисля, че всички са мъртви — сухо казах аз.

— Това е абсурдно — отвърна Луси.

— Просто се надявах, че си се запознала с някои приятни хора тук.

— Много ще съм ти благодарна, ако престанеш да се тревожиш за това дали имам приятели.

— Луси, не се опитвам да се меся в живота ти. Просто ми се иска да внимаваш.

— Не, не искаш само това. А и наистина се месиш.

— Не възнамерявах да го правя — студено казах аз.

Луси можеше да ме вбеси повече от всеки друг, когото познавах.

— Не е вярно. Ти всъщност не искаш аз да работя тук.

Съжалих за следващите си думи още в момента, когато ги изрекох.

— Разбира се, че искам. Аз съм човекът, който ти осигури този проклет стаж.

Тя просто се втренчи в мен.

— Луси, съжалявам. Хайде да не се караме, моля те — сниших глас и поставих ръката си върху нейната.

Луси се отдръпна.

— Трябва да проверя нещо.

За моя изненада Луси бързо излезе от стаята и ме остави сама в охраняваната стая, която беше студена и суха също като разговора ни. По екраните се сменяха цветове, цифри проблясваха в червено и зелено, докато мислите бръмчаха приглушено в главата ми като досаден постоянен шум. Луси беше единственото дете на безотговорната ми сестра, Дороти, а аз няхах собствени деца. Но любовта към племенницата ми не можеше да се обясни само с това.

Разбих тайната ѝ свенливост, породена от самотата и факта, че вечно бе пренебрегвана. Самата аз носех същия тъжен костюм под излъсканата си броня. Когато се грижех за раните ѝ, всъщност се грижех и за своите. Но това беше нещо, което не можех да ѝ кажа.

Излязох от стаята, уверих се, че вратата зад мен е заключена, и се върнах при Уесли. Той веднага усети, че нещо не е наред щом се завръщам от обиколката без екскурзовода си. Луси дори не се появи, за да се сбогува с нас.

— Какво стана? — запита Уесли, докато вървахме обратно към академията.

— Страхувам се, че започнахме още една от редовните си разпавии — отговорих.

Той погледна към мен.

— Някой ден трябва да ти разкажа за проблемите ми с Майкъл.

— Ако съществуват някакви курсове за майки или лели, трябва да се запиша в тях. Всъщност иска ми се да го бях направила преди

много време. Просто я попитах дали се е сприятелила с някого тук и тя побесня.

— Защо се тревожиш?

— Тя е като вълк единак.

Уесли изглеждаше озадачен.

— И преди съм чувал от теб същото. Но честно казано, тя въобще не ми прави такова впечатление.

— Какво имаш предвид?

Спряхме, за да дадем път на няколко коли. Слънцето беше слязло ниско и приятно топлеше врата ми. Уесли свали сакото си и го хвана в ръка.

Той нежно ме докосна по рамото, когато вече можехме да пресечем.

— Преди няколко дни вечерях в „Глоуб и Лоръл“. Луси също беше там с приятелка. Всъщност май беше с Кари Гретхен, но не съм съвсем сигурен. Изглеждаше, че добре се забавляват.

Ако Уесли ми бе съобщил, че Луси е отвлякла самолет, сигурно нямаше да се изненадам повече.

— Освен това тя прекара и няколко бурни вечери в трапезарията. Кей, ти виждаш само една страна от племенницата си. Родителите винаги се изненадват, когато разберат, че децата им имат и друга страна, която те никога не са виждали.

— Тази страна, за която говориш, ми е напълно непозната — казах аз, но не почувствах облекчение.

Мисълта, че у Луси имаше страни, които не познавам, ме разстрои още повече.

Вървахме мълчаливо за момент. Стигнахме до фойето и аз тихо запитах:

— Бентън, Луси пие ли?

— Достатъчно е голяма, за да го прави.

— Разбирам това.

Тъкмо щях да запитам още нещо, когато мрачните ми мисли бяха нарушени от пищенето на пейджъра му. Уесли го приближи към очите си и се намръщи, когато видя номера на екрана.

— Ела долу в кабинета — каза той. — Трябва да видим за какво става дума.

3.

Лейтенант Хършъл Моут не можеше да прогони нотката на истерия в гласа си, когато Уесли отговори на обаждането му в шест и двайсет и девет вечерта.

— Къде сте? — отново запита Уесли в микрофона.

— В кухнята.

— Лейтенант Моут, успокойте се. Кажете ми къде точно се намирате.

— В кухнята на специален агент Макс Фъргюсън. Не мога да повярвам! Никога преди не съм виждал нищо такова.

— Има ли още някой, освен вас там?

— Съвсем сам съм. С изключение на това, което се намира на горния етаж, както вече ви разказах. Обадих се на съдебния лекар, а и диспечерът в участъка ще провери кого може да събуди.

— Успокойте се, лейтенант — повтори Уесли с обичайната си невъзмутимост.

Чувах тежкото дишане на Моут. Включих се в разговора.

— Лейтенант Моут? Тук е доктор Кей Скарпета. Искам да оставите всичко точно така, както го намерихте.

— О, господи — промърмори той. — Аз отрязах въжетото...

— Няма проблеми...

— Когато влязох вътре... Господ да ми е на помощ, не можех да го оставя просто така.

— Няма нищо — уверих го. — Важно е никой повече да не го докосва.

— А докторът?

— Дори не и той.

Усетих прикования върху мен поглед на Уесли.

— Тръгваме веднага. Ще се видим около десет часа. Междувременно не мърдайте оттам — каза Уесли.

— Да, господине. Просто ще си седя тук на стола, докато гърдите престанат да ме болят.

— Кога започнаха болките? — заинтересувах се аз.

— Когато пристигнах тук и го намерих. Точно тогава усетих болка в гърдите.

— Някога преди имали ли сте подобни болки?

— Не помня. Поне не такива.

— Опишете ми ги подробно — помолих аз с нарастващо притеснение.

— Точно по средата.

— Болките отиват ли към ръцете или врата ви?

— Не, госпожо.

— Виене на свят или потене?

— Леко се потя.

— Боли ли ви, когато кашляте?

— Не съм кашлял. Затова не мога да кажа.

— Някога боледували ли сте от сърце или високо кръвно налягане?

— Не е имало такова нещо.

— Пушите, нали?

— Това правя в момента.

— Лейтенант Моут, искам да ме изслушате много внимателно. Искам веднага да загасите цигарата и да се опитате да се успокоите. Тревожа се, защото сте преживели ужасен шок, пушач сте, а това е идеална предпоставка за инфаркт. За съжаление се намирам твърде далеч от вас в момента. Искам да повикате линейка още сега.

— Болките ми започнаха да се успокояват. А и съдебният лекар ще пристигне всеки момент. Той е доктор.

— За доктор Дженрет ли става дума? — намеси се Уесли.

— Той е всичко, което имаме.

— Не искам да се шегувате с болките си в гърдите, лейтенант Моут — твърдо казах аз.

— Не, госпожо, няма да се шегувам.

Уесли записа адреса и телефонния номер. После прекъсна връзката и набра друг телефон.

— Пийт Марино още ли е там? — запита той човека, който бе отговорил на позвъняването му. — Съобщете му, че имаме спешен случай. Той трябва да си грабне сакчето с багажа и да дойде в ЕСЗ колкото се може по-бързо. Ще му обясня какво става, когато се видим.

— Слушай, Уесли, искам и Кац да се включи — казах аз, когато Уесли се надигна от бюрото си. — Трябва да проверим абсолютно всичко за отпечатъци, в случай че нещата не са такива, каквито изглеждат.

— Добра идея.

— Съмнявам се, че толкова късно можем да го намерим във Фермата за трупове. Можеш да опиташ номера на пейджъра му.

— Добре. Ще видя дали мога да го открия — съгласи се той.

Ставаше дума за моя колега криминолог от Ноксвил.

След около петнайсет минути се появих във фоайето. Уесли вече бе там, на рамото му висеше малка раничка. Времето едва ми бе стигнало, за да се върна до стаята, да сменя елегантните обувки с ток с други спортни и да грабна необходимите неща, включително лекарската ми чанта.

— Доктор Кац тръгва от Ноксвил сега — съобщи Уесли. — Ще се срещнем на самото място.

Навън вече бе настъпила нощ. Високо в небето проблясваше полумесецът на далечната луна, а дърветата, шумолящи от вятъра, звучаха като ромон на дъжд. Ние с Уесли тръгнахме по пътя, който разделяше академията от спортните площадки и стрелбищата. Близо до нас, в невоенизирания район на масите за пикник и скарите, засенчени от дърветата, забелязах позната фигура. Гледката беше неочаквана и реших, че съм сгрешила. После си припомних случайно казаните от Луси думи, че понякога тя се разхожда наоколо сама след вечеря, за да може да помисли на спокойствие, и сърцето ми заби радостно при мисълта, че мога да направя опит да се сдобря с нея.

— Бентън — казах, — веднага ще се върна.

Тих разговор долетя до мен, когато приближих края на горичката и аз изненадано се зачудих дали племенницата ми не си говори сама. Луси седеше върху маса за пикник. Пристъпих по-близо и тъкмо щях да я повикам, когато забелязах, че говори с някой, който седеше на пейката под нея. Двете фигури бяха толкова близо една до друга, че изглеждаха слети. Застинах в тъмната сянка на висока, гъста елха.

— Ти винаги постъпваш така — произнесе Луси с обидения тон, който познавах така добре.

— Не, просто ти вечно предполагаш, че аз ще постъпя така — каза успокояващ женски глас.

— Добре, тогава не ми давай причини да мисля така.

— Луси, не може ли да приключим с това? Моля?

— Дай ми една от твоите.

— Иска ми се да не започваш пак.

— Не започвам. Просто искам да си дръпна.

Чух драсването на кибритена клечка и малко пламъче наруши тъмнината. То освети за секунда профила на племенницата ми, когато тя се наведе към приятелката си, чието лице не можех да видя. Върхът на цигарата проблясваше, докато те си я подаваха една на друга. Обърнах се и бавно тръгнах назад.

Уесли възобнови дългите си крачки, когато се върнах при него.

— Някой познат ли? — запита той.

— Така си помислих — отговорих.

Вървахме мълчаливо покрай празните стрелбища с редиците мишени и стоманените силуети, вечно привличащи вниманието. Отвъд тях контролната кула се издигаше над странна структура, построена от автомобилни гуми, където ЕСЗ — „зелените барети“ на Бюрото — се упражняваха с истински амуниции. Синьо-бял хеликоптер „Белджет Рейнджър“ ни чакаше на близката полянка. Приличаше на заспало насекомо. Пилотът стоеше пред него заедно с Марино.

— Всички ли сме тук? — запита пилотът, когато приближихме.

— Да, благодаря ти, Уайт — отвърна Уесли.

Уайт, чудесен образец на мъж в идеална физическа форма, облечен в черен авиаторски костюм, отвори вратите на хеликоптера и ни помогна да се качим. Ние с Марино седнахме отзад, а Уесли отпред. Закопчахме коланите и поставихме слушалките. Перките се завъртяха. Реактивният двигател загряваше.

Само след минута тъмната земя внезапно се отдалечи под краката ни и ние се издигнахме над хоризонта. Въздушните клапани бяха отворени, а лампите в кабината — изгасени. Гласовете ни звучаха странно и приглушено в слушалките, докато хеликоптерът летеше стремително към малкото планинско градче, където бе умрял още един човек.

— Не може да си е бил у дома от дълго време — отбеляза Марино. — Знаем...

— Не е бил — включи се гласът на Уесли от предната седалка. — Той напусна Куантико веднага след събранието. Излетял е от

националното летище в един часа.

— Знаем ли в колко самолетът е стигнал до Ашвил?

— Около четири и половина. Вероятно се е прибрал вкъщи около пет.

— В Блек Маунтин?

— Точно така.

Намесих се:

— Моут го е намерил в шест.

— Господи — обърна се към мен Марино. — Фъргюсън трябва да е започнал да блъска чекии в минутата, когато...

Пилотът ни прекъсна:

— Имам музика, ако някой иска да послуша.

— Разбира се.

— Какво предпочитате?

— Класическа.

— Мамка му, Бентън.

— Мнозинство сме, Пийт.

— Фъргюсън не си е бил у дома дълго време. Това поне е ясно, независимо кого и за какво трябва да обвиняваме — върнах се аз към разговора ни на фона на нежните тонове на Берлиоз. — Изглежда като инцидент. Нещо като автоеротизъм, завършил фатално. Но още не знаем.

Марино ме побутна.

— Имаш ли аспирин?

Зарових из претърпаната ми дамска чанта, но не открих нищо. Отворих лекарската, но и там нямаше нищо. Марино измърмори няколко ругатни, когато му съобщих, че не мога да му помогна. Осъзнах, че той все още е издокаран в анцуга и високите ботуши с връзки, които носеше по-рано. Приличаше на някой впиянчен треньор на скапан отбор. Не можах да се удържа да не насоча лъча на фенерчето си към предателските петна от червена боя в горната част на гърба и по лявото му рамо. Бяха го простреляли.

— Добре де, трябва да видиш другите — високо избумтя гласът му в ушите ми. — Ей, Бентън, имаш ли аспирин?

— Да не ти е лошо от летенето?

— Прекалено забавно е, за да ми стане лошо — отвърна Марино, който много мразеше да лети.

Времето беше чудесно за полет и ние се носехме в ялната нощ с около сто и пет възела. Колите прелитаха под нас като буболечки с ярки очи, а светлините на цивилизацията проблясваха като малки огньове всред дърветата. Вибриращата тъмнина можеше да ме приспи, ако нервите ми не бяха толкова опънати. Не успях да успокоя мислите си, в които се преплитаха различни образи и въпроси викаха високо.

Представих си лицето на Луси, красивата извивка на челюстта и бузата ѝ, когато се наведе към пламъчето в ръцете на приятелката ѝ. Обзетите им от страст гласове звучаха ясно в паметта ми, а аз не разбирах защо съм толкова зашеметена. Не мислех, че това има някакво значение. Зачудих се колко ли знае Уесли. Племенницата ми бе започнала стажа си в Куантико в началото на есенния семестър. Той я бе виждал много повече от мен.

Във въздуха не се усещаше дори лек полъх, докато не стигнахме до планината. За момент земята изглеждаше равна и катраненочерна.

— Изкачваме се на хиляда и петстотин метра — прозвуча в слушалките гласът на пилота. — Добре ли сте отзад?

— Тук май не може да се пуши, нали? — недоволно изсумтя Марино.

В девет и десет мастиленосиньото небе бе обсипано със звезди, а Блу Ридж приличаше на безмълвен и неподвижен черен океан. Прелетяхме над гъсти гори и гладко се спуснахме към тухлена сграда, която вероятно беше училището. Зад нея открихме футболно игрище, където сигналните червени лампи на полицейските коли и запалените огньове осветяваха площадката ни за кацане. Трийсетте милиона свещи на „Нощното слънце“ заблестяха ослепително и ние се приземихме. Уайт спусна хеликоптера меко и сръчно като кацаща птица.

— Домът на „Бойните коне“ — прочете Уесли окачения на оградата надпис. — Надявам се, че те имат по-добър сезон от нас.

Марино погледна през прозореца, когато въртенето на перките утихна.

— Не съм гледал ученически футбол, откак самият аз участвах в него.

— Не знаех, че си играл футбол — отбелязах.

— Да, номер дванайсет.

— На коя позиция?

— Краен защитник.

— Това се подразбира — казах.

— Всъщност това е Суананоа — съобщи Уайт. — Блек Маунтин е малко по на изток.

Посрещнаха ни двама униформени полицаи от участъка на Блек Маунтин. Изглеждаха прекалено млади, за да имат шофьорски книжки или да носят оръжия. Лицата им бяха бледи и странни и момчетата се опитваха да не ни гледат втренчено. Струваше ми се, че сме пристигнали с летяща чиния и сме кацнали сред пламъците на въртящи се светлини и неземна тишина. Полицаяте не знаеха какво да мислят за нас или за случилото се в града им и докато ни откарваха натам, почти не си говорихме.

След минути паркирахме на тясна уличка, пулсираща от ръмжащи мотори и сигнални светлини. Преброих три патрулни коли, освен нашата, една линейка, две пожарни, две цивилни коли и един кадилак.

— Страхотно — промърмори Марино и затръшна вратата на колата. — Домъкнало се е куцо и сагато.

Жълтите ленти за ограждане на местопрестъпления минаваха от предната врата към храстите от двете страни на бежовата двуетажна къща. На чакъления частен път беше паркиран един форд „Бронко“, а зад него цивилен „Скайларк“ с полицейски антени и лампи.

— Колите на Фъргюсън ли са? — запита Уесли, докато се изкачвахме по бетонните стъпала.

— Онези на частния път, да — отговори полицаят. — Той е там, зад онзи прозорец горе.

Страхотно се изненадах, когато лейтенант Хършъл Моут се появи на прага. Очевидно не беше послушал съвета ми.

— Как се чувствате? — обърнах се към него.

— Държа се — отвърна той.

Изглеждаше толкова облекчен от пристигането ни, че едва ли не очаквах да ме прегърне. Но лицето му беше посивяло, а яката на джинсовата му риза тъмнееше от пот. По челото и врата му също проблясваха капчици пот. Миришеше на застоял цигарен дим.

Поколебахме се в коридора. Бяхме обърнали гръб на стълбите, които водеха към втория етаж.

— Какво е направено досега? — запита Уесли.

— Доктор Дженрет направи доста снимки, но не е докосвал нищо, точно както ми наредихте. Той е навън, говори с момчетата, ако имате нужда от него.

— Навън има много коли — намеси се Марино. — Къде са всички?

— Две от момчетата са в кухнята. Един или двама обикалят из двора и в горичката отзад.

— Но не са се качвали горе, нали?

Моут въздъхна дълбоко.

— Е, няма да ви лъжа в очите. Качиха се, за да погледнат. Но никой не е пипал нищо, честна дума. Докторът е единственият, който се приближи до него. — Той тръгна към стълбите. — Макс е... той е... Ох, по дяволите!

Моут спря и погледна към нас, очите му заблестяха от сълзите.

— Не съм наясно по въпроса как сте го открили — каза Марино.

Заизкачвахме се по стълбите. Моут се мъчеше да запази самообладание. Подът беше покрит със същия тъмночервен мокет, какъвто бях видяла долу. Силно полираната борова ламперия беше с цвета на мед.

Моут прочисти гърлото си.

— Около шест часа тази вечер се отбих да видя дали Макс иска да отидем някъде да вечеряме. Той не ми отвори вратата и аз си помислих, че вероятно се къпе или нещо такова, и влязох вътре.

— Някога забелязвали ли сте нещо, което би могло да ви подсказже, че той и преди се е занимавал с подобни дейности? — деликатно запита Уесли.

— Не, господине — развълнувано отговори Моут. — Не можех дори да си представя нещо такова. И със сигурност нищо не разбирам... Е, чувал съм за хора, които обичат да се връзват, но даже не знам защо точно го правят.

— Примката се използва по време на мастурбация, за да притисне каротидната артерия — обясних. — Това намалява притока на кислород и кръв в мозъка и се предполага, че по този начин се обогатява оргазма.

— Също така е познато като „да си заминеш, докато свършваш“ — отбеляза Марино с типичния си финес.

Моут не пожела да ни придружи, когато пристъпихме към осветената врата в края на коридора.

Специален агент Макс Фъргюсън имаше скромна мъжествена спалня с боров скрин и шкаф, пълен с пушки и карабини, закачен над бюро със сгъваем капак. Пистолетът, портфейлът, документите му и кутия с презервативи „Грубият ездач“ лежах на масата до покритото с кувертюра легло. Костюмът, с който беше облечен сутринта в Куантико, беше спретнато поставен на стол, а чорапите и обувките му — до него.

Дървено високо столче, подходящо за бар, стоеше между банята и гардероба, на сантиметри от тялото, покрито с плетено шарено одеяло. Над него, от кука, закачена на дървения таван, висеше отрязано найлоново въже. Извадих ръкавици и термометър от лекарската си чанта. Марино изруга под нос, докато отдръпвах одеялото от това, което сигурно е било най-ужасния кошмар на Фъргюсън. Съмнявах се, че дори и куршум би могъл да го уплаши толкова.

Той лежеше по гръб. Огромните чашки на черния сутиен бяха натъпкани с чорапи, които ухаеха леко на мускус. Черните найлонови бикини, които бе обул преди смъртта си, бяха дръпнати надолу към косматите му колене, и един презерватив все още висеше отпуснато на пениса му. Разпилените наоколо списания показваха предпочитанията му към завързани жени с гигантски гърди и зърна с размерите на чинии.

Разгледах найлоновото въже, стегнато около кърпата, която предпазваше врата му. Кордата, стара и мъхната, бе отрязана малко над идеалния палачески възел. Очите му бяха почти затворени, езикът висеше от устата му.

— Това положение съответства ли на седенето му на стола? — запита Марино, като погледна към остатъка от въжето, закачено на тавана.

— Да — отвърнах.

— Значи е онанирал и се е подхлъзнал?

— Или е загубил съзнание и тогава се е подхлъзнал — отговорих аз.

Марино се доближи до прозореца и се наведе към чаша, пълна със златиста течност, която стоеше на перваза.

— Бърбън — констатира той. — Чист или поне почти чист.

Ректалната температура беше тридесет и два градуса, съвместима с това, което бих очаквала, ако Фъргюсън бе лежал мъртъв около пет часа в тази стая, покрит с одеяло. Вкочаняването на трупа бе започнало в малките мускули. Презервативът беше релефен, с доста голям празен резервоар. Отидох до леглото, за да погледна кутийката. Липсваше само един презерватив. После влязох в банята и намерих лъскавата лилава опаковка в плетеното кошче за боклук.

— Интересно — казах, когато Марино отвори чекмеджетата на бюрото.

— Кое?

— Мислех си, че той трябва да е поставил презерватива, когато се е възбудил.

— Да, и на мен това ми се вижда разумно.

— В такъв случай не би ли очаквал опаковката да е по-близо до тялото му? — запитах аз, като я извадих от боклука, докосвайки я колкото се може по-малко, и я прибрах в найлоновото пликче.

Марино не отговори и аз добавих:

— Е, струва ми се, че всичко зависи от това, кога е свалил бикините. Вероятно го е направил, преди да сложи примката около врата си.

Върнах се обратно в спалнята. Марино клекна пред скрина и се втренчи в трупа. На лицето му се появи смесица от учудване и отвращение.

— А пък аз винаги съм си мислил, че най-кофтито нещо, което може да ти се случи, е да пукнеш в кенефа — каза той.

Погледнах към куката на тавана. Нямаше начин да се разбере от колко време стоеше там. Тъкмо щях да запитам Марино дали е открил някаква друга порнография, когато ни стресна тежък удар в коридора.

— Какво, по дяволите... — възкликна Марино.

Той изскочи навън, а аз го последвах бързо.

Лейтенант Моут беше припаднал близо до стълбите. Лежеше по очи, без да помръдне, на мокета. Когато коленичих до него и го обърнах по гръб, вече беше посинял.

— Получил е инфаркт! Викай помощ! — извиках аз и дръпнах челюстта на Моут напред, за да се уверя, че нищо не спира притока на въздух в дихателните му пътища.

Краката на Марино изтрополиха надолу по стълбите. Поставих пръсти върху каротидната артерия на Моут, но не усетих пулс. Натиснах гърдите му, но сърцето му не отговори. Започнах изкуствено дишане, после масаж на гърдите, веднъж, два пъти, три, четири, след това наклоних главата му назад и вдишах в устата му. Гърдите му се надигнаха. Едно, две, три, четири и вдишах отново.

Поддържах ритъм от шейсет натиска в минута, по слепоочията ми се стичаше пот и собственият ми пулс се ускори страхотно. Ръцете ме заболяха и изтръпнаха като каменни, когато започна третата минута. По стълбите се понесе тропотът на санитарите и полицаите, бързащи нагоре. Някой ме хвана за лакътя и ме дръпна встрани. Няколко чифта облечени в ръкавици ръце нагласиха проводниците, закачиха интравенозната система и започнаха да оказват първа помощ. Гласове крещяха заповеди и съобщаваха за всяко действие с високия безстрастен тон на работещите в отделения за спешни случаи.

Облегнах се на стената и се опитах да възстановя дишането си. Забелязах нисък, рус, млад мъж, неуместно издокаран в екип за голф, който наблюдаваше дейността откъм площадката. След няколко погледа към мен той се приближи стеснително.

— Доктор Скарпета?

Откритото му лице беше доста загоряло, с изключение на челото, което очевидно е било предпазвано от козирката на кепето му. Помислих си, че вероятно кадилакът, паркиран отпред, принадлежеше точно на него.

— Да?

— Джеймс Дженрет — съобщи той, потвърждавайки подозренията ми. — Добре ли сте? — запита той, като извади грижливо сгъната носна кърпа и ми я подаде.

— Оправям се и се радвам, че сте тук — искрено отвърнах аз, тъй като не можех да предам последния си пациент на човек, който не беше лекар. — Мога ли да поверя лейтенант Моут на вашите грижи?

Ръцете ми трепереха, докато бършех лицето и врата си.

— Абсолютно. Аз ще отида с него в болницата — каза Дженрет и ми подаде визитната си картичка. — Ако имате някакви други въпроси към мен довечера, просто звъннете на пейджъра ми.

— Вие ли ще правите аутопсията на Фъргюсън утре сутрин? — запитах.

— Да. Ще се радвам, ако се присъедините към мен. После ще можем да поговорим за всичко това — каза той и се огледа наоколо.

— Ще дойда. Благодаря ви — успях да се усмихна аз.

Дженрет последва носилката навън, а аз се върнах в спалнята в края на коридора. Загледах през прозореца как червените светлини пулсираха на улицата, докато настанявах Моут в линейката. Зачудих се дали ще оживее. Усещах присъствието на Фъргюсън в увисналия презерватив и натъпкания сутиен, но то ми изглеждаше съвсем нереално.

Задната врата на линейката се затръшна. Сирените изръмжаха, като че ли протестиращо, после завиха. Не забелязах, че Марино е влязъл в стаята, докато не докосна ръката ми.

— Кац е долу — уведоми ме той.

Завъртях се бавно.

— Ще имаме нужда от още един екип — казах.

4.

От доста време на теория се смяташе, че по човешката кожа могат да бъдат оставени латентни отпечатащи. Но вероятността да бъдат открити беше толкова минимална, че почти ни обезкуражаваше да опитваме.

Кожата е трудна повърхност, тъй като е еластична и пореста, а влагата, косъмчетата и мазнините по нея пречат. В редките случаи, когато от убиеца върху жертвата се пренасяше отпечатък, очертанията бяха прекалено крехки, за да издържат дълго време, изложени на климатичните условия.

Доктор Томас Кац беше майстор криминолог, който маниакално бе преследвал тези неуловими улики през по-голямата част от кариерата си. Освен това той беше експерт по въпроса за времето на смъртта, който проучваше също така старателно, по начини, непознати за масите. Лабораторията му се наричаше „Ферма за трупове“. Бях ходила там доста пъти.

Той беше дребен човечец, с предразполагащи сини очи, гъста бяла грива и лице, учудващо добродушно въпреки злините, които бе виждал. Когато го посрещнах на върха на стълбите, той носеше вентилатор, кутия с инструменти и нещо, което приличаше на част от маркуч за прахосмукачка с няколко странни приспособления към него. Марино вървеше зад него с остатък от това, което Кац наричаше своя „цианоакрилатна духаща измишльотина“ — двойна алуминиева кутия, допълнена с електрически котлон и компютърен вентилатор. Кац бе прекарал стотици часове в гаража си в Източно Тенеси, усъвършенствайки това доста просто механическо приспособление.

— Накъде сме? — запита ме Кац.

— Стаята в края на коридора — отвърнах и взех от него вентилатора. — Как мина пътуването ти?

— Движението беше прекалено натоварено. Кажи ми какво е било направено с тялото.

— Било е свалено от въжето и покрито с вълнено одеяло. Не съм го преглеждала.

— Обещавам ти да не те забавя много. Сега, когато вече не се тормозя с палатката, е доста по-лесно.

— Какво искаш да кажеш с това палатка? — намръщи се Марино, докато влизахме в спалнята.

— Преди използвах найлонова палатка върху тялото и опушвах вътре в нея. Но се образува много пара и кожата се заскрежава прекалено. Доктор Скарпета, можеш да поставиш вентилатора на онзи прозорец — нареди Кац, като се огледа наоколо. — Може да ми се наложи да използвам тенджерата с вода. Тук е доста сухо.

Предадох му малкото, което знаехме до този момент.

— Имате ли някаква причина да смятате, че е нещо друго, а неслучайно автоеротично задушаване? — запита той.

— Друго, освен обстоятелствата — отговорих, — не.

— Той е работил по случая на момиченцето Стайнър?

— Точно това имаме предвид, като казваме обстоятелства — намеси се Марино.

— Господи, това непрекъснато се обсъжда по новините.

— Тази сутрин имахме събрание в Куантико заради този случай — добавих аз.

— И той се прибира направо вкъщи и хоп. — Кац се загледа замислено в трупа. — Знаете ли, миналата седмица намерихме една проститутка, захвърлена в боклукчийска кофа, и на глезена ѝ имаше доста добро очертание на ръка. А беше мъртва от четири или пет дни.

— Кей? — пристъпи Уесли към нас. — Мога ли да те видя за секунда?

— И сте използвали това нещо върху нея? — Гласът на Марино ни последва по коридора.

— Да. Ноктите ѝ бяха лакирани, и се оказва, че и те вършат добра работа.

— За какво?

— За отпечатъци.

— Къде ще сложим това?

— Няма значение. Ще опушвам цялата стая. Страхувам се, че ще се наложи солидно да разбъркаме мястото.

— Не мисля, че той ще започне да се оплаква.

Долу, в кухнята, забелязах един стол до телефона. Предположих, че Моут е седял точно там в продължение на часове, докато ни е чакал да пристигнем. На пода, близо до стола, имаше чаша с вода и пепелник, претърпан с фасове.

— Погледни — каза Уесли, който имаше навика да търси улики на странни места.

Беше напълнил мивката с извадената от хладилника храна. Приблжих се към него. Той отвори малък, плосък пакет, увит в бяла хартия. Вътре имаше сгърчени парчета замразена плът, суха в краищата, напомняща на пожълтял, намазан с восък папирус.

— Има ли някакъв шанс да съм се объркал? — с мрачен тон запита Уесли.

— Господи, Бентън — възкликнах удивено.

— Бяха в хладилника върху другите неща. Телешко, свински пържоли, пица — посочи той към пакетите с пръст. — Надявах се да ми кажеш, че е пилешка кожа. Нещо, което е използвал за стръв, когато е отивал за риба, или каквото ще да е друго.

— Няма дупки от пера, а космите са нежни като човешки.

Уесли не проговори.

— Трябва да опаковаме това в сух лед и да го вземем с нас — казах.

— Няма да стане тази вечер.

— Колкото по-скоро направим имунологичните тестове, толкова по-рано ще можем да потвърдим, че кожата е човешка. ДНК ще ни даде самоличността на жертвата.

Той се върна към пакетите в хладилника.

— Трябва да проверим всичко за отпечатъци.

— Ще сложа кожата в найлонов плик, а хартията ще предадем в лабораторията.

— Добре.

Качихме се горе. Пулсът ми не искаше да забави ускореното си движение. В края на коридора Марино и Кац стояха пред затворената врата. Бяха вкарали маркуча през дупката, където преди се намираще топката на вратата. Приспособлението на Кац бръмчеше леко и помпаше пари от суперлепило в спалнята на Фъргюсън.

Уесли все още не бе споменал очевидното, затова накрая го направих аз:

— Бентън, не видях никакви белези от ухапване или нещо друго, което някой би се опитал да унищожи.

— Знам — отвърна той.

— Почти свършихме — уведоми ни Кац, когато стигнахме до тях. — В стая с такива размери може да се мине с по-малко от сто капки от суперлепилото.

— Пийт — каза Уесли, — имаме неочакван проблем.

— Мислех си, че вече сме изчерпали квотата си за деня — мрачно изръмжа Марино, загледан в маркуча, помпащ отрова зад вратата.

— Това трябва да е достатъчно — каза Кац, който по принцип не забелязваше настроенията на хората около себе си. — Всичко, което ми остава сега, е да изчистя парите с вентилатора. Ще отнеме една-две минути.

Той отвори вратата и ние се отдръпнахме назад. Невероятно силната миризма като че ли не го безпокоеше ни най-малко.

— Сигурно се друсаме с тая гадост — промърмори Марино, докато Кац влезе в стаята.

— Фъргюсън има в хладилника си нещо, което прилича на човешка кожа — без заобикалки каза Уесли.

— Искаш ли да го повториш? — стреснато каза Марино.

— Не знам с какво си имаме работа тук — добави Уесли в момента, когато вентилаторът в спалнята забръмча. — Но имаме един мъртъв детектив и уличаващи го доказателства, намерени сред замразените му хамбургери и пици. Имам друг детектив с инфаркт. Имам и убито единайсетгодишно момиченце.

— По дяволите — изсумтя Марино и лицето му се зачерви.

— Надявам се, че сте си донесли достатъчно дрехи, за да останем тук за известно време — обърна се Уесли и към двамата ни.

— По дяволите — повтори Марино. — Това копеле.

Той ме погледна в очите и веднага разбрах за какво мислеше. Част от мен се надяваше, че Марино греши, но ако Голт не играеше обичайните си зловещи игрички, другата възможност не изглеждаше много по-добра.

— Тази къща има ли мазе? — запитах.

— Да — отговори Уесли.

— А голям хладилник?

— Не видях такъв. Но не съм слизал в мазето.

В спалнята Кац изключи вентилатора и ни махна да влезем.

— Господи, само се опитай да свалиш тия лайна — каза Марино, като се огледа наоколо.

Суперлепилото изсъхва в бяло и е упорито като цимент. Всяка повърхност в стаята беше посипана с него, включително тялото на Фъргюсън. С насочено под ъгъл фенерче Кац освети петната по стените, мебелите, рамките на прозорците и оръжията над бюрото. Но само едно от тях го накара да коленичи.

— Това е найлон — каза със задоволство нашият смахнат приятел учен, като клекна до трупа и се наведе към смъкнатите бикини. — Нали знаете, материята е добра повърхност за отпечатъци заради стегнатата нишка. Той се е парфюмирал с нещо.

Кац свали найлоновия калъф от четката за отпечатъци и четината се разтвори като морска звезда. Той отвинти капачето от буркан с магнитна пудра и направи много добър латентен отпечатък, който някой бе оставил върху лъскавите найлонови черни бикини на мъртвия детектив. Около врата на Фъргюсън се появиха частични отпечатъци и Кац ги поръси с черна пудра. Но не се виждаха достатъчно детайли. Странният скреж, посипан навсякъде, правеше стаята да изглежда доста студена.

— Разбира се, отпечатъкът върху бикините сигурно си е лично негов — отсъди Кац, докато продължаваше работата си, — от момента, когато ги е дръпнал надолу. Може да е имал нещо на ръцете си. Презервативът вероятно е имал солидна смазка и ако част от нея се е пренесла върху пръстите му, те може да са оставили добър отпечатък. Ще искате ли да ги вземете? — посочи той към бикините.

— Страхувам се, че трябва — отвърнах.

Той кимна.

— Няма проблеми. Снимките ще свършат работа — реши Кац и извади фотоапарата си. — Но бих искал да получа бикините, когато приключите с тях. Стига да не използвате ножици, отпечатъкът ще издържи. Това е хубавото нещо на суперлепилото — не можеш да го свалиш и с динамит.

— Колко работа още трябва да свършиш тук тази вечер? — обърна се Уесли към мен.

Усетих, че той няма търпение да си тръгне.

— Искам да огледам за нещо, което не би могло да издържи транспортирането на тялото, и да се погрижа за намереното в хладилника — отговорих. — Освен това трябва да проверим и мазето.

Уесли кимна и каза на Марино:

— Докато се погрижим за тези неща, какво ще кажеш да осигуриш обезопасяването на мястото?

Марино не изглеждаше особено развълнуван от задачата си.

— Кажи им, че искаме двацет и четири часова охрана — добави Уесли твърдо.

— Проблемът е, че в този град нямат достатъчно униформени, които да вършат каквото и да било денонощно — кисело каза Марино, докато се отдалечаваше. — Проклетото копеле току-що очисти половината полицейски отдел.

Кац вдигна поглед и заговори с вдигната във въздуха четка:

— Струва ми се, че сте почти сигурни кого точно търсите.

— Нищо не е сигурно — отвърна Уесли.

— Томас, ще те помоля за още една услуга — казах аз на отдадения на работата си колега. — Имам нужда вие с доктор Шейд^[1] да проведете един експеримент за мен във Фермата.

— Доктор Шейд? — повтори Уесли.

— Лайл Шейд е антрополог в университета на Тенеси — обясних.

— Кога да започнем? — запита Кац, като зареди нов филм в апарата си.

— Веднага, ако е възможно. Ще отнеме една седмица.

— Пресни тела или стари?

— Пресни.

— Наистина ли това му е името? — продължаваше Уесли.

Кац отговори, докато правеше снимката:

— Да, разбира се. Пише се Л-А-Й-Л. Идва още от прапрадядо му, хирург по време на Гражданската война.

[1] Shade — сянка. — Б.пр. ↑

5.

До мазето на Макс Фъргюсън можеше да се стигне само по бетонните стъпала в задната част на къщата и от увехналите листа, посипани по тях, разбрах, че никой не е идвал насам от известно време. Но не можех да определя откога точно, тъй като есента вече бе настъпила в планините. Дори докато Уесли се опитваше да отвори вратата, листата продължаваха да падат тихо надолу, като сипещ се от звездите прах.

— Ще трябва да счупя стъклото — каза Уесли и отново завъртя топката, докато аз я осветявах с фенерчето си.

Той бръкна в сакото си, извади деветмилиметровия „Зиг Зауер“ от презраменния кобур и удари с него голямото стъкло в средата на вратата. Шумът от разбитото стъкло ме стресна, макар да бях готова за него. Почти очаквах полицията да се появи светкавично от тъмнината. Но вятърът не донесе нито шум от стъпки, нито човешки гласове. Представих си невероятния ужас, който Емили Стайнър трябва да е изпитала, преди да умре. Без значение къде точно е станало това, никой не е чул виковете ѝ, никой не е дошъл на помощ.

Малките стъкълца, останали по рамката на прозореца, проблеснаха, когато Уесли предпазливо пъкна ръката си в отвора и намери вътрешната дръжка на вратата.

— По дяволите — каза той и натисна вратата, — бравата сигурно е ръждясала.

Той пъкна ръката си по-навътре, за да хване бравата по-добре, и пренесе цялата си тежест върху упоритата ключалка. Внезапно тя поддаде. Вратата се отвори рязко, с такава сила, че Уесли влетя вътре, събаряйки фенера от ръката ми. Той подскочи нагоре, търколи се и угасна на бетонния под. Удари ме стена от студен, неприятен въздух. В пълна тъмнина чух скърцането на разбитите стъкла, докато Уесли се движеше вътре.

— Добре ли си? — запитах и сляпо протегнах ръце напред. — Бентън?

— Господи — изохка той.

Гласът му звучеше стреснато, докато се изправяше.

— Добре ли си?

— По дяволите, не мога да повярвам — каза той и гласът му се отдалечи още повече от мен.

Стъклата захрущяха неприятно, когато Бентън се раздвижи, опипвайки стената. Нещо, което звучеше като празна кофа от боя, изтрополи на пода, съборено от крака на Уесли. Голата крушка над главите ни светна и аз присвих очи. После зрението ми се приспособи и видях Бентън Уесли, мръсен и с капещца от него кръв.

— Дай да видя — казах, като нежно хванах лявата му китка, докато той замаяно оглеждаше помещението. — Бентън, трябва да те заведа в болницата — съобщих аз, след като огледах многобройните рани по дланта му. — В няколко от раните ти има останали стъкла, а и трябва да те зашият.

— Ти си доктор.

Носната кърпа, която уви около ръката си, веднага почервения.

— Имаш нужда от болница — повторих, когато забелязах кръвта, която се процеждаше през разкъсания плат на левия му крачол.

— Мразя болниците.

Зад стоицизма, болката гореше в очите му като треска.

— Хайде да погледаме наоколо и да се махаме от тази дупка. Обещавам ти, че междувременно няма да позволя да изтече цялата ми кръв.

Зачудих се къде ли, по дяволите, беше Марино.

Изглежда, специален агент Фъргюсън не бе влизал в мазето от години. Не видях и никаква причина, поради която да го направи, освен ако не си е паднал по прах, паяжини, ръждясали градинарски инструменти и загниващ мокет. Водата бе направила петна по бетонните под и стени, а части от телата на щурци съобщаваха, че тук бяха живели и умрели легиони от тях. Огледахме внимателно всичко от единия до другия ъгъл, но не видяхме нищо, което да ни накара да подозираме, че Емили Стайнър някога е влизала тук.

— Видях достатъчно — каза Уесли, чиято яркочервена следа по прашния под бе направила пълен кръг.

— Бентън, трябва да направим нещо за кървенето ти.

— Какво предлагаш?

— Погледни натам за момент — казах аз и го обърнах с гръб към мен.

Той се подчини, без да задава въпроси. Събух бързо обувките и вдигнах полата си. За секунда свалих чорапогащника.

— Добре, дай ми ръката си — обърнах се към него.

Притиснах я внимателно между лакътя и ребрата си, както би направил всеки лекар при подобни обстоятелства. Но докато увивах чорапогащника около наранената му ръка, почувствах погледа му върху себе си. Усетих дъха му върху косата си и ръката, докосваща гърдите ми. Горещината, която ме обля, бе толкова силна, че се уплаших да не би и той да я усети. Изненадана и напълно изчервена, довърших импровизираната превръзка на раните му и се отдръпнах назад.

— Това ще ти помогне, докато стигнем до място, където да мога да направя нещо по-сериозно — казах аз, като избегнах погледа му.

— Благодаря ти, Кей.

— Предполагам, че трябва да те попитам какво ще правим сега — продължих с безизразен тон, който издаваше раздражението ми. — Освен ако не възнамеряваш да спим в хеликоптера.

— Оставих Пийт да уреди настаняването ни.

— Ти наистина живееш опасно.

— Обикновено не чак толкова.

Уесли загаси светлината и не направи опит да заключи вратата на мазето.

Луната приличаше на срязана наполовина златна монета, небето бе тъмносиньо, а през клоните на дърветата надничаха светлините от съседите на Фъргюсън. Зачудих се дали някой от тях знаеше, че той е мъртъв.

На улицата открихме Марино, седнал на предната седалка на патрулна кола от Блек Маунтин. Пушеше цигара, а в скута му лежеше отворена карта. Лампичката в колата светеше, а младият полицаи зад волана изглеждаше също така притеснен, както когато ни посрещна на футболното игрище.

— Какво, по дяволите, е станало с теб? — обърна се Марино към Уесли. — Да не си решил да чупиш прозорци?

— Нещо толкова — отвърна той.

Очите на Марино се преместиха от завързаната с чорапогащник ръка на Уесли към голите ми крака.

— Тъй, тъй, не е ли това страхотно — измърмори той. — Искан ми се да ни бяха учили на такива неща, докато посещавах курсовете за оказване на първа помощ.

— Къде са саковете ни? — запитах, без да му обърна внимание.

— В багажника, госпожо — отговори полицаят.

— Полицай Т. С. Беърд ще се прояви като добър самарянин и ще ни закара до „Травел Изи“, където вашият слуга вече се е погрижил за резервации — продължи Марино със същия дразнещ тон. — Три луксозни стаи по трийсет и девет и деветдесет и девет едната. Уредих отстъпка, защото сме ченгета.

— Аз не съм ченге — погледнах строго към него.

Марино изстреля фаса си през прозореца.

— Спокойно, док. В хубав ден можеш да минеш за ченге.

— Ти също — отвърнах аз.

— Струва ми се, че току-що ме обидиха.

— Не, аз съм току-що обидената. Знаеш твърде добре, че не трябва да ме представяш за ченге, независимо дали е заради отбиви в цената, или по някаква друга причина — казах аз, тъй като бях правителствен служител, ограничен от строги правила.

Марино знаеше прекалено добре, че не мога да си позволя и най-малкото компрометиране или безсъвестност, защото имах врагове. При това немалко на брой.

Уесли отвори задната врата на патрулната кола.

— След теб — учтиво ми каза той, после се обърна към полицай Беърд. — Знаем ли нещо ново за Моут?

— Той е в реанимацията, господине.

— Какво е състоянието му?

— Не изглежда много добро. Поне не в този момент.

Уесли седна до мен и внимателно облегна превързаната ръка на крака си. После каза:

— Пийт, трябва да поговорим с доста хора тук.

— Да, така е, и докато вие двамата си играехте на доктор в мазето, аз вече се заех с това.

Марино извади бележник и прелисти страниците, надраскани с нечетливи бележки.

— Готови ли сме за тръгване? — запита Беърд.

— Повече от готови — отговори Уесли, който също вече губеше търпение заради Марино.

Лампичката угасна и колата потегли напред. За известно време ние с Марино и Уесли разговаряхме така, като че ли младият полицаи не беше до нас, докато минавахме по непознатите тъмни улици, а студеният планински въздух нахлуваше през едва отворените прозорци. Очертахме стратегията си за следващата сутрин. Аз щях да помагам на доктор Дженрет за аутопсията на Макс Фъргюсън, а Марино да поговори с майката на Емили Стайнър. Уесли щеше да отлети обратно за Куантико с кожата от хладилника на Фъргюсън, а резултатите от тези действия щяха да определят следващите ни задачи.

Беше почти два през нощта, когато видяхме мотел „Травел Изи“ пред нас. Жълтата неонова табела се открояваше ясно на тъмния хоризонт. Нямахме да съм по-щастлива, дори ако бяхме настанени в „Четири сезона“, докато на администрацията не ни уведомиха, че ресторантът е затворен, румсървисът не работи и няма бар. Всъщност чиновникът със силен акцент от Северна Каролина ни посъветва, че по това време е по-разумно да очакваме закуска, отколкото вечерята, която бяхме пропуснали.

— Сигурно се шегувате — изръмжа Марино разгневено. — Ако не получа нещо за ядене, направо ще ми се обърне стомахът.

— Ужасно съжалявам, господине.

Чиновникът беше почти момче, с розови бузи и коса, жълта като надписа на мотела.

— Добрата новина е, че на всеки етаж има автомати за закуски — посочи той. — А „Мистър Зип“ е на около километър оттук.

— Колата ни току-що си тръгна — втренчи се в него Марино. — И ме карате да се влача цял километър до някаква дупка, наречена „Мистър Зип“?

Усмивката на чиновника замръзна, а в очите му, като малки свецици, запламтя страх. Той се обърна към мен и Уесли за успокоение, но ние бяхме прекалено изморени, за да му помогнем. Уесли облегна ръката си, превързана с окървавен чорапогащник, на плота и изражението на момчето се превърна в ужасено.

— Господине! Имате ли нужда от лекар? — Гласът му се повиши с една октава и после замря.

— Ще ме задоволи и ключът от стаята ми — отговори Уесли.

Чиновникът се завъртя и нервно свали три ключа от редицата кукички, като изпусна два от тях на мокета. Наведе се да ги вдигне и отново изпусна единия. Най-последно ни ги даде. Номерата на стаите, отпечатани на закачените пластмасови медальони, бяха достатъчно големи, за да бъдат прочетени от десет метра.

— В тая дупка някога да сте чували за безопасност? — изръмжа Марино, като че ли мразеше момчето, откак се е родило. — Би трябвало да напишете номера на стаята на лист и предпазливо да го връчите на госта, така че да не може всеки откачен да види къде човекът си държи ролекса и жената. А ако случайно не сте чули новините, съвсем наблизко преди около две седмици стана убийство.

Безмълвен и объркан, чиновникът се вторачи в Марино, който вдигна ключа си, като че ли той бе уличаващо доказателство.

— Няма ключ за минибара? Това означава ли, че трябва да се лиша и от едно питие в стаята по това време? — Марино повиши глас още повече: — Добре, няма значение. Не искам повече лоши новини.

Тръгнахме по пътеката към средата на малкия мотел. Телевизионни екрани проблясваха в синьо, а зад прозрачните завеси на прозорците се движеха неясни сенки. Редуващите се червени и зелени врати ми напомниха за пластмасовите хотели и къщи от играта „Монопол“. Качихме се на втория етаж и намерихме стаите си. Моят беше спретнат и уютен. Телевизорът — закачен на стената, водните чаши и кофичката за лед — увити в санитарен найлон.

Марино се оттегли в покоите си, без да ни пожелае лека нощ, и затръшна вратата си прекалено силно.

— Какво, по дяволите, го мъчи? — запита Уесли, като ме последва в стаята ми.

Не исках да говоря за Марино. Дръпнах един стол до леглото и казах:

— Трябва да те почистя, преди да правя каквото и да било друго.

— Не без упойка.

Уесли излезе да напълни кофичката за лед, после извади бутилка „Дюърс“ от раницата си. Пригответи питиетата, докато аз подреждах върху проснатата на леглото кърпа форцепс, пакети „Бетадин“ и найлонови конци.

— Ще боли, нали? — запита Уесли, като погледна към мен и отпи щедра глътка скоч.

Сложих си очилата и отговорих:

— Ще боли ужасно. Ела с мен.

Отправих се към банята.

През следващите няколко минути стояхме един до друг пред мивката, докато промивах раните му с топла сапунена вода. Внимавах да не му причинявам болка и той не се оплакваше, но усетих как малките мускули на ръката му потръпват. Вдигнах поглед към огледалото и видях, че лицето му е преbledняло и изпотено. На дланта му имаше пет широко отворени разкъсвания.

— Имаш голям късмет, че не си срязал радиалната артерия — отбелязах аз.

— Не мога да ти обясня какъв късметлия се чувствам.

Погледнах към коляното му и добавих:

— Седни тук.

Свалих капака на клозета.

— Искаш ли да си сваля панталона?

— Или ще го направиш, или трябва да го срежа.

Уесли седна.

— Той бездруго е напълно унищожен.

Със скалпела срязах финия вълнен плат на левия му крачол. Бентън седеше кротко, с протегнат крак. Раната на коляното му беше доста дълбока. Обръснах мястото около нея и го измих старателно. Поставих кърпи на пода, за да попия кръвта. Отведох Уесли обратно в спалнята и той закуцука към бутилката със скоч, за да допълни чашата си.

— Между другото — казах аз, — ценя загрижеността ти, но не пия преди операция.

— Май трябва да съм благодарен за това — отвърна той.

— Да, така е.

Той седна на леглото, а аз придърпах стола към него. Разкъсах опаковката на „Бетадин“-а и започнах да почиствам раните му.

— Господи — изстена тихо той. — Какво е това, акумулаторна киселина?

— Не, локален антибактериален йодид.

— И го носиш в лекарската си чанта?

— Да.

— Не знаех, че повечето ти пациенти се нуждаят от първа помощ.

— За съжаление си прав, но никога не се знае кога може да ми потрябва — отвърнах и се протегнах за форцепса. — Или кога може да потрябва на някой друг, като теб например — допълних, като извадих парче стъкло и го оставих на кърпата. — Знаем, че това може да е изненада за теб, специален агент Уесли, но започнах кариерата си с живи пациенти.

— И кога започнаха да ти умират в ръцете?

— Веднага.

Той потръпна, когато извадих следващото стъкло.

— Не мърдай — наредих строго.

— Добре, а какъв е проблемът на Марино? Напоследък се държи като абсолютен задник.

Оставих още две парченца на кърпата и спрях кървенето с марля.

— Пийни още малко.

— Защо?

— Извадих всички стъкла.

— Значи си свършила и можем да празнуваме? — запита той.

Звучеше така спокоен, както никога преди.

— Не съвсем.

Наведох се към ръката му, доволна, че не бях пропуснала нищо. После отворих пакет с конци.

— Без новокаин ли? — запротестира Уесли.

— Имаш нужда само от няколко шева, за да затворя раните ти, а от упойката ще те заболи не по-малко от иглата — спокойно обясних, като хванах иглата с форцепса.

— Въпреки това предпочитам новокаина.

— Е, нямам такъв. По-добре ще е да не гледаш. Искаш ли да ти пусна телевизора?

Уесли стоически процеди през стиснатите си зъби:

— Просто свършвай по-бързо.

Не издаде и звук, докато работех, но когато докосвах ръката или крака му, усещах треперенето му. Той си пое дъх дълбоко и започна да се отпуска, когато превързах раните му с „Неоспорин“ и марля.

— Добър пациент си — потупах го по рамото и се надигнах.

— Не и според жена ми.

Не можех дори да си спомня последния път, когато бе наричал Кони с името ѝ. В редките случаи, когато въобще я споменавах, звучеше като че ли говори за някаква сила, независеща от него, като земното притегляне например.

— Хайде да седнем навън и да си допием питиетата — предложи той.

Балконът на стаята ми беше общ и се простираше по цялата дължина на втория етаж. В този час няколкото гости, които можеше да не са заспали, се намираха прекалено далеч, за да чуят разговора ни. Уесли нагласи двата пластмасови стола близо един до друг. Нямахте маса, затова постави чашите и бутилката скоч на пода.

— Искаш ли още лед? — запита той.

— Не, така е чудесно.

Уесли беше загасил лампите в стаята. Срещу нас едва различимите форми на дърветата започнаха да се движат в синхрон, когато се загледах съсредоточено в тях. По отдалечената магистрала от време на време проблясваха малки фарове.

— Как би оценила изминалия ден по десетобалната система? — тихо запита той в тъмнината.

Поколебах се, тъй като бях прекарвала доста ужасни дни в работата си.

— Предполагам, че бих му дала седмица.

— При положение че десет е най-лошото.

— Все още не мога да му дам десетка.

— Какво още ти трябва? — запита той.

Усетих погледа му върху себе си.

— Не съм сигурна — отговорих аз предпазливо, като че ли обзета от суеверен страх да не би споменаването на най-лошото да го докара при нас.

Уесли замълча. Зачудих се дали не мисли за човека, който навремето бе мой любовник и негов най-добър приятел. Когато преди няколко години убиха Марк в Лондон, ми се струваше, че не може да има по-страшна болка от тази. Сега се страхувах, че не съм била права.

Уесли заговори:

— Изобщо не ми отговори на въпроса, Кей.

— Казах ти, че не знам със сигурност.

— Не на този въпрос. Сега говоря за Марино. Питам те какъв е проблемът му.

— Мисля, че е много нещастен.

— Той винаги е бил нещастен.

— Казах много.

Той изчака.

— Марино не обича промените — допълних.

— Повишението му?

— Това, а и онова, което става с мен.

— А то е?

Уесли наля още скоч в чашите ни, ръката му леко се докосна до моята.

— Работата ми с вашия отдел е значителна промяна.

Той нито се съгласи, нито възрази. Просто зачака да кажа още нещо.

— Струва ми се, че според него съм сменила съюзниците си — казах аз и осъзнах, че говоря все по-неясно. — А това е обезпокояващо. Имам предвид обезпокояващо за него.

Уесли отново не сподели собственото си мнение. Ледените кубчета тихо потракваха, докато отпиваше от питието си. И двамата знаехме част от проблема на Марино, но не можехме да направим абсолютно нищо по въпроса. Ставаше дума най-вече за чувствата на Марино.

— Според мен Марино е затормозен от личния си живот — отбеляза Уесли. — Самотен е.

— Смятам, че си прав.

— Нали знаеш, той беше с Дорис в продължение на трийсет и няколко години, а после изведнъж се оказа отново ерген. И въобще не може да си представи какво би трябвало да направи по въпроса.

— А и никога не успя напълно да се примири с факта, че тя го напусна. Запази огорчението си и то чака да бъде възпламенено от нещо, дори несвързано с него.

— И аз се тревожех за същото. Притеснява ме какво ли може да е това несвързано нещо.

— Тя все още му липсва. Вярвам, че още я обича — казах аз и усетих, че алкохолът и напредналият час ме караха искрено да съжалявам Марино.

Всъщност никога не можех да му се сърдя за дълго време.

Уесли се размърда на стола си.

— Предполагам, че това би било десетка. Поне за мен.

— Ако Кони те изостави? — погледнах въпросително към него.

— Да загубиш някого, когото обичаш. Да загубиш дете, с което имаш проблеми. Да не успееш да стигнеш до някакво разрешение. — Той се загледа право пред себе си. Острият му профил бе меко осветен от луната. — Може и да се залъгам, но мисля, че мога да понеса почти всичко, стига да има разрешение, край, да успея да се освободя от миналото.

— Никога не можеш да се освободиш от него.

— Да, не напълно. Съгласен съм. — Уесли продължи да гледа напред и каза кротко: — Марино има чувства към теб, Кей. Чувства, с които не може да се справи. Мисля, че винаги ги е имал.

— Най-добре е да не се признава, че те съществуват.

— Това звучи доста студено.

— Не искам да звучи студено — възразих. — Никога не бих искала Марино да се почувства отхвърлен.

— Какво те кара да мислиш, че той вече не се чувства така?

— Не съм убедена, че не се чувства отхвърлен — въздъхнах. — Всъщност съм сигурна, че напоследък е доста раздражен.

— Вероятно „обзет от ревност“ е най-подходящото определение за настроението му.

— От теб.

— Някога опитвал ли е да те покани да излезете? — продължи Уесли, като че ли не бе чул какво казах.

— Заведе ме на полицейския бал.

— Хм. Това е доста сериозно.

— Бентън, хайде да не си правим майтап с него.

— Не се шегувах — нежно каза той. — Аз се тревожа за чувствата му и знам, че и с теб е същото. — Уесли замълча за момент. — Всъщност разбирам чувствата му много добре.

— Аз също.

Уесли остави чашата си на пода.

— Струва ми се, че трябва да вляза и да се опитам да поспя поне няколко часа — реших аз, без да помръдна.

Той се протегна и постави здравата си ръка върху китката ми. Пръстите му бяха все още студени заради чашата, която бе държал допреди малко.

— Уайт ще ме отведе оттук, когато слънцето изгрее.

Исках да задържа ръката му. Исках да докосна лицето му.

— Съжалявам, че трябва да те оставя.

— Нуждая се само от кола — отвърнах аз и усетих ускореното биене на сърцето си.

— Чудя се дали тук някъде можеш да наемеш кола. Вероятно на летището.

— Предполагам, че затова си агент на ФБР. Сещаш се за такива трудни неща.

Пръстите му се придвижиха надолу по ръката ми и той я погали нежно. Винаги бях знаела, че някой ден отношенията ни ще доведат до това. Когато ме помоли да започна работа като консултант в Куантико, осъзнах риска. Можех да откажа.

— Боли ли те много? — запитах.

— Ще ме боли утре сутрин, защото ще имам махмурлук.

— Вече е сутрин.

Облегнах се назад и затворих очи, когато докосна косата ми. Почувствах как лицето му се приближава, докато галеше врата ми нежно, после усетих устните му. Докосваше ме така, като че ли винаги бе искал да го направи. От далечните ъгълчета на мозъка ми изпълзя тъмнина и кръвта ми затанцува. Целувките ни бяха огнени. Знаех, че върша непростим грях, но не ми пукаше.

Зарязахме дрехите си там, където паднаха, и си легнахме. Внимавахме за раните му, но те не ни пречеха. Любихме се до сутринта, когато първите лъчи на зората осветиха хоризонта. После седнах на терасата и загледах как слънцето огрява планините и оцветява листата на дърветата. Представях си как хеликоптерът се издига и върти из въздуха като балерина.

6.

В центъра на града, срещу бензиностанцията на „Ексън“, се намираше магазинът на „Шевролет“. Полицай Беърд закара мен и Марино дотам в 7:45 сутринта.

Очевидно местната полиция бе уведомила подробно бизнес обществото за пристигането на „федералните“, отседнали „под прикритие“ в „Травел Изи“. Не се чувствах като знаменитост, макар усещането за анонимност да бе пропъдено от всички служители на магазина, които стояха пред него и любопитно наблюдаваха как ние с Марино се отдалечаваме в новия сребрист каприз.

— Чух някакъв тип да те нарича „Куинси“ — каза Марино, докато отваряше пържените бисквити „Харди“.

— Наричали са ме и с по-лоши неща. Имаш ли представа колко натрий и мазнина поглъщаш в момента?

— Да. Около една трета от това, което възнамерявам да погълна. Имам три бисквити и смятам да ги изям всичките. Ако случайно имаш проблем с паметта, мога да ти съобщя, че снощи пропуснах вечерята си.

— Няма нужда да се държиш грубо.

— Когато пропусна храната и съня си, ставам груб.

Не му съобщих, че съм спала по-малко от него, но подозирах, че знае. Тази сутрин не искаше да ме погледне в очите, а под раздразнението му усетих, че е силно потиснат.

— Въобще не мигнах — продължи той. — Акустиката в оная дупка е ужасна.

Нагласих огледалото, като че ли това по някакъв начин можеше да намали неудобството ми, после включих радиото и опитах няколко станции, докато намерих Бони Райт. Колата, която Марино щеше да кара, в момента се оборудваше с полицейско радио и радар и нямаше да е готова до края на деня. Аз трябваше да го оставя в къщата на Дениз Стайнър, а някой щеше да мине по-късно да го прибере. Шофирах, без да говоря, докато той ядеше и ми даваше указания.

— Намали — каза Марино, поглеждайки картата. — Това от лявата ни страна трябва да е „Лоръл“. Добре, ти трябва да завиеш вдясно на следващата.

Завихме и пред нас се показа езеро, не по-голямо от футболно игрище, с цвета на мъх. Районите за пикник и тенискортовете бяха безлюдни, а и не изглеждаше, че в момента спретнато поддържаният клуб се използва. Брегът бе очертан с дървета, които се обагряха в кафяво поради настъпването на есента. Представих си малко момиче с калъф за китара в ръка, вървящо към дома си в дълбоките сенки. Представих си старец, ловящ риба в сутрин като тази, и шока му, предизвикан от откритото в храстите.

— Искам да дойда тук по-късно и да се поразходя — казах.

— Завий тук — нареди Марино. — Нейната къща е на следващия ъгъл.

— Къде е погребана Емили?

— На около три километра на изток — посочи той. — В църковното гробище.

— Това ли е църквата, където е ходила на събрание?

— Трета презвитерианска. Ако се вгледаш внимателно в района на езерото, ще видиш църквата в единия край, а дома на Стайнър в другия. Между тях има около три километра.

Разпознах къщата в стил ранчо от снимките, които бях разглеждала вчера сутринта в Куантико. Изглеждаше по-малка, като повечето сгради, когато най-после ги видиш в действителност. Намираше се на малко възвишение, далеч от улицата, сгушена в двор, обрасъл с рододендрони, лаврови дръвчета, джанки и борове.

Чакълената пътека и предната площадка бяха почистени наскоро и от двете страни на портата имаше натъпкани с листа чували. Дениз Стайнър притежаваше зелена „Инфинити“, нова и скъпа, и това доста ме учуди. Докато подкарвах колата, мярнах ръката ѝ в дълъг черен ръкав, когато тя задържа вратата, за да може Марино да влезе в къщата.

Моргата в болницата на Ашвил приличаше на всички други. Разположена на най-ниското ниво на сградата, тя представляваше малка чиста стая от плочки и неръждаема стомана, само с една маса за аутопсии, която доктор Дженрет бе закарал близо до мивката. Той тъкмо започваше да разрязва тялото на Фъргюсън, когато пристигнах

там малко след девет. Въздухът проникна до кръвта и усетих неприятната сладникава миризма на алкохол.

— Добро утро, доктор Скарпета — каза Дженрет и наистина изглеждаше доволен, че ме вижда. — Униформите и ръкавиците са в онзи шкаф.

Благодарих му, макар че не ми трябваша, тъй като младият доктор нямаше да има нужда от мен. Очаквах, че от аутопсията няма да научим нищо ново, и когато погледнах отблизо към врата на Фъргюсън, получих първото потвърждение. Червеникавите следи от притискане, които бях забелязала снощи, бяха изчезнали и нямаше да намерим дълбоки рани в тъканите и мускулите. Докато наблюдавах как Дженрет работи, тъжно си припомних, че патологията никога не може да замести разследването. Всъщност ако не знаехме точно обстоятелствата, нямаше да имаме дори идея как е умрял Фъргюсън, с изключение на това, че не е бил застрелян, намушкан, пребит и не е починал от някаква болест.

— Предполагам, че сте забелязали как миришат чорапите, които беше напъхал в сутиена си — каза Дженрет, продължавайки работата си. — Чудех се дали сте открили нещо съвместимо с тази миризма, например флаконче парфюм или някакъв вид одеколон?

Той вдигна вътрешните му органи. Фъргюсън имаше леко удебелен черен дроб.

— Не, не намерихме — отвърнах. — А и мога да добавя, че обикновено ароматите се използват в случаи като този, когато участва повече от един човек.

Дженрет погледна към мен.

— Защо?

— Защо човек да си прави труда, когато е сам?

— Да, има логика в това — съгласи се той и изпразни стомашното съдържание в картонена кутия. — Само малко кафеникава течност — добави докторът. — Няколко дребни частици като от ядки. Казахте, че е пристигнал в Ашвил малко преди да бъде намерен, нали?

— Точно така.

— Значи вероятно е ял фъстъци в самолета. И е пийнал нещо. Алкохолното му ниво е 0,14.

— Възможно е да е пил и след като се е прибрал у дома — казах аз, като си спомних чашата с бърбън в спалнята.

— Да. А когато говорите за случаите, в които участва повече от един човек, за хомосексуални или хетеросексуални предпочитания става дума?

— Често са хомосексуални — отговорих. — Но и порнографията е важна следа.

— Той беше гледал голи жени.

— Списанията, намерени до трупа, бяха с голи жени — поправих го аз, тъй като нямаше начин да разберем какво наистина е гледал Фъргюсън и знаехме само това, което бяхме открили. — Важно е и това, че не видяхме никакви други порнографски или сексуални предмети в къщата му — добавих.

— Предполагам, че би трябвало да има повече подобни неща — отбеляза Дженрет и включи триона.

— Обикновено хора като него притежават сандъци с порнография — отвърнах. — Никога не я изхвърлят. Честно казано, доста ме притеснява това, че намерихме само четири списания, при това всичките са скорошни издания.

— Може да е бил новак в това отношение.

— Има много фактори, които навеждат на мисълта, че не е имал опит — отговорих. — Но това, което ме впечатлява най-много, е несъвместимостта.

— Например?

Доктор Дженрет изряза скалпа зад ушите и го сгъна надолу, за да оголи черепа. Лицето изведнъж се превърна в тъжна, отпусната маска.

— Точно както не намерихме флакон с парфюм, който да обяснява миризмата по него, така и не намерихме никакви женски дрехи в къщата, с изключение на онези върху него — обясних аз. — От кутийката липсваше само един презерватив. Въжето беше старо, а не открихме нищо, включително друго въже, от което това да е било отрязано. Бил е достатъчно предпазлив, за да увие кърпа около врата си, а същевременно е завързал изключително опасен възел.

— Както предполага и името му — каза Дженрет.

— Да. Палаческият възел се затяга много леко и не се развързва — потвърдих. — Не е точно това, което би искал да използваш, когато си пил и си качен на излъскано барово столче, откъдето има много по-голяма вероятност да паднеш, отколкото от обикновен стол.

— Не бих предположил, че много хора знаят как да завържат палачески възел — замисли се Дженрет.

— Въпросът е дали Фъргюсън е имал причина да знае?

— Е, може да го е прочел в някоя книга.

— Не открихме никакви книги за връзване на възли, нито за кораби или каквото и да е от този вид в къщата му.

— Трудно ли е да се завърже такъв възел? Да кажем, ако имате инструкции как да го направите?

— Не е невъзможно, но се иска известна практика.

— Защо въобще някой би могъл да се интересува от подобен възел? Не е ли много по-лесно с обикновен?

— Палаческият възел е страшен, ужасяващ. А и доста надежден и здрав. Не знам — отвърнах аз и добавих: — Как е лейтенант Моут?

— Оправя се, но ще полежи в реанимацията известно време.

Доктор Дженрет включи триона. Замълчахме, докато свалеше горната част на черепа. Той не проговори отново, докато не извади мозъка и не започна да оглежда врата.

— Знаете ли, не виждам нищо. Няма кръвоизливи в мускулите, подезичната кост е цяла, няма фрактури на роговото вещество на щитовидния хрущял. Гръбнакът не е счупен, но това май става само при смъртните присъди с обесване.

— Да, освен ако не си затлъстял, с артритни промени на шийните прешлени и случайно увиснеш по странен начин — казах аз.

— Искате ли да погледнете?

Сложих си ръкавиците и се приближих.

— Доктор Скарпета, откъде можем да знаем дали е бил жив, когато е бил обесен?

— Не можем да сме напълно сигурни в това — отговорих. — Освен ако не намерим друга причина за смъртта.

— Например отрова.

— Това е единственото нещо, за което бих могла да си помисля в дадения момент. Но ако случаят е такъв, трябва да е било нещо с много светкавично действие. Знаем, че не си е бил у дома дълго преди Моут да го намери мъртъв. Така че най-вероятно е умрял просто от задушаване от обесването.

— А какво ще кажете за начина?

— Неустановен — предложих аз.

Когато органите на Фъргюсън бяха прегледани, прибрани в найлонов плик и върнати в гръдния му кош, помогнах на Дженрет да почисти. Измихме с маркуч масата и пода, а помощникът в моргата откара трупа и го прибра в един от хладилниците. Измихме спринцовките и инструментите и се заговорихме за това, което ставаше в света, привлякъл отначало младия доктор с безопасността си.

Той ми разказа, че искал да създаде семейство в градче, където хората все още вярват в Господ и светостта на живота. Искал децата му да израснат по игрищата и полета, възпитавани от църквата. Искал да не привикнат към наркотици, неморалност и насилието от телевизията.

— Работата е там, доктор Скарпета — продължи той, — че всъщност такива места не са останали. Дори не и тук. Миналата седмица работих върху единайсетгодишно момиченце, изнасилено и убито. А сега върху специален агент от щатското Бюро за разследване, издокаран като жена. Миналия месец имах едно хлапе от Оутийн, починало от свръхдоза кокаин. Беше едва на седемнайсет години. Освен това има и пияни шофьори. Непрестанно се занимавам с тях и хората, премазани от тях.

— Доктор Дженрет?

— Можете да ме наричате Джим — каза той.

Загледах го как прибира документацията си от плота.

Стори ми се доста депресиран.

— Колко годишни са децата ви? — запитах.

— Ами ние с жена ми все още опитваме — отвърна той, като прочисти гърло и извърна очи, но не преди да забележа болката в тях. — А вие? Имате ли деца?

— Разведена съм и имам племенница, която е като мое собствено дете — отговорих. — Тя е последна година студентка, а в момента е на стаж в Куантико.

— Сигурно страхотно се гордеете с нея.

— Да — отвърнах, но настроението ми се помрачи отново от образи и гласове, от тайните ми страхове за живота на Луси.

— Знаем, че искате да поговорим за Емили Стайнър. Мозъкът ѝ е още тук, ако искате да го видите.

— Да, наистина бих искала.

Не е необичайно за патолозите да поставят мозъци в десетпроцентов разтвор от формалдехид, наречен формалин. Химическият процес запазва и втвърдява тъканта. Той прави възможни допълнителните проучвания, особено в случай, когато е имало нанесена травма на този най-невероятен и най-неразбран от човешките органи.

Процедурата беше тъжно обикновена, чак лишена от достойнство, ако човек гледаше на нещата от този ъгъл. Дженрет отиде до мивката и извади изпод нея пластмасова кофа, на която имаше етикет с името на Емили Стайнър и номера на случая й. В момента, когато Дженрет извади мозъка от формалиновата му баня и го постави на дъската, разбрах, че прегледът ще ми каже високо още веднъж, че в този случай има нещо крайно нередно.

— Няма абсолютно никаква витална реакция — зачудих се аз, докато парите от формалина изгаряха очите ми.

Дженрет вкара сондата в дупката от куршума.

— Няма кръвоизлив, няма оток. А куршумът не е минал през основните нерви или друг жизненоважен център — казах и вдигнах поглед към него. — Това не е мигновена смъртоносна рана.

— Не мога да споря по въпроса.

— Трябва да търсим друга причина за смъртта.

— Наистина бих искал да ми кажете каква, доктор Скарпета. В момента се провежда токсикологичният тест. Но освен ако той не покаже нещо важно, не мога да се сетя за друго, което да е причинило смъртта й. Нищо, освен огнестрелната рана в главата й.

— Бих искала да огледам тъканта от белите й дробове — казах.

— Елате в моя кабинет.

Помислих си дали момичето не е било удавено, но когато след секунди застанах над микроскопа на Дженрет и разгледах пробата от белите й дробове, въпросите ми отново останаха без отговори.

— Ако е била удавена — обясних аз, докато работех, — алвеолите щяха да са разширени. В тях щеше да има едемна течност с непропорционална автолитична промяна на дихателния епител — добавих и нагласих фокуса. — С други думи, ако в дробовете й бе навлязла прясна вода, те щяха да започнат да се разлагат по-бързо от останалите тъкани. Но не са започнали.

— А какво ще кажете за удушаване или обесване? — запита той.

— Подезичната кост беше невредима. А нямаше и петехиални кръвоизливи.

— Така е.

— И най-важното — подчертах аз, — ако някой се опита да ви удуши или обеси, вие ще се борите като дявол. Но по нея няма рани по носа и устните, всъщност въобще няма отбранителни рани.

Дженрет ми подаде дебела папка.

— Това е всичко — каза той.

Докато той диктуваше случая на Макс Фъргюсън, аз прегледах всички доклади, лабораторни тестове и забележки по случая на Емили Стайнър. Майка ѝ, Дениз, се беше обаждала в кабинета на доктор Дженрет между един и пет пъти дневно, откакто бяха намерили трупа ѝ. Това ми се стори доста интересно.

— Починалият беше доставен в черен найлонов чувал, запечатан от полицията на Блек Маунтин. Номерът на печата е 445337. Печатът е цял и...

— Доктор Дженрет? — прекъснах го.

Той свали крака си от педала на машината за диктуване.

— Можете да ме наричате Джим — каза отново той.

— Стори ми се, че майка ѝ ви се е обаждала необичайно често.

— Някои от обажданията са само проверки, но, да — той свали очилата си и разтърка очи, — наистина звънеше доста често.

— Защо?

— Ами тя е ужасно разстроена, доктор Скарпета. Иска да се увери, че дъщеря ѝ не е страдала.

— А вие какво ѝ казахте?

— Казах ѝ, че с огнестрелна рана като тази вероятно не е страдала. Искам да кажа, трябва да е била в безсъзнание... въъ... вероятно е била, когато са направени онези другите неща.

Той замълча за момент. И двамата знаехме, че Емили Стайнър е страдала. Беше преживяла истински ужас. А и в даден момент сигурно е разбрала, че ще умре.

— И това е всичко? — запитах. — Обаждала се е толкова много пъти само за да разбере дали дъщеря ѝ е страдала?

— Ами, не. Имаше и други въпроси, а и сведения. Но нищо важно. — Той се усмихна тъжно. — Струва ми се, че просто имаше нужда да си поговори с някого. Тя е симпатична жена, изгубила

всичките си близки. Не мога да ви опиша колко ми е мъчно за нея и как всяка нощ се моля да заловят зловещото чудовище, извършило това престъпление. Онзи звяр Голт, за когото четохме по вестниците. Светът никога няма да е в безопасност, докато той се намира в него.

— Светът никога няма да е в безопасност, доктор Дженрет. Но и аз желая силно той да бъде хванат. Да бъде заловен не само Голт, но и всички други, които вършат подобни неща — казах аз, докато отварях дебел плик с лъскави снимки, с размери двайсет на двайсет и пет сантиметра.

Само една от тях ми беше непозната. Разглеждах я напрегнато дълго време, докато слушах монотонния глас на доктор Дженрет, който продължаваше да диктува. Не знаех какво точно виждам, тъй като никога преди не бях виждала нещо подобно, и емоционалният ми отговор представляваше смесица между вълнение и ужас. Снимката показваше левия хълбок на Емили Стайнър, където на кожата имаше неправилен кафеникав отпечатък, не по-голям от капачка за бутилка.

— Вътрешната плевра показва разпръсната петехия по интерлобарните гънки...

— Какво е това? — отново прекъснах диктовката на доктор Дженрет.

Той остави микрофона, когато заобиколих бюрото му и поставих снимката пред него. Посочих белега на кожата на Емили. Докато го правех, усетих аромата на „Олд Спайс“ и се сетих за бившия ми съпруг, Тони, който винаги се пръскаше с големи количества от него.

— Този белег на хълбока ѝ не е отбелязан в доклада ви — казах аз.

— Не знам какво е това — отвърна той, без следа от отбранителност. — Просто звучеше изморен. — Просто реших, че най-вероятно това е нещо, настъпило след смъртта.

— Никога не съм виждала посмъртен белег, който да изглежда по този начин. Извършихте ли ресекция?

— Не.

— Тялото ѝ е лежало върху нещо, което е направило този белег — казах аз, като се върнах до стола си, седнах и се облегнах на бюрото. — Може да е нещо важно.

— Да, ако е така, наистина би могло да бъде важно — отговори Дженрет с нарастващо притеснение.

— Тя не е погребана отдавна — кротко, но развълнувано отбелязах аз.

Той се втренчи разтревожено в мен.

— Никога няма да е в по-добро състояние, отколкото е сега — продължих. — Наистина смятам, че трябва да я погледнем още веднъж.

Дженрет не мигна, само навлажни устните си.

— Доктор Дженрет — казах, — хайде да я извадим.

Доктор Дженрет прелисти страниците на бележника си и се протегна към телефона. Наблюдавах как набира номера.

— Здравейте, обажда се доктор Джеймс Дженрет — съобщи той на човека от другата страна. — Чудех се дали съдия Бегли е там?

Почитаемият Хол Бегли каза, че ще се види с нас в кабинета си след половин час. Подкарах колата, като слушах указанията на Дженрет. Паркирах на улица „Колидж“. Имахме достатъчно време.

Съдебната палата на област Бънкомби представляваше стара, мрачна тухлена сграда. Подозирах, че само допреди няколко години е била най-високото здание в центъра на града. Тринайсетте й етажа бяха увенчани с окръжния затвор. Погледнах нагоре към обезопасените с решетки прозорци и се сетих за ричмъндския претъпкан затвор, разпрострян върху декари площ, където единствената гледка бяха оградите от бодлива тел. Мислех, че нямаше да мине дълго време, преди градове като Ашвил да изпитат нужда от допълнителни килии, поради непрестанно увеличаващите се престъпления.

— Съдия Бегли не е прочут с търпението си — ме предупреди доктор Дженрет, докато изкачвахме мраморните стъпала в старата сграда. — Мога да ви обещаю, че няма да хареса плана ви.

Знаех, че самият Дженрет също не харесва плана ми, тъй като никой съдебен лекар няма желание някой от началниците да се рови в работата му. И двамата с доктора знаехме, че цялата тази история намеква за това, че не си е свършил работата достатъчно добре.

— Слушайте — казах аз, когато се отправихме по коридора на третия етаж, — аз също не харесвам този план. Не обичам ексхумациите и ми се ще да имаше някакъв друг начин.

— Искан ми се да имам повече опит в злоещите случаи, които вие виждате всеки ден — добави той.

— Не виждам подобни случаи всеки ден — казах аз, трогната от скромността му. — Слава богу, не са толкова често срещани.

— Е, ще ви излъжа, доктор Скарпета, ако ви кажа, че не ми бе изключително тежко, когато ме повикаха на мястото, където бяха открили момиченцето. Вероятно трябваше да прекарам повече време с нея.

— Мисля, че област Бънкомби има невероятен късмет, че вие работите за нея — искрено казах аз, когато отворихме външната врата на кабинета на съдията. — Искане ми се да имах повече лекари като вас във Вирджиния. Но и сега с удоволствие бих ви назначила.

Той разбра, че наистина мисля така, и се усмихна. Секретарката, доста стара за все още работеща жена, погледна към нас през дебелия стъкла на очилата си. Тя използваше електрическа пишеща машина вместо компютър, а съдейки по многобройните сиви стоманени шкафови по стените, реших, че силата ѝ е в архивирането. Слънчевата светлина едва се процеждаше през леко откренатите щори, във въздуха висяха пращинки. Усетих аромата на розово мляко, когато тя разтри малко крем върху костеливите си ръце.

— Съдия Бегли ви очаква — каза тя, преди още да се представим. — Можете направо да влезете. Ето тази врата — посочи тя към затворената врата, намираща се точно срещу онази, през която бяхме влезли. — Трябва да ви уведомя, че съдът е в обедна почивка, но съдията трябва да се върне там точно в един.

— Благодаря ви — отвърнах. — Ще се опитаме да не го задържаме дълго.

— Дори и да се опитате, няма да има никакъв резултат.

Срамежливото почукване на доктор Дженрет по дебелия дъбов врата предизвика разсеяно „Влез“ от другата страна. Намерихме Негова Чест зад масивно бюро, свалил сакото си и седнал изправено на стария стол, тапициран с червена кожа. Беше мършав, брадат мъж, приближаващ шейсетте. Той хвърли поглед към записките в бележника си, а аз набързо го прецених. Подреденото му бюро говореше, че съдията е зает и способен човек, а старомодната вратовръзка и обувките с меки подметки издаваха някой, който въобще не се интересува какво е мнението на хора като мен.

— Защо искате да нарушите светостта на гроба? — запита той с провлечен южняшки диалект, който не можеше да прикрие бързата му

мисъл, и прелисти страницата в бележника си.

— След като прегледахме доклада на доктор Дженрет — отговорих аз, — се съгласихме, че има някои въпроси, на които не е отговорено при първия оглед на тялото на Емили Стайнър.

— Познавам доктор Дженрет, но ми се струва, че вие сте ми непозната — каза съдия Бегли и остави бележника си на бюрото.

— Аз съм доктор Кей Скарпета, главен съдебен лекар на Вирджиния.

— Казаха ми, че имате нещо общо с ФБР.

— Да, господине. Аз съм консултант патолог на Екипа за подкрепа на следствието.

— Това нещо като Екипа за изучаване на поведението ли е?

— Съвсем същото. Бюрото промени името му преди няколко години.

— Значи става дума за хората, изработващи профилите на серийните убийци и другите ненормални престъпници, за които доскоро не ни се налагаше да се тревожим тук.

Съдията ме наблюдаваше внимателно, скръстил ръце в скута си.

— Да, с това се занимаваме — отвърнах.

— Ваша Чест — обади се Дженрет, — полицията в Блек Маунтин помоли за помощта на ФБР. Страхуват се, че човекът, убил момиченцето на Стайнър, е същият, който уби доста хора във Вирджиния.

— Наясно съм по този въпрос, доктор Дженрет, тъй като вие се показахте достатъчно любезен да ми обясните някои от тези неща, когато ми се обадохте. Както и да е, единственият въпрос, който стои пред нас в момента, е желанието ви да ви позволя да изровите малкото момиче. Преди да ви разреша да извършите нещо толкова разстройващо и непочтително, ще трябва да ми дадете солидна причина за това. Бих желал вие двамата да седнете и да се настаните удобно. Затова от другата страна на бюрото ми има столове.

— Тя има белег на кожата си — започнах аз, когато се настаних.

— Какъв белег? — с интерес запита той, приковал очи в мен.

Доктор Дженрет извади снимката от плика и я постави на бюрото на съдията.

— Можете да го видите на снимката — каза Дженрет.

Очите на съдията се прехвърлиха на снимката. Лицето му изглеждаше безизразно.

— Не знаем от какво е белегът — обясних. — Но той може да ни каже къде е лежало тялото. Може да е от някаква рана.

Бегли вдигна снимката и се намръщи, докато я разглеждаше отблизо.

— Нали има начини за проучване на снимките, които могат да дадат доста сведения? Струва ми се, че в наши дни учените могат да извършат едва ли не чудеса.

— Така е — отговорих, — но проблемът е, че докато приключим с всички подобни проучвания, тялото ще бъде в толкова лошо състояние, че ако въпреки всичко ни се наложи да го ексхумираме, няма да научим абсолютно нищо. Колкото по-дълъг е интервалът, толкова по-трудно е да се различат нараняванията от другите белези, причинени от разлагането.

— Ваша Чест, в този случай има много подробности, които изглеждат доста странни — намеси се доктор Дженрет. — Просто се нуждаем от всичката помощ, която можем да получим.

— Научих, че агентът от щатското бюро на ФБР, който е работил по случая, вчера бил намерен обесен. Прочетох го тази сутрин във вестника.

— Да, господине, така е — потвърди Дженрет.

— И при неговата смърт има някои странности, нали?

— Да, има — отговорих.

— Надявам се, че следващата седмица няма да се върнете тук и да искате да изровите и него.

— Не мисля, че е възможно — казах аз.

— Това малко момиченце има майка. Как смятате, че ще се почувства тя от това, което сте намислили?

Нито Дженрет, нито аз отговорихме. Съдията се размърда на стола си и кожата проскърца. Той погледна покрай нас към часовника на стената.

— Нали разбирате, това ме притеснява най-много — продължи той. — Мисля си за тази нещастна жена, за всичко, което ѝ се случи. Нямам никакъв интерес да я подлагам на нови неприятности.

— Не бихме искали разрешение за ексхумация, ако не мислехме, че това е важно за разследването на смъртта на дъщеря ѝ — отвърнах

аз. — Сигурна съм, че госпожа Стайнър иска да получи справедливост, Ваша Чест.

— Отидете и доведете майката при мен — нареди съдията и се надигна от стола си.

— Извинете? — доктор Дженрет изглеждаше озадачен.

— Искам да доведете майката при мен — повтори Бегли. — Ще бъда свободен към два и половина. Очаквам да ви видя тук тогава.

— Ами ако тя не иска да дойде? — запита доктор Дженрет и ние двамата също станахме.

— Не мога да кажа, че ще я обвиня за това.

— Вие нямате нужда от нейното разрешение — казах аз със спокойствие, което ни най-малко не изпитвах.

— Не, госпожо, нямам — отвърна съдията и отвори вратата.

7.

Доктор Дженрет беше достатъчно любезен, за да ми позволи да използвам офиса му, когато той изчезна в болничната лаборатория. Прекарах следващите няколко часа на телефона. Странно, но най-важната задача се оказа най-лесна. Марино без проблеми убеди Дениз Стайнър да го придружи до кабинета на съдията този следобед. Потрудно бе да уредим как да стигнат дотам, тъй като Марино все още нямаше кола.

— Защо се бавят? — запитах.

— Шибаният радар не работи — раздразнено отвърна той.

— Не можеш ли да минеш и без него?

— Те, изглежда, не мислят така.

Погледнах часовника си.

— Май ще е най-добре аз да мина да ви взема.

— Е, няма нужда, аз мога да стигна сам дотам. Тя има доста хубава кола. Всъщност някои хора твърдят, че инфинитито е по-добро от мерцедеса.

— Силно се съмнявам, тъй като в момента карам шевролет.

— Тя ми каза, че свекър ѝ имал почти същия като твоя мерцедес, а ти трябва да си помислиш да се прехвърлиш на „Инфинити“ или „Ледженд“.

Замълчах.

— Само си помисли по въпроса.

— Просто идвай тук — отвърнах аз кратко.

— Да, ще дойда.

— Чудесно.

Затворихме, без да се сбогуваме. Седнах на отрупаното бюро на доктор Дженрет и се почувствах изморена и предадена. Бях минала заедно с Марино през трудните му моменти с Дорис. Бях го подкрепяла, когато се втурна сляпо в страшния свят на срещите. В отплата той винаги бе съобщавал мнението си за личния ми живот, без да го питам.

Отношението му към бившия ми съпруг беше отрицателно, а към бившия ми любовник, Марк, силно критично. Рядко казваше нещо хубаво за Луси или за начина, по който се справях с нея, и не харесваше никой от приятелите ми. Но най-силно усещах ледения поглед, прикован в отношенията ми с Уесли. Чувствах яростната ревност на Марино.

Той не беше в кабинета на Бегли, когато ние с Дженрет се върнахме там в два и половина. Минутите се влачеха бавно, а гневът ми нарастваше.

— Кажете ми къде сте родена, доктор Скарпета — обърна се към мен съдията от отсрещната страна на безукорното си бюро.

— Маями — отговорих.

— Определено не говорите като южнячка. По-скоро бих ви определил като някъде от Севера.

— Получих образование на Север.

— Може и да е изненада за вас, но и с мен беше същото — каза той.

— Защо се установихте тук? — обърна се доктор Дженрет към съдията.

— Сигурно поради същите причини като вас.

— Но вие сте отгук — намесих се.

— Да, отпреди три поколения. Прадядо ми е роден в една дървена хижа тук. Бил учител. Това е откъм страната на майка ми. Откъм страната на баща ми са били най-вече контрабандисти, почти до средата на този век. После имаше свещеници. Смятам, че това са те — допълни той и погледна към вратата.

Марино отвори вратата и надникна вътре, преди да влезе. Дениз Стайнър стоеше зад него. Макар никога да не съм можела да обвиня Марино в кавалерство, той бе необичайно внимателен и нежен с тази доста странна жена, чиято мъртва дъщеря бе причината за събранието ни. Съдията се надигна. По навик и аз направих същото. Госпожа Стайнър погледна към всеки от нас с тъжно любопитство.

— Аз съм доктор Скарпета — протегнах ръка и открих, че нейната е хладна и мека. — Ужасно съжалявам за това, госпожо Стайнър.

— Аз съм доктор Дженрет. Говорихме с вас по телефона.

— Моля, седнете — любезно я покани съдията.

Марино нагласи два стола плътно един до друг и я поведе към единия, после седна на другия. Госпожа Стайнър беше в средата или най-много към края на трийсетте години, облечена цялата в черно. Полата ѝ беше клоширана и дълга под коленете, пуловерът — закопчан до брадичката. Не носеше грим, а единственото ѝ бижу бе семпла венчална халка. Приличаше на стара мома или монахиня, но колкото по-дълго я изучавах, толкова по-ясно виждах това, което пуританският ѝ вид не можеше да скрие.

Беше красива, с гладка, бледа кожа, плътни устни и къдрава коса с меден цвят. Носът ѝ беше патрициански, скулите — високи, а под гънките на отвратителните ѝ дрехи се криеше съблазнително, чудесно оформено тяло. Щедрите форми, с които я бе дарила природата, не убягнаха от вниманието на нито един от мъжете в стаята. Особено от това на Марино, който не можеше да свали очи от нея.

— Госпожо Стайнър — започна съдията, — поканих ви да дойдете тук днес, защото тези доктори ме помолиха за нещо, което искам и вие да чуете. Позволете ми да отбележа колко високо ценя идването ви тук. Научих как през всички тези невероятно тежки часове сте показали само смелост и достойнство и ни най-малко не възнамерявам да ви обременявам ненужно.

— Благодаря ви, господине — кротко отвърна тя, скръстила бледите си, изострени пръсти в скута си.

— Добре, докторите са открили някои неща в снимките, направени след смъртта на Емили. Тези неща са доста загадъчни и те искат отново да я прегледат.

— Как могат да направят това? — невинно запита тя със спокоен и сладък глас, не особено характерен за Северна Каролина.

— Ами те искат да я ексхумират — отговори съдията.

Госпожа Стайнър не изглеждаше притеснена, а по-скоро объркана. Сърцето ме заболя от съчувствие към нея, когато тя се помъчи да задържи напиралците в очите ѝ сълзи.

— Преди да отговоря с „да“ или „не“ на молбата им — продължи Бегли, — искам да разбера какво е вашето мнение по въпроса.

— Искате да я изровите? — погледна тя към доктор Дженрет, после към мен.

— Да — отговорих. — Искаме незабавно да я прегледаме отново.

— Не разбирам как този път можете да намерите нещо, което не сте открили преди — каза тя с треперещ глас.

— Може и да не открием нищо, което да е от значение — отвърнах. — Но в снимките забелязах някои неща, които бих искала да огледам отблизо, госпожо Стайнър. Тези загадъчни неща могат да ни помогнат да заловим онзи, който е постъпил така ужасно с Емили.

— Искате ли да ни помогнете да пипнем копелето, което уби детето ви? — запита съдията.

Тя закима оживено и се разхлипа.

Марино заговори яростно:

— Вие ще ни помогнете, а аз ви обещавам, че ще заковам този проклет мръсник.

— Съжалявам, че трябваше да ви накарам да минете през всичко това — обади се Дженрет, който завинаги щеше да е убеден, че се е провалил.

— Можем ли тогава да продължим? — запита Бегли и се наведе напрегнато на стола си, като че ли готов да скочи всеки момент, защото и той, като всеки друг в кабинета му, чувстваше ужасната загуба на тази жена.

Личеше, че той усеща нещастieto и уязвимостта ѝ съвсем ясно. Бях убедена, че това завинаги щеше да промени начина, по който съдията се отнасяше към престъпниците, приближаващи се към него със сърцераздирателни истории и извинения.

Дениз Стайнър кимна отново, тъй като не можеше да проговори. После Марино я изведе от стаята. Ние с Дженрет останахме вътре.

— Сутринта скоро ще настъпи, а имаме доста работа за вършене — каза Бегли.

— Трябва да се свържем с доста хора — допълних.

— Кое погребално бюро се е погрижило за нея? — обърна се Бегли към Дженрет.

— „Уилбърс“.

— Това в Блек Маунтин ли е?

— Да, Ваша Чест.

— Името на погребалния агент? — запита съдията и си записа нещо.

— Лусиъс Рей.

— А детективът, който работи по случая?

— Той е в болницата.

— О, да, вярно — вдигна поглед Бегли и въздъхна.

Не бях съвсем сигурна защо отидох направо там, освен задето бях казала, че ще го направя, а и бях ужасно ядосана на Марино. Странно, но най-обидена се чувствах от несправедливото сравнение на мерцедеса ми с някакво си инфинити.

Всъщност нямаше значение дали забележката му е вярна или не. Важно бе намерението му да ме раздразни и обиди. Сега не бих го помолила да ме придружи, ако ще да вярвах в чудовището от Лох Нес, зловещи същества от лагуните и зомбита. Бих отказала компанията му дори ако той започнеше да ме моли, макар че тайно се страхувах от водни змии. Всъщност от всякакви змии, малки или големи.

Все още бе достатъчно светло, когато стигнах до езеро Томахоук, за да проследя това, за което се предполагаше, че са били последните стъпки на Емили Стайнър. Паркирах до зоната за пикник и огледах внимателно бреговата ивица. Зачудих се защо ли едно малко момиче ще тръгне само тук, когато вече се спуска нощта. Спомних си какъв ужасен страх изпитвах от каналите, когато като дете живеях в Маями. Всяко дърво ми приличаше на алигатор, а и доста жестоки хора се мотаеха по усамотените брегове.

Излязох от колата и се запитах защо Емили не се е страхувала. Зачудих се дали има някакво друго обяснение за избора ѝ на маршрут.

Картата, която Фъргюсън ни показа по време на събранието в Куантико, сочеше, че в ранната вечер на първи октомври Емили бе напуснала църквата и отбила от улицата към мястото, където стоях в момента. Бе минала покрай масите за пикник и завила надясно по тясна пътека, която изглеждаше утъпкана от минаващите, а не нарочно разчистена, тъй като на някои места се виждаше ясно, а на други почти не съществуваше, макар да се виеше покрай брега през горички и храсти.

Минах бързо през високите треви и храсти. Сянката на планинските хребети потъмняваше над водата, а зафучалият вятър носеше предупреждение за приближаващата зима. Увехнали листа изшумоляха под обувките ми, когато стигнах до сечището, маркирано на картата с очертанието на тяло. Вече бе доста тъмно.

Зарових в чантата си за фенерчето, но си спомних, че то лежеше счупено в мазето на Фъргюсън. Намерих кибрит, изостанал от пушаческите ми дни. Беше почти празен.

— По дяволите — изругах тихо и започнах да усещам страха.

Извадих тридесет и осем калибровия си пистолет и го пъхнах в страничния джоб на самото си. Ръката ми лежеше на дръжката му, докато гледах втренчено към калния бряг, където бе намерено тялото на Емили Стайнър. Сравних сенките със снимките, които бях разглеждала, и установих, че околните храсти са били поокастриени, но всички други следи от скорошна дейност бяха скрити от природата и нощта. Купчините листа бяха доста големи. Сритах ги, за да потърся нещо, което местната полиция можеше да е пропуснала.

Бях работила по достатъчно жестоки престъпления по време на кариерата си, за да науча една много важна истина. Местопрестъплението има свой собствен живот. То попива травмата в почвата си, насекомите се променят от течностите на тялото, растенията биват стъпкани. Мястото губи усамотеността си, както всеки друг свидетел, тъй като нито един камък не остава непреобърнат, а любопитните не спират да идват тук само защото не са останали въпроси за задаване.

Обичайно е хората да продължат да посещават някое местопрестъпление дълго след като вече няма защо. Те си взимат сувенири и правят снимки. Оставят писма, картички и цветя. Идват потайно и си отиват по същия начин, защото е срамно да се вторачваш, но пък не можеш да се удържиш да не го правиш. Дори оставянето на една роза им изглежда като оскверняване на нещо свято.

На това място не намерих никакви цветя, докато разчиствах листата от пътя си. Но кракът ми се удари в няколко малки, твърди предмета, които ме накараха да коленича и да се взра в тях. След като доста се порових наоколо, открих четири дъвки, все още в опаковките им. Чак когато ги приближих до запалената клечка, осъзнах, че бяха твърди дъвчащи бонбони, или „метеори“, както Емили ги бе нарекла в дневника си. Изправих се, дишайки тежко.

Огледах се безрезултатно наоколо, като се напрягах да чуя някакъв звук. Шумът от краката ми, тъпчещи листата, ми се струваше ужасно силен. Тръгнах по някаква пътечка, която въобще не можех да видя. Нямаше звезди, всички кибритени клечки бяха изгорени и

единствената светлина идваше от бледия полумесец на луната. От картата знаех, че се намирам недалеч от улицата на семейство Стайнър. Реших, че ще ми е по-лесно да мина оттам, отколкото да правя опити да се върна до колата си.

Потях се обилно под тежестта на палтото си. Изпитвах ужас да не се спъна някъде, тъй като освен фенер бях забравила и мобифона си. Помислих си, че не ми се иска някой от колегите ми да ме види сега, а ако се наранях, вероятно щеше да ми се наложи да лъжа за това как е станало.

Продължавах отвратителното си пътешествие вече десет минути. Храсти закачаха краката ми и унищожиха чорапогашника ми. Ритнах пръстите си в един корен и нагазих в калта до глезените. Когато някакъв клон ме шибна по лицето, като едва не извади окото ми, застанах на място, задъхана и изнервена почти до сълзи. От дясната ми страна, между мен и улицата, се простираше широка гора. От лявата ми страна беше водата.

— Мамка му — изругах високо.

Да вървя покрай брега ми се стори по-безопасно, затова тръгнах натам и установих, че постепенно привиквам. Очите ми се нагодиха към лунната светлина. Стъпките ми станаха по-сигурни, а по промяната в температурата и влагата на въздуха усещах кога се приближавам към по-суха почва или кал или пък се отдалечавам прекалено много от пътеката. Имах чувството, че се превръщам в нощно същество, за да опазя вида си жив.

Изведнъж напред проблеснаха улични лампи, когато достигнах края на езерото точно срещу мястото, където бях паркирала. Тук гората бе изсечена заради тенискортовете и паркинга и както Емили бе постъпила преди няколко седмици, аз се отклоних от пътеката и почти веднага се озовах на асфалта. Докато вървах по нейната улица, осъзнах, че треперя.

Спомних си, че къщата на семейство Стайнър се намира само през две къщи по-надолу, но когато наближих към нея, се зачудих какво ли бих могла да кажа на майката на Емили. Нямах никакво желание да ѝ съобщавам къде съм била или защо съм отишла там, тъй като последното нещо, от което тя се нуждаеше, бе допълнителни тревоги. Но не познавах никой друг в този район, а не можех да си

представя да потропам на вратата на непознати, за да ги помоля да използвам телефона им.

Независимо колко гостоприемни бяха хората в Блек Маунтин, щяха да ме запитат защо изглеждам така, като че ли съм скитала из дивите планини. Възможно бе дори някой да се уплаши от мен, особено ако трябваше да обясня каква е професията ми. Оказа се обаче, че всичките ми страхове са били напразни, тъй като внезапно от тъмнината се появи неочакван рицар, който едва не ме прегازی.

Стигнах до частния път на семейство Стайнър тъкмо когато Марино изкарваше на заден новия си тъмносин шевролет. Замахвах усилено пред фаровете и видях стреснатото изражение на лицето му, когато рязко натисна спирачката. Настроението му се смени от изненада към ярост.

— По дяволите, копеле такова, щях да получа инфаркт! Можех да те прегазя!

Закопчах предпазния колан и заключих вратата.

— Какво, мамка му, правиш тук? Мамка му!

— Радвам се, че най-после си получил колата си и радарът работи. Имам голяма нужда от силен скок, но не знам къде човек може да намери нещо такова тук — казах аз, а зъбите ми затракаха. — Как се включва отоплението?

Марино запали цигара. Исках и аз да направя същото, но никога не бих нарушила някои от обетите си. Той включи отоплението на най-силно.

— Господи, изглеждаш като че ли си се боричкала с някого в калта — каза Марино.

Не помнех откога не го бях виждала толкова разтърсен.

— Какво, по дяволите, си правила? Искам да кажа, добре ли си?

— Колата ми е паркирана до клуба.

— Кой клуб?

— На езерото.

— Езерото? Какво? Ти си била там по тъмно? Да не си изгубила шибания си мозък?

— Изгубих само фенера си, но се сетих за това прекалено късно.

Докато отговарях, извадих пистолета от джоба на палтото си и го върнах в чантата си. Марино не пропусна да забележи движенията ми. Настроението му се влоши още повече.

— Наистина не разбирам какъв е проблемът ти. Струва ми се, че превърташ, док. Мисля си, че стресът от работата ти идва прекалено много и откачаш като шибан плъх. Или пък преживяваш промяната.

— Ако преживявах промяната или нещо друго така лично, което съвсем не ти влиза в работата, можеш да си напълно сигурен, че няма да седна да го обсъждам с теб. Ако не поради друга причина, то поне заради ужасната ти мъжка тъпота и чувствителност като на пън, която може да е или да не е свързана с пола ти. Добавям това, само за да съм справедлива, тъй като не бих искала да вярвам, че всички мъже са като теб. Ако смятах, че са такива, щях напълно да се откажа от тях.

— Вероятно би трябвало да го направиш.

— Може и да го направя!

— Чудесно! Тогава можеш да станеш също като разлигавената си племенница! Хей, не си мисли, че не е очевидно накъде е обърната.

— Това също не ти влиза в работата — яростно отвърнах. — Не мога да повярвам, че си готов да паднеш толкова ниско и да поставяш етикет на Луси, да я унижаваш само защото тя не прави същия избор, който ти би направил.

— Така ли? Според мен проблемът е, че тя прави точно същия избор като мен. Аз се срещам с жени.

— Ти въобще не знаеш нищичко за жените — уморено отвърнах аз.

Внезапно усетих, че в колата е горещо като във фурна, а аз нямам идея накъде отиваме. Изключих отоплението и се загледах навън.

— Знам достатъчно за жените, за да съм убеден, че ти можеш да подлудиш всекиго. Не мога да повярвам, че си отишла да се разхождаш около езерото по тъмно. Сама. Какво, по дяволите, щеше да направиш, ако и той беше там?

— Кой?

— Мамка му, гладен съм. Видях един ресторант за пържоли близо до улица „Гънел“, когато минах оттам по-рано тази вечер. Надявам се, че още е отворен.

— Марино, едва седем без петнайсет е.

— Защо отиде там? — отново запита той.

Усетих, че и двамата започваме да се успокояваме.

— Някой е оставил бонбони там, където са открили тялото й. „Метеори“. — Марино не отговори и аз добавих: — Същите бонбони,

за които тя споменава в дневника си.

— Това не го помня.

— Момчето, по което си е падала. Струва ми се, че се казваше Рен. В дневника си е написала, че го е видяла на църковната вечеря и той ѝ подарил „Метеор“. Запазила го в тайната си кутия.

— Не намериха такава.

— Какво?

— Тази тайна кутия. Дениз също не можа да я намери. Може Рен да е оставил метеорите на езерото.

— Трябва да поговорим с него — казах. — Струва ми се, че вие с госпожа Стайнър сте започнали да се разбирате доста добре.

— Такова нещо не би трябвало да се случва на човек като нея.

— Такова нещо не би трябвало да се случва на никого.

— Видях един „Уестърн Сизлър“^[1].

— Не, благодаря.

— Какво ще кажеш за „Бонанза“^[2]?

— В никакъв случай.

Марино оглеждаше ярко осветените ресторанти от двете страни на улица „Тънел“ и пушеше нова цигара.

— Док, не се обиждай, но имаш проблеми в отношенията с хората.

— Марино, не си прави труда с прелюдии от рода на „не се обиждай“. Единственото, за което те говорят, е, че ще ме обидиш.

— Знам, че тук наоколо има хубав ресторант. Видях го в указателя.

— Защо си търсил ресторанти в указателя? — учудих се, тъй като го познавах доста добре.

Марино винаги подбираще ресторантите по същия начин, по който подбираще храната си. Обикаляше безцелно и избираше това, което бе лесно, евтино и обемисто.

— Искан да видя какво има в района, в случай че имам нужда от нещо хубаво. Защо не звънеш да попиташ как да стигнем дотам?

Протегнах се към телефона и си помислих за Дениз Стайнър. Бях сигурна, че не аз съм човекът, който Марино се бе надявал да заведе на вечеря.

— Марино — кротко казах, — моля те, внимавай.

— Не започвай отново лекциите си за вредността на суровото месо.

— Не това е, което ме тревожи — отвърнах аз.

[1] „Сизлър“ — верига ресторанти за бърза закуска. — Б.пр. ↑

[2] „Бонанза“ — верига ресторанти за бърза закуска. — Б.пр. ↑

8.

Гробището зад Трета презвитерианска църква представляваше хълмиста поляна, покрита с лъскави гранитни надгробни плочи, зад мрежеста ограда, закрыта от дървета.

Пристигнах там в 6:15, когато утрото осветяваше хоризонта и аз виждах дъха си. Земните паяци бяха издигнали мрежите си, готови да започнат дневната си работа и аз почтително ги заобиколих, докато двамата с Марино вървахме по мократа трева към гроба на Емили Стайнър.

Тя беше погребана в ъгъла до гората, където ливадата бе приятно изпъстрена с детелина и метличина. Нейният паметник беше малък мраморен ангел, а за да го намерим, трябваше просто да се ръководим от шума на лопатите, копаещи в пръстта.

Камион с лебедка стоеше вляво от гроба и фаровете му осветяваха прогреса на двама старци с обветрени лица, облечени в гащеризони. Лопатите проблясваха, тревата наоколо изглеждаше безцветна, а аз усетих мириса на влажна земя, докато тя падаше от стоманените остриета върху купчината до гроба.

Марино светна фенерчето си и надгробният камък се очерта тъжно в здрачината, със сгънати назад крила и глава, наведена в молитва. Епитафията, гравирана в основата му, гласеше:

„Няма друг в света...
Моят беше единственият...“

— Господи, имаш ли представа какво означава това? — прошепна Марино в ухото ми.

— Вероятно трябва да питаме него — отговорих, докато наблюдавах приближаването на учудващо огромен мъж с гъста, бяла коса.

Дългото тъмно палто се мотаеше около глезените му, докато вървеше, и отдалеч създаваше странното впечатление, че той е издигнат на няколко сантиметра от земята. Когато стигна до нас, видях, че около врата му бе увит черен шал, на огромните му ръце имаше черни кожени ръкавици, а върху обувките си бе нахлузил галоши. Бе висок около два и десет, с гръден кош с размера на варел.

— Аз съм Лусиъс Рей — съобщи той и ентусиазирано разтърси ръцете ни, когато му се представихме.

— Чудехме се какво ли означава тази епитафия — казах.

— Госпожа Стайнър наистина обичаше малкото си момиченце. Такова нещастие — каза погребалният агент с дрезгав глас, който звучеше повече като на човек от Джорджия, отколкото от Северна Каролина. — Имаме цяла книга с епитафии, която можете да прегледате, когато искате да решите какво да бъде гравирано на надгробната плоча.

— Значи майката на Емили е избрала цитата от книгата ви? — запитах.

— Ами честно да ви кажа, не. Струва ми се, тя каза, че това е от Емили Дикинсън.

Гробарите бяха оставили лопатите си. Вече бе достатъчно светло, за да видя лицата им, мокри от пот и набраздени като фермерски ниви. Тежката верига изтрака, когато започнаха да я развиват от лебедката на камиона. Един от мъжете слезе в гроба. Той закачи веригата за куките от двете страни на бетонната гробница. Рей продължаваше да ни обяснява как на погребението на Емили се появили повече хора, отколкото някога бил виждал тук.

— Стояха пред църквата, на ливадата. Нужни бяха повече от два часа, за да могат всичките да минат покрай ковчега, за да поднесат почитанията си.

— Ковчегът отворен ли беше? — изненадано запита Марино.

— Не, господине — отвърна Рей, наблюдавайки хората си. — Госпожа Стайнър искаше да е отворен, но аз не пожелах дори да чуя за това. Обясних ѝ, че в момента е прекалено разстроена, но после ще ми благодари, че ѝ отказах. Малкото ѝ момиченце не беше в подходящ вид за това. Знаех, че много хора ще се появят само за да зяпат. Естествено доста нахалници се довлякоха, любопитни заради всичко, което бяха видели по новините.

Лебедката изскърца високо и дизеловият двигател на камиона забумтя. Гробницата бавно се заиздига от земята. Парчета пръст падаха надолу, докато бетонната гробница се залюляваше все по-високо във въздуха с всяко завъртане на макаратата. Един от мъжете стоеше като член на земен екипаж и направляваше с ръце движенията на крана.

В почти същия момент, когато гробницата бе освободена и поставена на тревата, бяхме заобиколени от телевизионни екипи с камери, репортери и фотографи. Те се струпаха около зейналата в земята дупка и гробницата, която бе толкова изцапана с червена глина, че изглеждаше окървавена.

— Защо ексхумирате Емили Стайнър? — извика един от репортерите.

— Вярно ли е, че полицията е заподозряла някого? — изкрещя друг.

— Доктор Скарпета?

— Защо е повикано ФБР?

— Доктор Скарпета? — повтори една жена и пхна микрофон в лицето ми. — Изглежда, като че ли имате известни съмнения в извършеното от съдебния лекар на област Бънкомби.

— Защо осквернявате гроба на малкото момиче?

Внезапно над врявата се разнесе силният глас на Марино, който ревеше като ранено животно:

— Изчезвайте оттук веднага! Пречите на следствието! Чувате ли ме, мамка ви? — Той тропна с крак. — Изчезвайте веднага!

Репортерите замръзнаха с шокирани лица. Втренчиха се в него с отворени усти, докато той продължаваше да ги ругае. Лицето му беше яркочервено, вените по врата му пулсираха.

— Единствените, които оскверняват нещо тук, сте вие, задници проклети! Ако не изчезнете веднага, ще започна да чупя камери и всичко друго, което успея да достигна, включително шибаните ви, грозни глави!

— Марино — намесих се и поставих ръка на рамото му.

Беше толкова напрегнат, че изглеждаше като направен от желязо.

— През цялата си шибана кариера се разправям с вас, копелета, и ми дойде до гуша! Чувате ли! Дойде ми до гуша от шибани копелета и смучещи кръв паразити!

— Марино! — задърпах го за китката и усетих как всеки нерв в тялото ми настръхва от ужас.

Никога не го бях виждала така побеснял. Мили Боже, помислих си, не му позволявай да застреля някого. Застанах пред него, за да привлека вниманието му, но очите му диво танцуваха над главата ми.

— Марино, чуй ме! Тръгват си. Моля те, овладей се. Марино, успокой се. Виж, всички вече си тръгват. Виждаш ли? Разбраха те чудесно. Почти бягат.

Репортерите изчезнаха така внезапно, както се бяха довели, като банда мародери, появили се и изчезнали в мъглата. Марино се загледа в огромната, леко хълмиста ливада, украсена с пластмасови цветя и идеални редове надгробни плочи. Силният звук от стомана, удряща се в стомана, прозвъня отново. С чук и длето гробарите счупиха асфалтовия печат на гробницата, после свалиха капака на земята. Марино забърза към гората. Престорихме се, че не чуваме зловещите стонове, сумтения и звуци от даване, които долитаха измежду дърветата, докато той повръщаше.

— Имате ли все още шишенца с всяка от течностите, които сте използвали, за да балсамирате тялото на Емили? — запитах Лусиъс Рей, чиято реакция на напредващите войски на медиите и избухването на Марино изглеждаше повече предизвикана от изненада, отколкото от притеснение.

— Може да имам половин шише от това, което използвах — отвърна той.

— Ще имам нужда от химическа проверка за токсикологичния тест — обясних.

— Това е само формалдехид и метанол с малко ланолиново масло. Най-често използваното. При нея използвах по-ниска концентрация заради дребния ѝ ръст. Вашият приятел, детективът, не изглежда особено добре — допълни той, когато Марино излезе от гората. — Нали знаете, че върлува тежък грип.

— Не мисля, че той е болен от грип — казах. — Как репортерите са узнали, че сме тук?

— Тук ме хванахте натясно. Но знаете какви са хората — той млъкна за момент, за да се изплюе, — винаги се намира по някой, който да си отвори устата.

Стоманеният ковчег на Емили беше боядисан в бяло, като цветята, които растяха около гроба ѝ. Гробарите не се нуждаеха от лебедката, за да го извадят от гробницата и да го свалят на земята. Ковчегът бе малък, също като тялото в него.

Лусиъс Рей извади радиостанция от джоба на палтото си и заговори в нея:

— Можете да идвате вече — съобщи той.

— Разбрано — отвърна някакъв глас.

— Надявам се, че няма да пристигнат още журналисти.

— Всичките се разбягаха.

Лъскава черна катафалка мина през входа на гробището и се отправи към нас, ловко избягвайки дървета и гробове. Дебел мъж в тренчкот и кръгла шапка с периферия излезе, за да отвори задната врата. Гробарите плъзнаха вътре ковчега, докато Марино ги наблюдаваше отдалеч и бършеше лицето си с носна кърпа.

— Ние с теб трябва да си поговорим — кротко каза аз, като се приближих към него, когато катафалката пое по пътя си.

— В момента не се нуждая от абсолютно нищо — отвърна той.

Лицето му беше страхотно преbledняло.

— Трябва да се срещна с доктор Дженрет в моргата. Идваш ли с мен?

— Не — отговори той. — Връщам се в мотела. Ще пия бира, докато се издрайфам отново, после ще се прехвърля на бърбън. След това ще се обадя на оня задник, Уесли, и ще го питам кога, по дяволите, можем да се махаме от тоя шибан град, защото нямам друга сваятна риза тук, а току-що унищожих тази. Нямам дори вратовръзка.

— Марино, иди и си легни.

— Живея с една ей такава чанта — продължи той, като леко разтвори ръце.

— Вземи нещо за глава, пий колкото се може повече вода и хапни една препечена филия. Ще мина да те видя, когато свърша в болницата. Ако Бентън се обади, кажи му, че си нося мобифона или може да пробва пейджъра ми.

— Той знае ли номерата?

— Да — отговорих.

Марино ме погледна над кърпата си, докато отново изтриваше лицето си. Видях болката в очите му, преди да успее да я скрие зад

каменното си изражение.

9.

Доктор Дженрет се занимаваше с документацията си, когато пристигнах в моргата заедно с катафалката малко преди десет. Той ми се усмихна нервно, когато свалих сакото си и облякох найлонова престилка върху дрехите си.

— Имате ли някаква представа откъде журналистите може да са научили за ексхумацията? — запитах аз, докато разгъвах хирургическата униформа.

Той изглеждаше объркан.

— Какво се случи?

— Около дузина репортери се появиха на гробището.

— Това е истински срам.

— Трябва да се уверим, че нищо повече няма да стигне до тях — казах аз, докато завързвах облеклото си на гърба и правех всичко възможно да звуча търпелива. — Това, което става тук, трябва да си остане тук, доктор Дженрет.

Той не каза нищо.

— Знам, че съм само гост и не бих ви обвинявала, ако присъствието ми ви е крайно неприятно. Затова, моля ви, не мислете, че съм нечувствителна към ситуацията или безразлична към авторитета ви. Но бъдете сигурен, че който и да е убил това дете, следи новините. Винаги, когато изтече някаква информация, той веднага я научава.

Доктор Дженрет, който бе изключително симпатичен човек, не изглеждаше ни най-малко обиден, докато ме слушаше внимателно.

— Просто се опитвам да се сетя за всички, които знаеха — каза той. — Проблемът е, че когато вече се разчу, много хора може да са знаели.

— Нека поне се уверим, че никой няма да научи нищо за това, което открием днес — предложих аз, когато чух пристигането на работата ни.

Лусиъс Рей влезе първи, зад него мъжът с кръглата шапка теглеше количката, върху която бе натоварен белият ковчег. Те вкараха товара си през вратата и паркираха близо до масата за аутопсии. Рей извади метален лост от джоба на палтото си и го вкара в малка дупка в ковчега. Той започна да го върти усилено, като че ли се опитваше да подкара форд модел Т.

— Така е добре — каза той и прибра лоста в джоба си. — Надявам се, нямате нищо против да почакам наоколо, за да погледна работата си. Това е възможност, каквато обикновено не получавам, тъй като нямаме навика да изравяме хората, след като вече сме ги погребали.

Той тръгна да отваря капака и ако доктор Дженрет не беше протегнал напред ръце, за да го спре, аз щях да го направя.

— По принцип няма проблеми в това отношение, Лусиъс — каза доктор Дженрет, — но наистина не е добра идея в момента тук да има още някой.

— Струва ми се, че това е малко прекалена чувствителност — усмивката на Рей се изкриви. — Не е като да не съм виждал детето и преди. Познавам я и отвътре и отвън по-добре от собствената ѝ майка.

— Лусиъс, трябва да си тръгнеш сега, за да можем ние с доктор Скарпета да си свършим работата — със същия тъжен, мек тон проговори доктор Дженрет. — Ще ти се обадя, когато приключим.

— Доктор Скарпета — прикова очи в мен Рей, — струва ми се, че хората тук са станали по-недружелюбни, откак федералните агенти пристигнаха в града.

— Това е разследване на убийство, господин Рей — отвърнах. — Според мен най-добре е да не приемате нещата толкова лично, защото никой не е имал намерение да ви обиди.

— Хайде, Били Джо — обърна се погребалният агент към мъжа с кръглата шапка. — Хайде да отидем да хапнем по нещо.

Те излязоха и доктор Дженрет заключи вратата.

— Съжалявам — каза той, докато нахлузваше ръкавиците си. — Лусиъс става доста досаден понякога, но иначе е добър човек.

Подозирах, че ще открием, че Емили не е била добре балсамирана или пък е била погребана по начин, несъвпадащ напълно с платеното от майка ѝ, но когато доктор Дженрет и аз отворихме капака на ковчега, не видях нищо, което да ми се стори нередно. Бялата

сатенена подплата бе сгъната върху тялото ѝ, а върху нея открих малък пакет, опакован в бяла хартия с розова панделка. Започнах да правя снимки.

— Рей спомена ли нещо за това? — запитах, като подадох пакета на Дженрет.

— Не — отговори той.

Докторът изглеждаше доста озадачен, докато се въртеше на всички страни.

Силната миризма на балсамиращата течност ни обгърна, когато повдигнах подплатата. Под нея Емили Стайнър бе добре запазена в светлосиня рокля с дълъг ръкав и висока яка. Плитките ѝ бяха завързани с панделки от същия плат. Мъхестата, белезникава плесен, която обикновено се виждаше при ексхумираните трупове, покриваше лицето ѝ като маска. Бе запълзяла и по ръцете ѝ, които лежах скръстени върху Библията. Носеше бели чорапи и черни кожени обувки. Нито едно от нещата, в които бе облечена, не изглеждаше ново.

Направих още снимки, после Дженрет и аз я извадихме от ковчега и я поставихме на масата от неръждаема стомана, където започнахме да я разсъбличаме. Под хубавите дрехи на малко момиченце се криеше ужасната тайна на смъртта ѝ. Хората, които умират спокойно, нямат по себе си рани като нея.

Всеки честен патолог ще признае, че резултатите от аутопсии са доста зловещи. Нищо не може да се сравни със задължителния за всяка процедура У-разрез, който напълно отговаря на името си. Скалпелът минава от всяка ключица до гръдната кост, по цялата дължина на торса, и свършва до половите органи след малко отклонение при пъпа. Разрезът от ухо до ухо на тила, преди отварянето на черепа, също не е особено привлекателен.

Естествено раните на мъртвите не заздравяват. Могат само да бъдат покрити с високи дантелени яки и грижливо фризирана коса. С тежкия грим от погребалния дом и широкия шев по протежение на цялото ѝ тяло Емили приличаше на тъжна парцалена кукла, лишена от украсените си дрехи и захвърлена от безсърдечния си собственик.

Водата трополеше в стоманената мивка, докато ние с доктор Дженрет почиствахме плесента, грима и оцветената като плът подпльнка, запълваща огнестрелната рана на тила, местата по бедрата,

гърдите и раменете, където убиецът бе изрязал кожата ѝ. Свалихме капачките за очи изпод клепачите и магнахме шевовете. Очите ни се насълзиха, а и носовете ни потекоха, когато остри изпарения се вдигнаха откъм отворения гърден кош. Вътрешните органи бяха посипани с пудра за балсамиране. Вдигнахме ги бързо и ги изплакнахме. Проверих врата и не открих нищо, което вече да не е документирано от колегата ми. После вкарах дълго, тънко длето между кътниците, за да отворя устата.

— Упорита е — казах уморено. — Ще трябва да разрежем масетерите^[1]. Искам да погледна езика и анатомичната му позиция, преди да стигнем до него през задния фаринкс. Но не знам, може и да не успеем да го направим.

Доктор Дженрет постави ново острие на скалпела си.

— Какво търсим?

— Искам да се уверя, че не си е прехапала езика.

След минута открих, че наистина го бе прехапала.

— Има следи ето тук, по края — посочих. — Можете ли да ги измерите?

— Шест на три милиметра.

— А кръвоизливите са около шест милиметра дълбоки. Изглежда, се е прехапала повече от веднъж. Какво мислите?

— И на мен така ми се струва.

— Значи знаем, че е получила припадък, свързан с края ѝ.

— Раната на главата може да е виновна за това — каза той и взе фотоапарата.

— Може, но защо тогава мозъкът не показва, че е живяла достатъчно дълго, за да припадне?

— Струва ми се, че сме изправени пред същите въпроси, на които няма отговор.

— Да — потвърдих. — Все още е твърде объркано.

Обърнахме тялото и аз се захванах да изучавам странния белег, който бе предизвикал мрачните ни действия. Криминалният фотограф пристигна и нагласи оборудването си. През по-голямата част от следобед изщракахме няколко ролки с инфрачервени, ултравиолетови, цветни, висококонтрастни и черно-бели филми, с много специални филтри и обективи.

После бръкнах в лекарската си чанта и извадих половин дузина черни кръгчета, направени от акрилонитрил-бутадиен-стиренова пластмаса, или по-просто — от материала, от който се правят водните и канализационни тръби. На всеки една-две години моля един познат зъболекар да ми отреже кръгчета с дебелина около сантиметър и да ги изглади с шкурка. Слава богу, не ги използвам често, тъй като рядко се налага да се взима отпечатък от ухапка от тялото на убит човек.

Спрях се на кръгче с диаметър седем сантиметра и използвах шлосерска матрица, за да отпечатам номера на случая на Емили Стайнър и разположението на белезите. Кожата, също като платното на художник, е добре изпъната. За да се запази точната анатомическа конфигурация на белега на левия хълбок на Емили по време и след свалянето му, имах нужда да си осигуря стабилна матрица.

— Имате ли суперлепило? — запитах доктор Дженрет.

— Разбира се — отвърна той и ми донесе тубичката.

— Продължавайте да правите снимки на всяка стъпка, ако нямате нищо против — наредих на фотографа, слаб японец, който не можеше да застане мирно и за секунда.

Нагласих кръгчето над белега, залепих го за кожата със суперлепилото и допълнително го обезопасих с шевове. После изрязах тъканта около кръгчето и поставих всичко във формалин. През цялото време се опитвах да разбера какво означава тази следа. Беше неправилен кръг, запълнен отчасти със странно кафеникаво обезцветяване. Струваше ми се, че това е отпечатък от някаква шарка. Но не можех да разбера каква, независимо колко направени под различен ъгъл снимки разгледах.

Не се сетихме за пакета, увит в бяла хартия, докато фотографът не си тръгна, а ние с доктор Дженрет уведомихме погребалното бюро, че сме готови за тях.

— Какво ще правим с това? — запита доктор Дженрет.

— Трябва да го отворим.

Той просна сухи кърпи на количката и постави пакета върху тях. Грижливо разреза със скалпела си хартията и се появи стара кутия от дамски обувки номер шест. Дженрет разреза многобройните лепенки и свали капака.

— О, господи — изохка той тихо и объркано се втренчи в това, което някой бе оставил в гроба на едно малко момиче.

В кутията, загърнато в две найлонови пликчета, лежеше умряло коте, което не бе на повече от няколко месеца. Беше вкочанено и твърдо като дъска, когато го вдигнах. Деликатните му ребра стърчаха навън. Котето беше женско, черно, с бели лапи и не носеше каишка. Не видях следи какво го е убило, докато не го занесох в рентгена и не проявих снимките.

— Гръбначният ѝ стълб е счупен — съобщих и усетих как космите по тила ми настръхват.

Доктор Дженрет се намръщи и се приближи към мен.

— Изглежда, гръбнакът е бил преместен от обичайното си място — отбеляза той и почука по снимката. — Това е странно. Как точно се е получило? Мисля, че не може да стане, ако е била ударена от кола.

— Не е била ударена от кола — отговорих. — Главата ѝ е била извита на деветдесет градуса.

Върнах се в мотела към седем вечерта и открих Марино, който ядеше хамбургер в стаята си. Пистолетът, портфейлът и ключовете от колата му лежаха на едното легло, а той на другото. По пода бяха разпилени обувки и чорапи. Очевидно ги бе зарязал там, където ги бе събул. Личеше си, че се е прибрал малко преди мен. Очите му ме погледнаха любопитно, когато отидох до телевизора и го спрях.

— Ставай — казах. — Трябва да излезем.

„Святата истина“ според Лусиъс Рей бе, че самата Дениз Стайнър бе поставила пакета в ковчега на Емили. Той просто решил, че в него е сложена любима играчка или кукла.

— Кога го е направила? — запита Марино, докато вървахме бързо през паркинга на мотела.

— Точно преди погребението — отговорих. — В теб ли са ключовете за колата?

— Да.

— Тогава ти ще караш.

Имах ужасно главоболие, за което обвинявах формалиновите изпарения и липсата на храна и сън.

— Чувал ли си се с Бентън? — запитах колкото се може безразлично.

— На рецепцията трябва да има купчина съобщения до теб.

— Дойдох направо в стаята ти. Ти пък откъде знаеш, че има много съобщения за мен?

— Администраторът се опита да ми ги даде. Решил, че от нас двамата аз съм докторът.

— Това е, защото приличаш на мъж — казах аз и разтърках слепоочията си.

— Много мило от твоя страна, че го забелязваш.

— Марино, иска ми се да спреш да се държиш толкова неприятно, защото всъщност не си лош човек.

— Харесва ли ти возилото ми?

Колата му беше червеникав шевролет каприз, зареден с лампи, радио, телефон и радар. Беше оборудван дори с видеокамера и пушка „Уинчестър“ от неръждаема стомана. Тя беше от типа „помпа“ за седем изстрела, същият модел, който ФБР използваше.

— Господи — казах изненадано, когато се качих в колата. — Откога в Блек Маунтин, Северна Каролина, се нуждаят от пушки за безредици?

— Отсега — отговори той и запали двигателя.

— Ти ли поиска всичко това?

— Не.

— Искаш ли да ми обясниш как полиция, състояща се от десет души, има по-добро оборудване от отдела за борба с наркотиците?

— Много от хората, които живеят тук, наистина разбират смисъла на полицейската работа. В момента обществото има сериозен проблем и всички търговци и загрижени граждани правят дарения, за да помогнат. Например коли, телефони, пушки. Едно от ченгетата ми разказа как тази сутрин някаква стара дама се обадила в участъка и поискала да узнае дали федералните агенти, пристигнали в града, за да помогнат, биха желали да вечерят с нея в неделя.

— Това е адски мило — казах изненадано.

— Освен това градските съветници обмислят дали да не увеличат персонала на полицията си. Имам подозрението, че това обяснява някои неща.

— Какви неща?

— Блек Маунтин ще има нужда от нов шеф.

— Какво е станало със стария?

— Моут е най-близкото до полицейски шеф, което някога са имали.

— Все още не съм наясно накъде биеш.

— Хей, може просто да си остана в този град, док. Те си търсят опитен шеф и се отнасят с мен, като че ли съм агент 007 или нещо подобно. Не е нужно да си ракетен учен, за да се усетиш.

— Марино, какво, за бога, ти става? — попитах пресилено спокойно.

Той запали цигара.

— Какво? Първо не мислиш, че изглеждам като доктор. Сега ти се струва, че не приличам и на полицейски началник, а? Предполагам, не приличам на нищо друго, освен на мизерен мърляч, който все още говори така, като че ли яде спагети с мафията в Джърси и излиза само с жени в прилепнали пуловери, които непрекъснато си оправят косата. — Марино замълча за момент и яростно издуха дима от цигарата си. — Хей, само защото обичам да играя боулинг, не значи, че съм някакъв татуиран простак. Нито пък това, че не съм посещавал лъскавите училища, където ти си учила, ме прави тъпо лайно.

— Свърши ли?

— И още нещо — продължи той, — тук наоколо има адски добри места за риболов. Имат си езера и с изключение на Монтрийт и Билтмор недвижимите имоти са доста евтини. Може просто да ми е писнало от идиоти, убиващи други идиоти, и серийни убийци, за които в пандиза се харчат повече мангизи, отколкото аз получавам, за да арестувам шибаните им задници. Ако въобще изродите останат в затвора. А пък това е, което най-много ме тормози.

Бяхме паркирали на частния път на семейство Стайнър още преди пет минути. Загледах се към осветената къща и се зачудих дали тя знаеше, че сме тук и защо сме тук.

— Свърши ли? — запитах отново.

— Не, не съм. Просто ми писна да говоря.

— Първо, не съм посещавала лъскави училища...

— Да бе, а как ще наречеш „Джон Хопкинс“ и „Джорджтаун“?

— Марино, млъкни, по дяволите.

Той се загледа през прозореца и запали нова цигара.

— Бях бедна италианка, отгледана в беден италиански квартал, точно както и ти — казах. — Разликата е, че аз живеях в Маями, а ти в

Ню Джърси. Никога не съм се преструвала, че съм по-добра от теб, нито пък съм те наричала „глупав“. Всъщност ти си всичко друго, но не и глупав, независимо че съсипваш английския език и никога не си ходил на опера. Оплакванията ми от теб се свеждат до едно нещо. Ти си упорит, а когато си в лошо настроение, се превръщаш в нетолерантен фанатик. С други думи, държиш се с хората така, както подозираш, че те се отнасят към теб.

Марино дръпна дръжката на вратата.

— Не само нямам време за лекция от теб, но и не се интересувам от такава — каза той, като хвърли цигарата си на земята и я стъпка.

Отидохме мълчаливо до вратата на Дениз Стайнър и когато тя ни отвори, останах с впечатлението, че е усетила разправията ни. Марино не поглеждаше към мен и не ми обръщаше абсолютно никакво внимание, докато тя ни водеше към всекидневната. Стаята ми се стори изнервящо позната, тъй като бях разглеждала снимките доста внимателно. Украсата беше провинциална, с огромно количество къдрички, възглавнички, висящи растения и макрамета. Зад стъклени вратички гореше газова огън, а безбройните часовници показваха различно време. Госпожа Стайнър гледаше стар филм на Боб Хоуп по телевизията.

Тя изглеждаше страхотно изморена, когато изключи телевизора и седна на стола люлка.

— Днес не беше много хубав ден — отбеляза тя.

— Е, Дениз, нямаше начин да бъде такъв — отвърна Марино, като седна и насочи цялото си внимание към нея.

— Дойдохте тук, за да ми съобщите какво сте открили ли? — запита тя и аз осъзнах, че говореше за ексхумацията.

— Трябва да направим още няколко теста — отговорих.

— Значи не сте намерили нищо, което да помогне да заловите онзи човек — с тихо отчаяние произнесе тя. — Докторите винаги говорят за тестове, когато не знаят нищо. Поне това научих след всичко, през което минах.

— Тези неща отнемат известно време, госпожо Стайнър.

— Слушай — обърна се към нея Марино, — наистина съжалявам, че се налага да те безпокоим, Дениз, но трябва да ти зададем още няколко въпроса. Докторката иска да те пита нещо.

Тя ме погледна и се залюля на стола.

— Госпожо Стайнър, в ковчега на Емили имаше опакован като подарък пакет. Погребалният агент ни съобщи, че вие сте искали да я погребат с него — казах.

— О, говорите за Сокс — спокойно отбеляза тя.

— Сокс? — запитах.

— Тя беше улично коте, което започна да идва у нас. Вероятно преди около месец. Естествено Емили, каквато си беше нежна и чувствителна, започна да го храни и така се сприятелиха. Тя наистина обичаше малкото котенце — усмихна се госпожа Стайнър и очите ѝ се насълзиха. — Наричаше я Сокс, защото беше чисто черна, е изключение на идеално белите лапички — поясни тя и протегна ръце, разтваряйки пръстите си. — Изглеждаше като че ли си е обула чорапи.

— Как умря Сокс? — запитах предпазливо.

— Не знам — отговори тя, като извади салфетка от джоба и попи очите си. — Намерих я една сутрин тук, пред къщата. Беше веднага след като Емили... Реших, че горкото малко нещо е умряло от разбито сърце — допълни Дениз, покри уста с кърпичката и захлипа.

— Ще отида да ти донеса нещо за пиене — каза Марино, като стана и излезе от стаята.

Очевидното му познаване на къщата и нейната собственица ми се видя изключително необикновено. Притеснението ми нарасна.

— Госпожо Стайнър — нежно започнах, като се наведох напред, — котето на Емили не е умряло от разбито сърце, а от счупен врат.

Тя отпусна ръце и разтреперано си пое дъх. Зачервените ѝ очи се отвориха широко и се втренчиха в мен.

— Какво искате да кажете?

— Котето е било убито.

— Е, вероятно е била прегазена от кола. Това е толкова неприятно. Казвах на Емили, че се страхувах от нещо такова.

— Не е била ударена от кола.

— Смятате, че някое от съседските кучета може да я е убило?

— Не — отговорих, докато Марино се връщаше с нещо, което приличаше на чаша бяло вино. — Котето е било убито от човек. Нарочно.

— Как можете да знаете такова нещо?

Дениз Стайнър изглеждаше ужасена. Ръцете ѝ затрепериха, докато поемаше от Марино чашата с вино и я оставяше на масичката

до стола си.

— При прегледа открихме, че вратът на котето е бил зверски извит — опитах се спокойно да обясня. — Знам, че за вас е ужасно да слушате такива подробности, госпожо Стайнър, но трябва да знаете истината, ако искате да ни помогнете да заловим човека, който го е направил.

— Имаш ли някаква идея кой може да е постъпил така ужасно с котето на малкото ти момиченце? — запита Марино и се настани на стола си.

После отново се наведе напред, с облежнати на коленете ръце, като че ли искаше да я увери, че може да разчита на него и да се чувства в безопасност, когато той е там.

Дениз Стайнър безмълвно се мъчеше да възвърне самообладанието си. Тя се протегна към чашата с вино и отпи няколко колебливи глътки.

— Знам само, че имаше няколко телефонни обаждания — каза тя и си пое дълбоко дъх. — Знаете ли, ноктите ми са посинели. Напълно съм скапана — протегна тя ръка. — Не мога да се успокоя. Не мога да спя. Не знам какво да правя — допълни тя и отново избухна в сълзи.

— Дениз, всичко е наред — мило каза Марино. — Не бързай. Ние няма да изчезнем. Разкажи ми сега за телефонните обаждания.

Госпожа Стайнър изтри очите си и започна.

— Обаждаха се най-вече мъже. И една жена, която каза, че ако съм се била грижила за детето си като добра майка, това нямало да се случи... Единият звучеше много млад, като момче, което си прави лоши шеги. Той каза нещо... Нали разбирате... Каза, че наблюдавал как Емили кара колелото си. Това беше след... Значи не може да е бил. Но този, другия, той беше по-стар. Каза, че още не е свършил. — Тя млъкна и отново отпи от виното.

— Не е свършил? — запитах. — Каза ли още нещо?

— Не помня — отговори тя и затвори очи.

— Кога стана това? — попита Марино.

— Веднага след като я намериха. До езерото.

Дениз се протегна към чашата си и я събори.

— Аз ще оправя това — бързо скочи Марино. — Бездруго имам нужда от една цигара.

— Знаете ли какво е имал предвид? — обърнах се към нея.

— Знам, че говореше за това, което се случи. За този, който ѝ направи това ужасно нещо. Предполагам, той имаше предвид, че лошите неща още не са приключили. Ако не се лъжа, на следващия ден намерих Сокс. — Тя замълча за момент, после заговори отново: — Капитане, бихте ли ми приготвили един сандвич с фъстъчено масло или сирене. Чувствам, че нивото на кръвната ми захар е ужасно спаднало — помоли госпожа Стайнър, която, изглежда, не забелязваше съборената чаша и локвата от вино на масичката до стола ѝ.

Марино отново излезе от стаята.

— Когато онзи човек нахлу в дома ви и отвлече дъщеря ви започнах аз, — каза ли ви нещо?

— Предупреди ме, че ако не върша това, което ми заповяда, ще ме убие.

— Значи сте чули гласа му.

Тя кимна и се залюля. Очите ѝ останаха приковани в мен.

— Звучеше ли като гласа по телефона, за който ни разказахте?

— Не знам. Възможно е. Трудно е да се каже.

— Госпожо Стайнър...

— Можете да ме наричате Дениз — прекъсна ме тя с напрегнат поглед.

— Какво още си спомняте за него? За човека, който нахлу в къщата ви и ви завърза?

— Чудите се дали може да е бил същият човек, който уби онова малко момче във Вирджиния.

Не проговорих.

— Спомням си, че гледах снимки на малкото момче и семейството му в списание „Пийпъл“. Тогава си помислих колко ужасно нещо е това. Не можех да си представя какво ли е да си на мястото на майка му. Достатъчно страшно бе, когато Мери Джо умря. Мислех, че никога няма да го преживея.

— Мери Джо е детето ви, което сте загубили при СВСН^[2]?

Зад силната ѝ болка проблесна интерес. Тя изглеждаше впечатлена или любопитна, откъде мога да знам тази подробност.

— Тя умря в леглото ми. Събудих се и тя лежеше до Чък мъртва.

— Чък беше съпругът ви?

— Отначало се страхувах, че може той случайно да се е търколил върху нея през нощта и да я е задушил. Но лекарите казаха, че не е

било така. Казаха, че било СВСН.

— На каква възраст беше Мери Джо? — попитах.

— Току-що бе навършила годинка — отговори тя и преглътна сълзите си.

— Емили беше ли вече родена?

— Не, тя се появи година по-късно. Знаех си, че същото щеше да се случи и с нея. Имаше ужасни колики. Беше толкова крехка. Докторите се страхуваха, че може да получи прекъсване на дишането, така че непрекъснато трябваше да проверявам дали диша. Спомням си как бродех като зомби, защото никога през нощта не можех да спя. Нагоре-надолу по цяла нощ, нощ след нощ. Живеех с този ужасен страх в сърцето си.

Госпожа Стайнър затвори очи за момент и се залюля. Ръцете ѝ стискаха здраво облегалките на стола, челото ѝ бе набръчкано от мъка.

Сетих се, че заради гнева си Марино не желаше да слуша как разпитвам Дениз Стайнър и затова непрекъснато излиза от стаята. Осъзнах, че чувствата му го бяха обвързали като с въже. Страхувах се, че той вече не може да работи ефикасно по този случай.

Госпожа Стайнър отвори очи и ги прикова право в моите.

— Той е убил много хора и сега е тук — каза тя.

— Кой? — запитах объркана от собствените си мисли.

— Темпъл Голт.

— Не знаем дали наистина е тук — отбелязах.

— Знам, че е тук.

— Откъде знаете?

— Заради това, което стори на моята Емили. Същата история — каза тя и едра сълза се търколи по бузата ѝ. — Знаете ли, предполагам, би трябвало да се страхувам, че може да тръгне след мен сега. Но не ми пука. Нищо не ми остана.

— Много съжалявам — казах колкото се може по-мило. — Можете ли да ми разкажете още нещо за онази неделя? Неделя, тридесет и първи октомври.

— Както винаги сутринта отидохме на църква. И на неделно училище. Обядвахме, после Емили отиде в стаята си. Упражняваше се на китарата известно време. Всъщност не я видях за дълго — допълни тя, като се мъчеше да си припомни всичко с широко отворени очи.

— Спомняте ли си дали е напуснала дома ви по-рано за събранието на младежката група в църквата?

— Тя влезе в кухнята. Правех бананов сладкиш. Каза ми, че трябвало да отиде по-рано, за да се упражнява с китарата. Дадох ѝ малко дребни за помощите, както правя винаги.

— Какво стана, когато се прибра у дома?

— Ядохме — отговори тя с немигащи очи. — Беше нещастна. Искаше Сокс да влезе в къщата, но аз отказах.

— Какво ви кара да мислите, че е била нещастна?

— Тя беше трудно дете. Нали знаете какви стават децата, когато изпаднат в някое от настроенията си. После си отиде в стаята и след малко си легна.

— Разкажете ми за навиците ѝ за хранене — помолих аз, като си спомних, че Фъргюсън възнамеряваше да я разпита за това веднага след като се върне от Куантико.

Предполагам никога не бе имал тази възможност.

— Беше доста капризна. Злояда.

— Тя довърши ли вечерята си в неделя вечер, след събранието в църквата?

— Точно заради това се скарахме. Емили само побутваше храната из чинията си. Мръщеше се. — Гласът ѝ потрепери. — Вечно се разправяхме заради това... Винаги ми беше ужасно трудно да я накарам да яде.

— Имаше ли проблеми с диария или повръщане?

Очите ѝ се фокусираха върху мен.

— Тя често боледуваше.

— Болен означава много различни неща, госпожо Стайнър — търпеливо казах аз. — Имаше ли чести разстройства и повръщания?

— Да. Вече казах на Макс Фъргюсън за това — отговори тя и сълзите ѝ потекоха свободно. — Не разбирам защо трябва да отговарям все на едни и същи въпроси. Те просто ме тормозят допълнително. Отварят раните ми.

— Съжалявам — казах аз с любезност, която прикриваше изненадата ми.

Кога беше разказала всичко това на Фъргюсън? Дали ѝ се е обадил, след като си е тръгнал от Куантико? Ако е така, тя сигурно е била от последните хора, разговаряли с него, преди да умре.

— Това не ѝ се случи, защото беше болнава — каза госпожа Стайнър и се разрида още по-силно. — Според мен хората би трябвало да задават въпроси, които ще помогнат той да бъде заловен.

— Госпожо Стайнър, знам, че това е много тежко за вас, но къде живеете, когато Мери Джо умря?

— О, Господи, моля те, помогни ми.

Тя зарови лице в ръцете си. Наблюдавах я как се опитва да възвърне самообладанието си. Раменете ѝ се тресяха, докато хълцаше. Седях безмълвно, докато видях как постепенно ръцете и краката престанаха да треперят и тя се успокои. Дениз бавно вдигна очи към мен. Зад сълзите проблясваше странна, студена светлина, която ме накара да се сетя за езерото през нощта, когато водата бе така тъмна, че приличаше на някакво друго вещество.

Госпожа Стайнър заговори с нисък глас:

— Искам да знам, доктор Скарпета, дали вие познавате онзи човек?

— Кой човек? — запитах в момента, когато Марино се върна в стаята с препечените филийки с фъстъчено масло и мармалад, бутилка шабли и кърпа за чинии.

— Човекът, който уби малкото момче. Някога говорили ли сте с Темпъл Голт? — попита тя.

Марино изправи съборената ѝ чаша, допълни я и остави сандвича до нея.

— Чакай, дай да ти помогна с това — казах аз, като взех кърпата и попих разсипаното вино.

— Кажете ми как изглежда той — настоя тя и отново затвори очи.

Представих си Голт, пронизващите му очи и светлорусата коса. Той беше дребен и подвижен, с остри черти. Но най-характерното нещо у него бяха очите. Никога нямаше да ги забравя. Знаех, че той може да пререже нечие гърло, без да мигне. Знаех, че е убил всичките си жертви със същия немигащ син поглед.

— Извинете — казах, осъзнавайки, че госпожа Стайнър все още говори на мен.

— Защо го оставихте да се измъкне? — повтори тя въпроса си, който звучеше като обвинение, и се разплака отново.

Марино ѝ нареди да си почине и я успокои, че си тръгваме. Когато се качихме в колата, настроението му беше ужасно.

— Голт е убил котето — каза той.

— Не знаем това със сигурност.

— В момента не желая да те слушам да говориш като адвокат.

— Аз съм адвокат — отвърнах.

— О, да. Извини ме, задето забравих, че имаш и такава научна степен. Просто ми се изплъзна от ума, че ти всъщност си доктор-адвокат-индиански вожд.

— Знаеш ли дали Фъргюсън се е обадил на госпожа Стайнър, когато си тръгна от Куантико?

— По дяволите, не знам.

— По време на събранието той спомена, че възнамерява да ѝ зададе няколко медицински въпроса. Съдейки по думите на госпожа Стайнър, ми се струва, че го е направил. А това означава, че сигурно е говорил с нея малко преди смъртта си.

— Може да ѝ се е обадил веднага след като се е прибрал от летището.

— А после се качва направо горе и си връзва въже около врата?

— Не, док. Качва се горе, за да си фрасне един бързак. Може разговорът с нея да е повлиял на настроението му.

Това беше възможно.

— Марино, как е фамилията на момчето, което Емили е харесвала? Помня, че малкото му име беше Рен.

— Защо?

— Искам да отидем да се видим с него.

— Ако не знаеш много за децата, държа да ти съобщя, че вече е девет часът, а той утре е на училище.

— Марино — твърдо казах аз, — отговори ми на въпроса.

— Знам, че живее близо до къщата на семейство Стайнър — отвърна той, като отби встрани от пътя, спря и запали лампичката в колата. — Фамилното му име е Максвел.

— Искам да отидем до къщата му.

Марино прелисти бележника си, после се втренчи в мен. В уморените му очи се долавяше повече от негодувание. Марино изпитваше ужасна болка.

Семейство Максвел живееше в модерна къща от дървени трупи, която вероятно бе предварително изработена за сглобяване, а после издигната на гористо хълмче с изглед към езерото.

Спряхме на чакълен път, осветен от прожектори с цвета на пращец от цветя. Беше доста хладно и листата на рододендроните бяха започнали да се къдрят. Дъхът ни излизаше на малки бели облачета, докато чакахме някой да отговори на позвъняването ни. Най-после вратата се отвори и застанахме пред млад, слаб мъж, с издължено лице и очила с черни рамки. Облеклото му се състоеше от тъмен вълнен халат и чехли. Зачудих се дали някой в този град е буден след десет часа.

— Аз съм капитан Марино, а това е доктор Скарпета — събщи Марино със сериозния си полицейски тон, който можеше да изпълни всеки обикновен гражданин с уплаха. — Работим заедно с местните власти по случая на Емили Стайнър.

— А, вие сте онези, дето не са от нашия град — каза човекът.

— Вие ли сте господин Максвел? — запита Марино.

— Ли Максвел. Моля, влезте. Предполагам, че искате да поговорим за Рен.

Влязохме вътре. Жена с наднормено тегло, облечена в розов анцуг, слезе от горния етаж. Погледна ни така, като че ли знаеше защо точно сме тук.

— Той е горе, в стаята си. Досега му четох — каза тя.

— Чудя се дали мога да поговоря с него — възможно най-любезно казах аз, тъй като усетих, че семейство Максвел е притеснено.

— Мога да го извикам — отвърна бащата.

— Няма нужда. Предпочитам аз да се кача, ако нямате нищо против — казах.

Госпожа Максвел разсеяно си играеше с увиснал от ръкава ѝ конец. Носеше малки сребърни обици, оформени като кръстчета, които подхождаха на колието ѝ.

— Вероятно, докато докторката си върши работата — проговори Марино, — аз мога да поговоря с вас двамата, нали?

— Онзи полицаи, който умря, вече говори с Рен — събщи бащата.

— Знам — отвърна Марино по начин, който издаваше, че не му пука кой е говорил със сина им. — Обещаваме, че няма да ви отнемем много време — добави той.

— Е, добре тогава — обърна се госпожа Максвел към мен.

Последвах я, докато бавно и тежко се изкачваше по стълбите към втория етаж. Там имаше само няколко стаи, но светлината бе толкова силна, че очите ме заболяха. Изглежда, и навън и вътре в имота на Максвел не съществуваше нито едно ъгълче, което да не е осветено с прожектори. Влязохме в стаята на Рен. Момчето беше по пижама и стоеше наред стаята. Загледа ни стреснато, като че ли сме го хванали да върши нещо, което ние не би трябвало да видим.

— Защо не си в леглото, сине? — попита госпожа Максвел с глас, който звучеше по-скоро уморен, отколкото строг.

— Бях жаден.

— Искаш ли да ти донеса чаша вода?

— Не, няма нужда.

Разбрах защо Емили е намирала Рен сладък. Бе пораснал на височина доста и мускулите му не можеха да настигнат ръста му. Лъскавата руса коса падаше в тъмносините му очи. Бе висок и слаб, с великолепен тен и уста, и бе изгризал ноктите си до кръв. Носеше няколко изплетени от кожа гривни, които не можеха да бъдат свалени, без да се срежат. Те подсказваха, че Рен е доста популярен в училище, особено сред момичетата, макар да подозирах, че той не се отнасяше много внимателно с тях.

— Рен, това е доктор — тя погледна към мен, — извинете, но ще трябва пак да кажете името си.

— Аз съм доктор Скарпета — усмигнах се на Рен, който ме загледа объркано.

— Не съм болен — бързо каза той.

— Тя не е такъв вид лекар — обърна се госпожа Максвел към сина си.

— Какъв лекар сте? — погледна той към мен.

Любопитството му постепенно надделяваше над свенливостта.

— Ами тя е нещо като Лусиъс Рей.

— Той не е лекар — намръщи се Рен на майка си. — Той е гробар.

— Хайде сега, сине, иди и си легни в леглото, за да не настинеш. Доктор Скарлети, можете да си дръпнете онзи стол там. Аз ще ви чакам долу.

— Нейното име е Скарпета — извика момчето след майка си, която вече бе излязла в коридора.

Рен се просна на леглото и се зави с вълнено одеяло с цвета на дъвка. Забелязах бейзболния мотив върху спуснатите над прозореца завеси и силуетите на купи и трофеи зад тях. По боровите стени бяха залепени плакати с различни спортни герои. Не разпознах никой от тях, освен Майкъл Джордан, който излиташе във въздуха с помощта на типичните си „Найки“, подобно на някакъв великолепен бог. Дръпнах стола до леглото и внезапно се почувствах стара.

— С какъв спорт се занимаваш? — запитах.

— Играя за „Жълтите якета“ — жизнерадостно отговори той, доволен, че е намерил някой, който да му попречи да си легне навреме.

— „Жълтите якета“?

— Така се казва отборът ни. Нали знаете, ние побеждаваме всички в околността. Изненадан съм, че не сте чували за нас.

— Сигурна съм, че щях да съм чувала, ако живеех тук, Рен. Но аз идвам отдалеч.

Той ме загледа така, като че ли бях някакво екзотично същество от зоологическата градина.

— Играя и баскетбол. Мога да дриблирам между краката си. Обзалагам се, че вие не можете.

— Абсолютно си прав. Не мога. Бих искала да ми разкажеш за приятелството ти с Емили Стайнър.

Тъмносините очи се вторачиха в ръцете му, които нервно си играеха с края на одеялото.

— От дълго време ли я познаваше? — продължих.

— Ами да. Бяхме в една и съща младежка група в църквата — отговори той и погледна към мен. — Плюс това и двамата сме в шести клас, макар да имаме различни класни. Моята е госпожа Уинтърс.

— Запознал си се с Емили веднага след като семейството ѝ се е преместило тук, нали?

— Струва ми се, че да. Те дойдоха от Калифорния. Мама казва, че там има много земетресения, защото хората не вярват в Господ.

— Изглежда, Емили много те е харесвала — казах. — Всъщност направо е била влюбена в теб. Ти знаеше ли за това?

Момчето кимна и отново сведе очи.

— Рен, можеш ли да ми разкажеш за последния път, когато я видях?

— Беше в църквата. Тя дойде с китарата си, защото беше неин ред.

— Неин ред за какво?

— За музика. Обикновено Оуън или Фил свирят на пиано, но понякога и тя свиреше на китарата си. Не беше много добра.

— Ти трябваше ли да се срещнеш с нея в църквата онзи следобед?

Бузите му се изчервиха. Той засмука долната си устна, за да прикрие треперенето ѝ.

— Няма страшно, Рен. Не си направил нищо лошо.

— Предложих ѝ да се срещнем там по-рано — тихо каза той.

— И как реагира тя?

— Каза, че ще дойде, но да не казвам на никого.

— Защо искаше да се срещнеш с нея по-рано? — продължих да разпитвам.

— Искях да видя дали тя ще го направи.

— Защо?

Сега вече цялото му лице бе зачервено и той усилено се мъчеше да удържи сълзите си.

— Не знам — едва отвърна Рен.

— Рен, разкажи ми какво стана.

— Отидох с колелото до църквата, за да видя дали тя е там.

— В колко часа беше това?

— Не знам. Поне един часа преди времето за събранието — отговори той. — Видях я през прозореца. Седеше на пода и се упражняваше с китарата си.

— После какво?

— Тръгнах си и се върнах с Пол и Уил в пет часа. Те живеят ей там — посочи той.

— Каза ли нещо на Емили? — запитах.

Сълзите потекоха по бузите му и той нетърпеливо ги изтри.

— Не й казах нищо. През цялото време тя гледаше към мен, но аз се престорих, че не забелязвам. Беше доста разстроена. Джак я попита какво се е случило.

— Кой е Джак?

— Ръководителят на групата ни. Той посещава колежа „Монтрийт Андерсън“. Ужасно дебел е и има брада.

— Какво отговори Емили, когато Джак й зададе въпроса?

— Каза, че се чувства като че ли се разболява. После си тръгна.

— Колко време оставаше до края на събранието?

— Ами това стана, докато свалях кошницата от пианото. Беше мой ред да събера даренията.

— Значи е било към края на срещата?

— Да, и тя побягна навън. Тръгна по късия път.

Рен прехапа долната си устна и стисна одеялото с такава сила, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Откъде знаеш, че е тръгнала по краткия път? — попитах.

Той ме погледна и подсмръкна. Подадох му няколко салфетки и той издуха носа си.

— Рен — настоях аз, — ти всъщност видя ли Емили да тръгва по късия път?

— Не, госпожо — едва отвърна той.

— Някой видя ли я да тръгва оттам?

Момчето сви рамене.

— Защо тогава мислиш, че е минала оттам?

— Всички казват така — простичко отговори той.

— Също както всички казват къде е било намерено тялото й, нали? — запитах нежно.

Рен не отговори и аз добавих по-натъртено:

— А ти знаеш съвсем точно къде е мястото, нали?

— Да, госпожо — прошепна момчето.

— Ще ми разкажеш ли за него?

Все още втренчен в ръцете си, той отговори:

— Това е мястото, където много от цветнокожите ходят за риба. Там има купчина плевели, големи дървесни жаби, а от дърветата висят змии. Тя беше там. Намери я един цветнокож. Тя имала само чорапи върху себе си и той се уплашил толкова силно, че станал бял като вас. А след това татко инсталира светлините.

— Светлините?

— Всички онези прожектори по дърветата и навсякъде другаде. Те ми пречат да спя, а мама ужасно се ядосва.

— Баща ти ли ти разказа за мястото при езерото?

Рен поклати глава отрицателно.

— Кой тогава? — попитах.

— Крийд.

— Крийд?

— Той е един от чистачите в училище. Прави клечки за зъби и ние ги купуваме за долар. Десет за един долар. Кисне ги в джоджен и канела. Аз обичам канелените, защото са леко лютиви, като метеорите. Понякога, когато ми свършат джобните пари, му плащам с бонбони. Но не трябва да казвате на никого — разтревожено добави той.

— Как изглежда Крийд? — запитах и усетих как в мозъка ми тихо заби предупредителна камбана.

— Ами не знам — отвърна детето. — Прилича на мексиканец, защото винаги носи бели чорапи и ботуши. Струва ми се, че е доста стар — въздъхна той.

— Знаеш ли фамилното му име?

Рен поклати глава.

— Винаги ли е работил в училището ти?

Той отново поклати глава.

— Не, той зае мястото на Албърт. Албърт се разболя от много пушене. Трябваше да отрежат белите му дробове.

— Рен — запитах аз, — Крийд и Емили познаваха ли се?

Той заговори по-бързо.

— Ние обичахме да я ядосваме, като й казвахме, че Крийд ѝ е гадже, защото веднъж той ѝ подари цветя. Подаряваше ѝ и бонбони, защото тя не обичаше клечки за зъби. Нали знаете, повечето момичета предпочитат бонбоните пред клечките за зъби.

— Да — съгласих се с тъжна усмивка. — Предполагам, че е така.

Последният въпрос, който зададох на Рен, бе дали е ходил на мястото, където бе открит трупа на Емили. Той твърдеше, че не е стъпвал там.

— Вярвам му — съобщих на Марино, когато се отдалечихме от ярко осветената къща на семейство Максвел.

— Аз пък не. Смятам, че лъже като луд, защото го е шубе, че неговият старец ще му скъса задника от бой — възрази Марино и намали отоплението. — Никога не съм имал кола с такова страхотно отопление. Липсват й само реотаните в седалките, каквито имаш ти в мерцедеса.

— Начинът, по който ми описа мястото при езерото — продължих, — ме кара да мисля, че никога не е ходил там. Смятам, че не той е оставил там бонбоните.

— Кой тогава?

— Какво знаеш за един чистач на име Крийд?

— Абсолютно нищо.

— Е — казах, — май ще е разумно да го намериш. Ще ти кажа и още нещо. Не мисля, че Емили си е тръгнала по късия път край езерото, когато е напуснала църквата.

— Мамка му — изсумтя Марино. — Мразя моментите, когато започнат да ти идват такива идеи. Тъкмо парченцата започват да се наместват по местата си, и ти ги разбъркваш като някаква проклета мозайка.

— Марино, минах по пътеката край езерото. В никакъв случай едно единайсетгодишно момиче или който ще да е биха направили това в късния следобед. Към шест часа трябва да е било почти напълно тъмно, а точно тогава Емили е потеглила към дома си.

— Значи е излъгала майка си — каза Марино.

— Така изглежда, но защо?

— Може Емили да е искала да направи нещо.

— Какво например?

— Не знам. Имаш ли скоч в стаята? Искам да кажа, няма смисъл да те питам дали имаш бърбън.

— Прав си — отвърнах. — Нямам бърбън.

Когато се върнах в мотела, открих, че ме чакат пет съобщения. Три бяха от Бентън Уесли. Бюрото изпращаше хеликоптер, който да ме отведе оттук на сутринта.

Успях да се свържа с Уесли, но той говореше ужасно загадъчно.

— Освен всичко друго, имаме и доста кризисна ситуация с племенницата ти. Връщаме те право в Куантико.

— Какво е станало? — запитах и усетих как стомахът ми се свива. — Добре ли е Луси?

— Кей, тази линия не е сигурна.
— Добре ли е тя?
— Физически е съвсем добре — отговори той.

[1] Масетер — дъвкателен мускул. — Б.пр. ↑

[2] Синдром на внезапна смърт при новородените. — Б.пр. ↑

10.

На следващата сутрин, когато се събудих, всичко бе потънало в мъгла и не можех да видя планините. Връщането ми на север бе отложено за следобед и аз излязох да потичам в хладния, влажен въздух.

Минах през квартали с уютни къщички и скромни коли пред тях, усмихнах се на малкото коли зад телената ограда на един двор, което тичаше от единия до другия му край и лаеше истерично към падащите листа. Собственицата му излезе от къщата тъкмо когато вече я отминавах.

— Стига, Шутър, млъкни!

Жената беше облечена в пенъоар на баклавички, пухкави пантофи, а на главата ѝ имаше ролки. Изглежда, никак не се притесняваше от мисълта, че може да се разхожда наоколо в този вид. Тя вдигна оставения пред вратата вестник, плесна го в дланта си и повика още малко. Помислих си, че преди смъртта на Емили Стайнър, единствените престъпления тук са били някой от съседите да открадне вестника ти или да накачи тоалетна хартия по дърветата ти.

Насекомите жужаха също като миналата нощ, а акациите, рожковите и грамофончетата бяха мокри от росата. Към единайсет започна да вали студен дъжд и се почувствах като че ли се намирахме в открито море, заобиколени от мрачни води. Представих си, че слънцето е малко прозорче и ако можех да погледна през него, щях да видя края на този неприятен, сив ден.

Стана два и половина, докато времето се оправи достатъчно, за да мога да тръгна. Съобщиха ми, че хеликоптерът не може да се приземи на игрището, защото „Бойните коне“ и мажоретките имаха тренировка. Вместо това трябваше да се срещна с Уайт на голямата поляна в градчето Монтрийт, което бе презвитерианско като съдбата и само на няколко километра от мотела.

Полицайте от Блек Маунтин ме закараха дотам, преди Уайт да се появи. Седях в патрулната кола, паркирана на черния път, и

наблюдавах децата, които играеха футбол със знаменца. Момчета тичаха след момичетата; момичета тичаха след момчетата, като всеки се стремеше да грабне червеното парцалче от колана на противниковия играч. Млади гласове се носеха от вятъра, който от време на време грабваше топката и я пращаше към скупчените по края дървета. Винаги, когато топката излиташе от очертанятията на игрището към улицата, всички спираха. Равенството биваше забравяно, докато момичетата изчакваха момчетата. После, когато топката се върнеше, играта продължаваше.

Съжалявах, че се налага да прекъсна тези невинни забавления, когато се чу характерният шум от перките на хеликоптера. Децата замръзнаха учудено, когато вертолетът се спусна във вихрушка към центъра на поляната. Качих се и им помахах за довиждане, докато се издигахме над дърветата.

Слънцето се скри зад хоризонта като Аполон, полягащ да поспи, и небето потъмня като мастило от октопод. Нямахме никакви звезди, когато пристигнахме в академията.

Бентън Уесли, който бе уведомен по радиото за пристигането ни, ни чакаше, когато се приземихме. Веднага щом слязох от хеликоптера, той ме хвана за ръка и ме поведе напред.

— Хайде, ела — каза той. — Радвам се да те видя, Кей — добави тихо той.

Натискът на пръстите му върху ръката ми ме притесни още повече.

— Отпечатъкът, който взехме от бикините на Фъргюсън, е бил оставен от Дениз Стайнър.

— Какво?

Той бързо ме насочи по тъмния път.

— Кръвната група на тъканите, които намерихме в хладилника на Фъргюсън, е 0-положителна. Емили Стайнър е била 0-положителна. Все още чакаме резултати от ДНК пробата, но изглежда, Фъргюсън е откраднал бельото от дома на Стайнър, когато е нахлул там, за да отвлече Емили.

— Искаш да кажеш, когато някой е нахлул там и е отвлечъл Емили.

— Права си. Може Голт да си играе игрички.

— Бентън, за бога, за каква криза говореше? Къде е Луси?

— Предполагам, че е в стаята си в общежитието — отговори той, когато влязохме във фойето на „Джеферсън“.

Намръщих се от светлината, а надписът над рецепцията, който гласеше: „Добре дошли в академията“, ни най-малко не ме развесели. Тази вечер не се чувствах никак добре дошла.

— Какво е направила? — настоях аз, докато Уесли отключваше двойните стъклени врати, носещи печатите на Министерството на правосъдието и академията, с помощта на магнитната си карта.

— Почакай да стигнем долу — отвърна той.

— Как е ръката ти? И коляното ти? — припомних си.

— Много по-добре, тъй като получих лекарска помощ.

— Благодаря — казах сухо.

— Говоря за теб. Ти си единственият лекар, при когото съм ходил напоследък.

— В такъв случай може да почистя шевовете ти, докато съм тук.

— Няма да е необходимо.

— Имам нужда от кислородна вода и памук. Не се тревожи.

Докато минавахме през залата за почистване на оръжия, усетих силната миризма на препаратите.

— Няма да боли много — успокоих го.

Взехме асансьора до долното ниво, където се помещаваше Екипът за подпомагане на следствието, един от най-важните отдели във ФБР. Уесли управляваше единайсет човека, които се занимаваха с профилиране на престъпници, но всичките си бяха тръгнали след приключване на работното време. Винаги бях харесвала мястото, където Бентън работеше, тъй като той бе сантиментален и сдържан човек, но никой не можеше да разбере това, без да го опознае добре.

Повечето хора, работещи в полицейските агенции, отрупваха стените и рафтовете на кабинетите си с грамоти и сувенири, получени във войната срещу престъпната част на човечеството. Не и Уесли. Той бе украсил кабинета си с картини и сред тях имаше няколко великолепни. Любимата ми бе пейзаж от художника Велой Итън, за когото вярвах, че е не по-малко добър от Ремингтън и един ден щеше да струва колкото него. В моята къща също имаше няколко маслени картини на Итън. Стори ми се странно, че ние с Уесли бяхме открили художника от Юта независимо един от друг.

Не искам да кажа, че Бентън не притежаваше абсолютно никакви трофеи, но се виждаха само тези, които наистина означаваха нещо за него. Например бялата униформена фуражка на виенската полиция, украсената с мечешка кожа шапка от канадската полиция и сребърните шпори от Аржентина нямаха нищо общо със серийните убийци или някое друго престъпление, по което Уесли бе работил. Те бяха подаръци от близки приятели като мен. Всъщност той притежаваше много спомени от нашето приятелство, защото когато думите не достигаха, аз се изразявах със символи. Уесли имаше старинна италианска ножница, пистолет с дръжка от инкрустирана слонова кост и писалка „Монблан“, която носеше в джоба над сърцето си.

— Разкажи ми — казах аз, като се настаних на стола. — Какво става? Изглеждаш ужасно.

— Чувствам се ужасно — отвърна той, като разхлаби вратовръзката си и прокара пръсти през косата си. — Кей — погледна Уесли към мен, — не знам как да ти кажа това. Господи!

— Просто ми го кажи — казах тихо и кръвта ми изстина.

— Изглежда, Луси е проникнала с взлом в АИП, нарушила е разпоредбите за безопасност.

— Как така е влязла с взлом? — запитах невярващо. — Тя има разрешение да влиза там, Бентън.

— Няма разрешение да се намира там в три сутринта, по което време отпечатъкът от палеца ѝ е бил сканиран в биометричната система за заключване.

Втрених се в него недоверчиво.

— А и племенницата ти със сигурност няма разрешение да прониква в секретни файлове, свързани със секретни проекти, по които се работи там.

— Какви проекти? — осмелих се да попитам.

— Изглежда, е проникнала във файлове, свързани с електронна оптика, термични образи, видео и аудио увеличаване. Явно е отпечатала и програми от електронната версия на файловете с криминални случаи, по които самата тя работеше за нас.

— Искаш да кажеш от КАИН?

— Да, точно така.

— В какво всъщност не е проникнала? — запитах зашеметена.

— Е, точно там е проблемът. Практически Луси е проникнала във всичко. А това означава, че ще ни е адски трудно да разберем какво всъщност е търсила и за кого.

— Наистина ли устройствата, върху които работят инженерите ви, са толкова секретни?

— Някои от тях са. А всички техники са секретни от гледна точка на безопасността. Не искаме да се знае какви устройства използваме в тази или онази ситуация.

— Не може да е направила подобно нещо — казах.

— Знаем, че го е направила. Въпросът е защо.

— Добре тогава, защо? — попитах и преглътнах сълзите си.

— Пари. Поне аз предполагам така.

— Това е смешно. Тя знае, че винаги може да се обърне към мен, когато има нужда от пари.

— Кей — каза Уесли, като се наведе напред и облегна ръце на бюрото си, — имаш ли представа колко ценна е тази информация?

Не отговорих.

— Например представи си, че АИП разработи устройство за наблюдение, което успява да изчисти всички странични шумове така, че ние да можем практически да подслушаме всеки интересен за нас разговор навсякъде по света. Помисли си кои са външните хора, които биха се радвали да узнаят подробностите на техниките ни за работа или тактическите сателитни системи, или пък програмите за изкуствения интелект, разработвани от самата Луси...

Вдигнах ръка, за да го спра.

— Достатъчно — казах и разтреперана си поех дъх.

— Тогава ти ми кажи защо — продължи Уесли. — Познаваш Луси по-добре от мен.

— Вече не съм сигурна, че въобще я познавам. Не знам как е могла да извърши нещо такова, Бентън.

Той замълча и се загледа встрани за момент, после отново прикова очи в моите.

— Ти ми намекна, че се тревожиш за пиенето ѝ. Можеш ли да ми дообясниш проблема?

— Предполагам, че тя пие така, както върши и всичко останало — стига до крайности. Луси е или много добра, или много лоша, а алкохолът е само един пример.

Още докато произнасях думите си, осъзнах, че все повече засилвам подозренията на Уесли.

— Разбирам — каза той. — Има ли история на алкохолизъм в семейството ѝ?

— Вече започвам да мисля, че във всяко семейство има такава — горчиво отбелязах аз. — Да. Баща ѝ беше алкохолик.

— Това е зет ти, нали?

— Беше ми зет съвсем кратко време. Както знаеш, Дороти бе омъжена четири пъти.

— Знаеш ли, че в някои нощи Луси не се е прибираща в стаята си в общежитието?

— Не знам абсолютно нищо за това. В нощта на взлома била ли си е в леглото? Тя има съквартирантки в апартамента.

— Може да се е измъкнала, след като всички са заспали. Така че не знаем. Вие двете добре ли се разбирате? — попита той.

— Не особено.

— Кей, възможно ли е да е направила нещо подобно, за да те накаже?

— Не — рязко отговорих аз и усетих, че започвам да му се ядосвам. — А и в момента никак не ми се иска да използваш мен, за да правиш профил на племенницата ми.

— Кей — гласът му омекна, — не по-малко от теб желая това да не беше вярно. Аз съм човекът, който я препоръча за АИП. Аз съм този, който търсеше начин да я назначи тук, след като завърши университета. Смяташ ли, че се чувствам много добре?

— Сигурно това е станало по някакъв друг начин.

Той бавно поклати глава.

— Дори ако някой беше научил идентификационния номер на Луси, пак нямаше да успее да влезе, защото биометричната система изисква сканиране на пръста ѝ.

— Значи е искала да я хванат — отвърнах аз. — Луси знае по-добре от всеки друг, че ако проникне в секретни файлове, автоматично времето на влизане и излизане от тях ще бъде записано, а ще останат и други следи.

— Съгласен съм. Би трябвало да го знае по-добре от всеки друг. Точно затова се интересувам от възможния мотив. С други думи, какво се е опитвала да докаже? Кого се е опитвала да нарани?

— Бентън — казах тихо, — какво ще стане?

— СПО ще проведе официално разследване — отговори той.

Имаше предвид създадената към Бюрото Служба за професионална отговорност, която беше еквивалентът на отдел „Вътрешни работи“ в полицията.

— Ако е виновна?

— Зависи дали ще можем да докажем, че е откраднала нещо. Ако е откраднала, значи е извършила углавно престъпление.

— А ако не е?

— Отново зависи какво ще открие СПО. Но според мен спокойно можем да твърдим, че Луси най-малкото е нарушила правилата ни за безопасност и вече няма бъдеще във ФБР — каза той.

Устата ми бе така пресъхнала, че почти не можех да говоря.

— Тя ще бъде съкрушена.

Очите на Уесли бяха потъмнели от умора и разочарование. Знаех колко много харесваше племенницата ми.

— Междувременно — продължи той със същия безизразен тон, който използваше, когато обсъждахме различните случаи — тя не може да остане в Куантико. Вече ѝ бе наредено да събере нещата си. Вероятно може да остане при теб, в Ричмънд, докато приключи разследването.

— Разбира се, но знаеш, че аз няма да съм там през цялото време.

— Ние не я поставяме под домашен арест, Кей — каза той и очите му се затоплиха, макар и само за момент.

За частица от секундата мярнах това, което разбъркваше хладните му, тъмни води.

Уесли се изправи.

— Довечера ще я закарам в Ричмънд — съобщих аз и също се надигнах.

— Надявам се, че си добре — каза Уесли.

Знаех какво има предвид и също така знаех, че сега не мога да мисля за това.

— Благодаря, да — отговорих и мислите и чувствата в ума ми се завъртяха лудо, като че ли водеха свирепа битка в главата ми.

Луси оправяше леглото си, когато малко по-късно влязох в стаята ѝ. Тя ми обърна гръб, когато ме видя.

— С какво мога да ти помогна? — попитах.

Тя натъпка чаршафите в плик.

— С нищо — отговори племенницата ми. — Всичко е под контрол.

Покоите ѝ бяха скромно обзаведени с обикновени легла, бюра и столове от дъбов фурнир. Според жилищните стандарти на юпитата, апартаментите в общежитие „Вашингтон“ бяха мизерни, но за военни бараки не бяха никак лоши. Зачудих се къде ли са съквартирантките на Луси и дали имат представа какво е станало.

— Можеш да провериш гардероба, за да видиш дали не съм забравила нещо — проговори Луси. — Онзи там, вдясно. Провери и чекмеджетата.

— Всичко е празно, освен ако закачалките не са твои. Тези хубавите, с подплатата.

— На мама са.

— Значи искаш да ги вземем.

— Не. Остави ги за следващия идиот, който се озове в тази дупка.

— Луси — казах кротко, — Бюрото не е виновно в нищо.

— Не е справедливо — изсумтя тя и коленичи върху куфара си, за да го закопчее. — Какво стана с презумпцията за невинност? Нали човек е невинен, докато не се докаже, че е виновен?

— Според закона си невинна, докато не се докаже обратното. Но докато не се уреди този проблем с взлома, не можеш да обвиняваш академията, че не иска ти да продължиш да работиш по секретни проекти. Освен това не са те арестували. Просто те молят да си заминеш за известно време.

Тя се обърна към мен. Очите ѝ бяха зачервени и изморени.

— За известно време означава завинаги.

Когато потеглихме и започнах да я разпитвам в колата, настроението ѝ се променяше от тъжни сълзи до яростни избухвания и обратно. После заспа, а аз не научих нищо повече отпреди.

Започна да вали студен дъжд. Включих фаровете за мъгла и последвах червените стопове на един камион, които мигаха пред мен. От време на време дъждът и облаците се сгъстяваха ужасно и почти

напълно закриваха видимостта. Но вместо да отбия и да изчакам времето да се пооправи, включих на по-ниска скорост и продължих напред в машината си от излъскано орехово дърво, мека кожа и стомана.

Все още не знаех със сигурност защо бях купила тъмносивия мерцедес 500Е, освен че след като Марк умря, ми се стори важно да карам нещо ново. Вероятно виновни бяха спомените, тъй като се бяхме обичали и карали така отчаяно в предишната ми кола. Или пък просто защото колкото повече остарявах, животът изглеждаше толкова по-труден и аз се нуждаех от повече удобства.

Чух Луси да се размърдва, когато завих в „Уиндзор Фармс“, стария ричмъндски квартал, където живеех сред красиви джорджийски къщи и други в стил „Тюдор“, близо до бреговете на река Джеймс. Фаровете ми осветиха малките отражатели върху глезените на непознато момче, което караше колелото си точно пред нас. Минах покрай двойка непознати, хванати за ръце, които разхождаха кучето си. Каучуковите дървета бяха поръсили двора ми с остриите си семенца, на предната площадка лежах навити вестници, а кофите за боклук все още бяха паркирани до улицата. Не ми бяха нужни дълги отсъствия, за да се почувствам като чужденка, а къщата ми да изглежда така, като че ли отдавна никой не живее там.

Докато Луси вкарваше багажа, запалих огъня във всекидневната и приготвих чай. За известно време седях сама пред огъня и слушах звуците, издавани от племенницата ми, докато се настаняваше, къпеше и въобще отлагаше момента на срещата ни. Щяхме да проведем разговор, който изпълваше и двете ни с неприятни предчувствия.

— Гладна ли си? — попитах, когато я чух да влиза във всекидневната.

— Не. Имаш ли бира?

Поколебах се, после отговорих:

— В хладилника в бара.

Поседях още малко без да се обръщам, защото, когато погледнах към Луси, я видях точно такава, каквато исках да бъде. Пиех си чая и събирах сили да се изправя срещу тази плашещо красива и умна жена, с която имахме едни и същи гени. След толкова много години вече бе настъпило време да се запознаем.

Тя се приближи до огъня и седна на пода. Облегна се на камината и отпи щедра глътка бира направо от бутилката. Беше облякла шарен анцуг, който носех в редките случаи, когато играех тенис. Краката ѝ бяха боси, мократа коса — сресана назад. Осъзнах, че ако не я познавах и тя минеше покрай мен, щях да се обърна да я огледам внимателно, и то не само заради чудесните ѝ фигура и лице. Човек усещаше лекотата, с която Луси говореше и вървеше, движеше очите и тялото си. Тя караше всичко да изглежда лесно и това бе една от причините, поради които нямаше много приятели.

— Луси — започнах, — помогни ми да разбера.

— Прекараха ме — каза тя и отпи от бирата.

— Ако е вярно, как са го направили?

— Какво искаш да кажеш с това „ако“? — втренчи се тя в мен, а очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Как можеш да си помислиш дори и за минута... О, мамка му. Какъв е смисълът? — изруга Луси и погледна встрани.

— Не мога да ти помогна, ако не ми кажеш истината — казах аз и се надигнах.

Реших, че аз също не съм гладна. Отидох до бара и си налях скок върху счукан лед.

— Хайде да започнем с фактите — предложих, когато се върнах до стола си. — Знаем, че някой е проникнал в АИП около три часа сутринта миналия вторник. Знаем, че е използвано удостоверение ти за самоличност и е сканиран палецът ти. По-нататък от системата е документирано, че тази личност, която отново е имала идентификацията и отпечатъка ти, е проникнала в множество файлове. Отбелязаното в компютърния дневник време на излизане е точно четири и трийсет и осем сутринта.

— Нещата са нарочно нагласени така, че да изглеждам виновна — каза Луси.

— Къде се намираше ти, когато това се случи?

— Спях.

Луси гневно допи остатъка от бирата си и стана да си вземе друга. Отпихах от скоча бавно, тъй като „Дюърс“ не може да се пие на едри глътки.

— Съобщили са, че някои нощи леглото ти е било празно — казах кротко.

— Знаеш ли какво? Това не влиза в работата на никого.

— Не е така и ти го знаеш. Когато е бил извършен взломът, ти беше ли си в леглото?

— Моя работа си е в чие легло съм или кога, или къде. Никой друг не трябва да се интересува от това — отговори тя.

Замълчахме ядосани. Спомних си как Луси седеше върху масата за пикник в тъмнината, с лице, осветено от кибритената клечка в ръцете на другата жена. Чух я как говори с приятелката си и разбирах чувствата ѝ, тъй като самата аз познавах добре езика на интимността. Знаех кога в нечий глас има любов и кога не.

— Къде точно беше, когато са проникнали в АИП? — повторих въпроса си. — Или трябва да те попитам с кого беше?

— Аз не те питам с кого си била.

— Би трябвало да ме попиташ, ако това може да ме спаси от доста неприятности.

— Личният ми живот няма нищо общо с това — продължи да упорства тя.

— Не е вярно. Но мисля, че всъщност се страхуваш от това да не бъдеш отхвърлена.

— Не знам за какво говориш.

— По-миналата нощ те видях в района за пикник. Беше с една приятелка.

Луси отмести поглед от мен.

— Значи вече ме и шпионираш — с треперещ глас каза тя. — Е, не си губи времето с мен. А и можеш да забравиш католическите дивотии с вината, тъй като не вярвам в тях.

— Луси, не те съдя — казах аз, макар до известна степен да го правех. — Помогни ми да разбера.

— Намекваш, че съм неестествена или ненормална, иначе нямаше да имам нужда от разбиране. Щях просто да бъда приемана без двоумения.

— Приятелката ти може ли да се закълне къде си била в три часа сутринта във вторник? — попитах.

— Не — отговори тя.

— Разбирам.

Не можех да кажа нищо друго. Осъзнавах, че момичето, което познавах добре, бе изчезнало. Не познавах сегашната Луси и се

зачудих къде ли бях сгрешила.

— Какво ще правиш сега? — запита тя, също изморена от изпълнената с напрежение вечер.

— Имам един случай в Северна Каролина. Струва ми се, че ще се наложи да остана там за известно време — отговорих.

— А какво ще стане с работата ти тук?

— Филдинг се справя с положението. Утре сутрин трябва да се явя в съда, ако си спомням правилно. Всъщност трябва да се обадя на Роуз, за да науча часа.

— Какъв е случаят?

— Убийство.

— Това вече го бях разбрала. Мога ли да дойда с теб?

— Ако искаш.

— Е, може просто да отида до Шарлотсвил.

— И да правиш какво? — попитах.

Луси изглеждаше уплашена.

— Не знам. Не знам дори как да стигна дотам.

— Можеш да използваш колата ми, винаги когато аз не се нуждая от нея. Или можеш да отидеш до Маями, докато свърши семестърът, а после да се върнеш в университета.

Луси изпи последната глътка бира и се изправи. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Хайде, признай си, лельо Кей. И ти мислиш, че аз съм го направила, нали?

— Луси — казах искрено, — не знам какво да мисля. Ти и уликите казвате две различни неща.

— Аз никога не съм се съмнявала в теб — каза тя и ме погледна така, като че ли бях разбила сърцето ѝ.

— Можеш да останеш тук до Коледа — казах аз.

11.

На следващата сутрин в съда се яви гангстерът от северната ричмъндска банда, обвинен в убийство. Беше издокаран в двуреден син костюм и италианска вратовръзка с идеален уиндзорски възел. Бялата му риза блестеше от чистота, а той бе гладко избръснат и без обицата си.

Адвокатът на защитата, Тод Колдуел, бе издокарал чудесно клиента си, защото знаеше, че за съдебните заседатели е изключително трудно да устоят на първото впечатление. Разбира се, аз самата също вярвах в тази аксиома и затова представих като доказателства колкото се може повече цветни снимки от аутопсията на жертвата. Струваше ми се, че Колдуел, който караше червено ферари, не ме харесва особено много.

— Не е ли вярно, госпожо Скарпета — започна Колдуел в този хладен, есенен ден, — че хора, попаднали под влиянието на кокаин, могат да станат много жестоки и дори да демонстрират свръхчовешка сила?

— Определено кокаинът може да накара този, който го ползва, да получи халюцинации и да се възбуди — отговорих аз, обърната към съдебните заседатели. — Свръхчовешката сила, както я наричате, често се свързва с кокаин, или ПСП, който е успокоително за коне.

— А жертвата е имала и кокаин и бензолеконин в кръвта си — продължи Колдуел така, като че ли току-що се бях съгласила с него.

— Да, имаше.

— Госпожо Скарпета, чудя се дали бихте могли да обясните на съдебните заседатели какво означава това?

— Първо бих искала да обясня на съдебните заседатели, че аз съм лекар, а и адвокат по образование. Имам специалност патология и втора специалност криминална патология, както вече отбелязахте, господин Колдуел. Следователно ще съм ви благодарна, ако се обръщате към мен с „доктор Скарпета“, а не с „госпожо“.

— Да, госпожо.

— А сега, бихте ли повторили въпроса си?

— Бихте ли обяснили на съдебните заседатели какво означава, ако някой има кокаин и — той погледна бележките си — бензолеконин в кръвта си?

— Бензолеконинът е метаболит на кокаина. Да се каже, че някой има и от двете в кръвта си, означава, че част от взетия от жертвата кокаин вече се е метаболизирал, а другата част все още не е — отговорих аз.

Забелязах Луси, която стоеше в далечния ъгъл, с полускрито от колоната лице. Изглеждаше много тъжна.

— А това означава, че е бил хроничен наркоман, особено като се имат предвид многобройните му следи от инжекции. Това пък показва, че когато той е застанал срещу клиента ми в нощта на трети юли, моят клиент е трябвало да се справи с един изключително възбуден, раздразнен и жесток човек и не е имал друг избор, освен да се защити.

Колдуел говореше самоуверено и се разхождаше из залата. Елегантният му клиент ме наблюдаваше с погледа на нервна котка.

— Господин Колдуел — казах, — жертвата, Джон Джоунс, е прострелян шестнайсет пъти с полуавтоматичен деветмилиметров пистолет, който събира трийсет и шест куршума. Седем от изстрелите бяха в гърба му, а три от тях в тила на господин Джоунс. По мое мнение това не отговаря на стрелба, при която стрелецът се защитава, особено, при положение че господин Джоунс имаше алкохолно ниво в кръвта над 0,29, а това надхвърля три пъти законната граница във Вирджиния. С други думи, двигателните способности и разсъдъкът на жертвата са били нищожни, когато е бил застрелян. Честно казано, учудена съм, че господин Джоунс въобще е успял да се крепи прав.

Колдуел се завъртя с лице към съдия По, чийто прякор бе „Гарвана“ още откак пристигнах в Ричмънд. На него му бе дошло до гуша от търговци на наркотици, които се избиват един друг, и от хлапета, носещи оръжие в училище и прострелващи съучениците си в автобуса.

— Ваша Чест — драматично каза Колдуел, — моля ви, последната реплика на госпожа Скарпета да бъде изтрита от протокола, тъй като е едновременно спекулативна и провокираща, а и без съмнение надхвърля нейните експертни способности.

— Хм, не мисля, че казаното от доктор Скарпета надхвърля нейните експертни способности, господин Колдуел, а и тя вече ви помоли да не се обръщате към нея с „госпожо“. Започвам да губя търпението си заради вашите дивотии и палячовщини...

— Но, Ваша Чест...

— Истината е, че доктор Скарпета е свидетелствала в съда много пъти и аз съм добре запознат с нивото ѝ на експерт — продължи съдията с провлечения си южняшки говор.

— Ваша Чест...

— Доколкото знам, тя се занимава с подобни неща всеки ден...

— Ваша Чест...

— Господин Колдуел — прогърмя гласът на Гарвана и оплешивяващото му теме се зачерви, — ако ме прекъснете още веднъж, ще ви обвиня в непочтително отношение към съда и ще ви накарам да изкарате няколко ноци в проклетия градски затвор! Ясно ли е?

— Да, господине.

Забелязах как Луси проточваше врат, за да види по-добре, а всички съдебни заседатели застанаха нащрек.

— Нямам повече въпроси — кратко отсече Колдуел.

Съдията По приключи процедурите за деня, като удари силно с чукчето и събуди една възрастна жена, която през по-голямата част от сутринта бе спала дълбоко, скрита от черната си сламена шапка. Тя се стресна, седна изправено и избърбори:

— Кой е?

После си спомни къде се намира и се разплака.

— Всичко е наред, мамо, не се притеснявай — утешаваше я помлада жена.

Съдебната зала се опразни за обедната почивка. Преди да напусна центъра, се отбих до архива на здравния отдел, където една моя стара приятелка и колежка работеше като главен регистратор. Във Вирджиния човек не можеше да се брой за законно роден или починал без подписа на Глория Лъвинг. Макар да беше местна като хайвера от херинги, тя познаваше колегите си във всяка част на страната. През изминалите години Глория често ми бе помагала да се уверя, че дадени хора са били на тази планета или не, че са се женили, развеждали или осиновявали деца.

Казаха ми, че тя е в обедна почивка в кафенето на сграда „Медисън“. В един и петнайсет я открих седнала до масата сама. Ядеше ванилово кисело мляко и плодов коктейл. А най-вече четеше дебел трилър, обявен от „Ню Йорк Таймс“ за бестселъра на годината, ако можеше да се вярва на корицата.

— Ако трябваше да ям обеди като твоите, въобще нямаше да си давам труда — казах аз, като си придърпах другия стол.

Тя вдигна поглед към мен и безстрастното ѝ изражение се замени от радост.

— Мили боже! Какво, за бога, правиш тук, Кей?

— Работя на отсрещната страна на улицата, ако случайно си забравила.

Тя се разсмя жизнерадостно.

— Да ти взема ли едно кафе? Скъпа, изглеждаш доста изморена.

Името на Глория Львинг я бе определило още при раждането ѝ, а и тя бе израснала с характер, който напълно му съответстваше. Беше едра, щедра жена на около петдесет години, която се отнасяше изключително грижливо с всеки сертификат, преминал през бюрото ѝ. За нея досиетата бяха повече от хартия и чужди имена и тя бе готова да назначава, уволнява или да се разправя с градските власти заради някое от тях. Нямаше значение чие бе то.

— Без кафе, благодаря.

— Е, чух, че вече не работиш на отсрещната страна на улицата.

— Обичам начина, по който хората ме пенсионират, когато отсъствам една-две седмици. Сега съм консултант на ФБР и затова ми се налага често да пътувам нанякъде.

— Да, до Северна Каролина и обратно, предполагам. Съдя по това, което чух по новините. По-миналата вечер дори Дан Радър говореше за случая с момиченцето на Стайнър. По Си Ен Ен също предаваха за него. Господи, тук е ужасно студено.

Огледах се из отблъскващото кафене, предназначено за правителствени служители, където хората не изглеждаха особено доволни от живота си. Много от тях седяха приведени над таблите си, с пуловери и сака, закопчани догоре.

— Всички термостати са нагласени на петнайсет градуса, за запазване на енергията, ако това не е най-голямата дивотия, която някога съм чувала — продължи Глория. — Парното ни идва от

медицинския колеж, така че намаляването на термостатите не спестява и един ват електричество.

— Тук ми се струва по-студено от петнайсет градуса — отбелязах.

— Да, защото всъщност е дванайсет, горе-долу като навън.

— Винаги си добре дошла на топло в моя офис — казах аз с коварна усмивчица.

— Да, това сигурно е най-топлото място в града. Добре, Кей, как мога да ти помогна?

— Налага ми се да проследя един случай на СВСН, който уж е станал в Калифорния преди около дванайсет години. Името на бебето е Мери Джо Стайнър, а имената на родителите Дениз и Чарлс.

Глория направи връзката веднага, но бе прекалено добра професионалистка, за да настоява за подробности.

— Знаеш ли моминското име на Дениз Стайнър?

— Не.

— Къде в Калифорния?

— И това не знам — отговорих.

— Имаш ли възможност да разбереш? Колкото повече информация имам, толкова по-добре.

— Предпочитам да се опиташ да се справиш с малкото, което знам. Ако не стане, ще видя как мога да науча нещо повече.

— Каза, че уж било СВСН. Значи има подозрения, че всъщност не е СВСН? Трябва да знам, защото може да е отбелязано с различен код.

— Детето е било на една година, когато починало. И това доста ме притеснява. Както знаеш, повечето случаи на СВСН са при бебета на възраст до три-четири месеца. Над шест месеца вече вероятността е твърде малка. А след една годинка почти винаги става дума за някаква друга форма на внезапна смърт. Така че, да, смъртта може да е била кодирана по друг начин.

Глория се заигра с пликчето от чая си.

— Ако говорехме за Айдахо, можех просто да звънна на Джейн и да я помоля да провери кода за СВСН и тя щеше да ми отговори за деветдесет секунди. Но в Калифорния има тридесет и два милиона души. Това е един от най-тежките щати. Може да се наложи специална

проверка. Хайде, ще те изпратя донякъде. Това ще бъде упражнението ми за деня.

— Регистраторът в Сакраменто ли се намира? — попитах, докато вървахме по мрачния коридор, пълен с отчаяни хора, нуждаещи се от социални помощи.

— Да. Ще му се обадя веднага щом се върна горе.

— Значи го познаваш?

— Разбира се — засмя се тя. — Ние сме само петдесет човека. Нямаме с кого да си говорим, освен един с друг.

Вечерта заведох Луси в „Ла Петит Франс“, където се предадохме в ръцете на готвача Пол, който ни осъди на провлечени часове, изпълнени с маринован агнешки кебап и бутилка шато „Лароз“ от 1986 година. Обещах на Луси, че когато се приберем, ще я зарадвам с „crema di cioccolata eletta“, великолепен шоколадов мус с фъстъци и ликьор, който пазех във фризера за спешни случаи.

Преди това обаче отидохме с колата до Шоко Ботъм и се разходихме по калдъръмените, осветени с фенери улички в една част на града, където доскоро не смеех да стъпя. Намирахме се близо до реката и небето беше тъмносиньо, обсипано с огромни звезди. Помислих си за Бентън, а после по съвсем различна причина се сетих за Марино.

— Лельо Кей — каза Луси, когато влязохме да изпием по едно капучино в „Чети“, — мога ли да си взема адвокат?

— С каква цел? — запитах, макар да знаех добре.

— Дори ако ФБР не успеят да докажат, че съм извършила това, в което ме обвиняват, останалата част от живота ми ще бъде съсипана — каза тя с уверен тон, който обаче не можеше да скрие болката й.

— Каж ми какво искаш.

— Някоя важна клечка.

— Ще ти намеря такъв — обещах.

В понеделник не се върнах в Северна Каролина, както възнамерявах, а вместо това отлетях до Вашингтон. Трябваше да направя няколко обиколки из управлението на ФБР, но най-вече ми се налагаше да се видя с един стар приятел.

Сенатор Франк Лорд и аз бяхме посещавали едно и също католическо училище в Маями, макар и не по едно и също време. Той беше доста по-стар от мен и приятелството ни започна чак когато вече работех в кабинета на съдебния лекар на област Дейд, а той бе окръжен прокурор. Когато Франк стана губернатор, а после и сенатор, отдавна бях напуснала южния роден град. Връзката ни се поднови, когато го направиха председател на сенатския правен комитет.

Лорд ме помоли да му стана съветник, когато се бореше да прокара най-забележителния закон срещу престъпността в историята на страната, а и аз бях търсила помощта му. Макар и Луси да не знаеше, той бе нейният покровител, тъй като без неговата намеса тя вероятно нямаше да получи разрешение или академичен кредит за стажа си през есента. Не знаех как точно ще му съобщя лошите новини.

По обед вече го чаках, седнала на полирано канапе в приемна с наситеночервени стени, персийски килими и великолепен кристален полилей. Навън, по мраморния коридор, се носеха гласове, а от време на време случаен турист надникваше през вратата с надежда да зърне някой политик или друга важна личност в трапезарията на сената. Лорд пристигна навреме, пълен с енергия, и ме прегърна приятелски. Беше мил, скромен човек, който се стесняваше да покаже обичта си към някого.

— Изцапах те с червило — казах аз и изтрих петното от бузата му.

— А, трябваше да го оставиш, за да има за какво да си говорят колегите ми.

— Предполагам, че те бездруго имат доста неща, за които да си говорят.

— Кей, ужасно се радвам, че те виждам — каза той и ме поведе към трапезарията.

— Може да решиш, че не е чак толкова хубаво — възразих аз.

— В никакъв случай.

Избрахме си маса пред украсения със стъклопис прозорец, представляващ Джордж Вашингтон на кон. Не разгледах менюто, тъй като то никога не се променяше.

Сенатор Лорд беше изискан мъж, с гъста, посивяла коса и тъмносини очи. Беше доста висок и слаб и имаше слабост към

елегантни, копринени вратовръзки и старомодни фини украшения, като жилетки, ръкавели, джобни часовници и игли за вратовръзки.

— Какво те води във Вашингтон? — запита той и постави ленената салфетка на коленете си.

— Трябва да разгледам някои улики в лабораторията на ФБР — отговорих.

Той кимна.

— Работиш по онзи ужасен случай в Северна Каролина.

— Да.

— Този психопат трябва да бъде спрян. Смяташ ли, че е там?

— Не знам.

— Просто се чудех защо ли пък ще е там — продължи Лорд. — Според мен би трябвало да се премести на друго място, където да може да се покрие за известно време. Е, предполагам, че логиката няма много общо с решенията на онези зли хора.

— Франк — прекъснах го, — Луси има страхотни неприятности.

— Знаех си, че нещо не е наред — каза той спокойно. — Разбрах го по лицето ти.

Той ме слуша в продължение на половин час, докато му разказах абсолютно всичко. Бях изключително благодарна на търпението му. Знаех, че той трябва да гласува няколко пъти този ден, а и много други хора искаха да получат малко от безценното му време.

— Ти си адски добър човек — разчувствано казах аз. — А аз те изложих. Помолих те за услуга, макар твърде рядко да правя подобни неща, а сега всичко свърши така позорно.

— Направила ли го е? — запита той.

Забелязах, че почти не е докоснал задушените си зеленчуци.

— Не знам — отговорих. — Уликите са инкриминиращи — прочистих гърло, — но тя твърди, че не го е направила.

— Винаги ли ти казва истината?

— Така мислех. Но напоследък открих, че има доста важни неща, които не ми е казала.

— Питала ли си я?

— Тя ми показва ясно, че някои неща просто не ми влизат в работата. И не би трябвало да я съдя.

— Ако се страхуваш да не се държиш осъдително, Кей, значи вероятно вече си започнала да го правиш. А Луси би усетила подобно

нещо, независимо какво ѝ казваш или не ѝ казваш.

— Никога не ми е било приятно да съм тази, която да я критикува или поправя — казах аз потиснато, — но майка ѝ, Дороти, единствената ми сестра, е прекалено зависима от мъжете, а и егоистична, за да се занимава с дъщеря си.

— И сега Луси има неприятности, а ти се чудиш за колко от тях си виновна самата ти.

— Не знаех, че се чудя за това.

— Рядко осъзнаваме примитивните си чувства, изпълзели отнякъде без причина. Единственият начин да се предпазим от тях, е да запалим всички светлини. Смяташ ли, че си достатъчно силна, за да постъпиш така?

— Да.

— Позволи ми да ти напомня, че ако задаваш много въпроси, ще ти се наложи да живееш с отговорите.

— Знам.

— Да предположим за момент, че Луси е невинна — каза сенатор Лорд.

— Какво следва от това? — попитах.

— Ако Луси не е нарушила правилата за безопасност, очевидно някой друг го е направил. Въпросът ми е защо?

— А пък моят е как — казах аз.

Лорд махна на келнерката да ни донесе кафето.

— Това, което наистина трябва да определим, е мотивът. А какъв мотив би имала Луси? Какъв мотив въобще би могъл да има някой?

Парите бяха най-лесният отговор, но не мислех, че той е верният, и му го казах.

— Парите означават власт, Кей, а всичко се прави заради властта. Ние хората сме жалки същества и никога не можем да превъзмогнем желанието си за власт.

— Да, забраненият плод.

— Разбира се. Всички престъпления произтичат от това — каза той.

— Всеки ден тази трагична истина ми я доставят на носилка — съгласих се аз.

— И какво ти съобщава това за нашия проблем? — попита той, като разбърка захарта в кафето си.

— Съобщава ми мотива.

— Да, разбира се. Властта. Кажете ми, моля те, как би искала да ти помогна? — запита старият ми приятел.

— Луси няма да бъде подведена под съдебна отговорност, освен ако не докажат, че е откраднала нещо от АИП. Но въпреки това бъдещето ѝ ще бъде унищожено — поне що се отнася до кариерата ѝ в някоя от правните агенции или пък в някоя друга, която може да изисква проучване на миналото ѝ.

— Доказано ли е, че тя е човекът, проникнал там в три сутринта?

— Имат толкова доказателства, от колкото се нуждаят, Франк. Точно там е проблемът. Не съм убедена колко усърдно биха се потрудили да изчистят името ѝ, ако е невинна.

— Ако?

— Опитвам се да бъда обективна.

Протегнах ръка към кафето, но реших, че последното нещо, от което се нуждая, е допълнителен физически стимулант. Сърцето ми туптеше силно и не можех да удържа ръцете си спокойни.

— Мога да поговоря с директора — предложи Лорд.

— Искам само да има някой, който да ми помогне да се уверя, че тази история ще се разследва съвестно. Луси вече я няма там и те може да решат, че всичко това е без значение, особено като се има предвид колко неща още трябва да се разправят. А тя е само някаква си студентка, за бога. Защо въобще да им пука?

— Надявам се, че Бюрото би се загрижило повече, отколкото ти мислиш — каза той мрачно.

— Разбирам бюрократите. Работила съм с тях цял живот.

— Аз също.

— Значи разбираш какво искам да кажа.

— Да.

— Искат тя да остане при мен, в Ричмънд, до следващия семестър — казах.

— Значи това е присъдата им — отсъди той и се протегна към кафето си.

— Точно така. За тях е лесно, но при Луси положението не е същото. Тя е едва на двайсет и една. Мечтата ѝ бе унищожена тъкмо когато бе започнала да вярва в осъществяването ѝ. Как трябва да

постъпи тя? Да се върне в университета и да се преструва, че нищо не се е объркало?

— Слушай — каза той и докосна ръката ми с нежност, която винаги ме караше да се чувствам, като че ли бях с баща си. — Ще направя всичко, което е по силите ми, без да се намесвам в административни проблеми. Имаш ли ми доверие в това отношение?

— Да.

— Междувременно искам да ти дам един малък личен съвет, ако нямаш нищо против — каза той, като погледна часовника си и махна на келнерката. — Закъснявам — обясни Лорд и отново се обърна към мен: — Най-големият ти проблем е домашен.

— Не съм съгласна — възпротивих се разгорещено.

— Можеш да отричаш колкото си искаш — кротко каза той, като се усмихна на келнерката, която му подаде сметката. — Ти си най-близкото до майка, което Луси някога е имала. Как ще ѝ помогнеш да премине през всичко това?

— Мислех си, че точно това правя днес.

— Аз пък си мислех, че го правиш, защото искаш да ме видиш. Извинете? — обърна се Лорд към келнерката. — Мисля, че това не е нашата сметка. Не сме поръчвали четири ордьовъра.

— Може ли да видя? О, господи, ужасно съжалявам, сенатор Лорд. Това е сметката за онази маса.

— В такъв случай, накарайте сенатор Кенеди да плати и двете сметки. Неговата и моята — подаде ѝ той сметките. — Кенеди няма да се възпротиви. Той вярва в данъците и разходите.

Сервитьорката беше едра жена в черна рокля и бяла престилка, с къса, черна коса с бретон. Тя се усмихна и се почувства едва ли не доволна от грешката си.

— Да, господине. Ще предам думите ви на сенатора.

— Кажете му да прибави и щедър бакшиш, Мисури — допълни Франк, докато жената се отдалечаваше. — Съобщете му, че аз съм настоял за това.

Мисури Ривърс не беше и един ден по-млада от седемдесет и откак бе напуснала Рали преди десетилетия, качена на тръгналия на север влак, бе виждала как сенатори се веселят и тъжат, оттеглят се и биват преизбрани, влюбват се и изпадат в немилост. Знаеше кога да се намеси и да поднесе храната, кога да допълни чашите с чай или просто

да изчезне. Познаваше тайните, прикривани грижливо в тази чудесна зала, тъй като истинското и вярно мерило на човешкото същество е начинът, по който то се отнася към хора като нея, когато никой не го наблюдава. Тя обичаше сенатор Лорд. Разбрах го по меката светлинка в очите ѝ, когато поглеждаше към него или чуваше името му.

— Просто искам да те подтикна да прекараш известно време с Луси — продължи той. — И не се залавяй с убиването на чужди дракони, особено нейните.

— Струва ми се, че тя не би могла да се справи сама с този дракон.

— Имах предвид, че е по-добре Луси да не знае за днешния ни разговор. Няма нужда да научава от теб, че ще вдигна телефона, за да ѝ помогна, веднага след като се върна в кабинета си. Ако някой ще ѝ казва нещо, по-добре това да съм аз.

— Съгласна съм — казах.

Малко по-късно хванах такси пред сграда „Ръсел“ и открих Бентън Уесли там, където ми бе казал, че ще бъде, точно в два и петнайсет. Седеше на пейка в амфитеатъра пред управлението на ФБР и макар да изглеждаше увлечен от романа си, ме усети дълго преди да се приготвя да извикам името му. Туристическата група, тръгнала на обиколка, не ни обърна никаква внимание, когато премина покрай нас. Уесли затвори книгата и я пхна в джоба на палтото си, после се изправи.

— Как мина пътуването ти? — попита той.

— Докато вляза и изляза от претъпканото летище, ми отне толкова време, колкото и ако бях шофирала.

— Със самолет ли пристигна? — запита той и задържа вратата, за да ми направи път.

— Разреших на Луси да използва колата ми.

Уесли свали тъмните си очила и взе пропуски за двама ни.

— Познаваш Джак Картрайт, директора на криминологичната лаборатория, нали?

— Срещали сме се.

— Отиваме в кабинета му за бърз, неприятен инструктаж — каза Бентън. — После искам да те заведа на едно място.

— Къде е то?

— Място, където е трудно да се отиде.

— Бентън, ако ще се правиш на загадъчен, не ми оставяш друг избор, освен да заговоря на латински.

— Знаеш колко мразя да правиш това.

Вкарахме посетителските си пропуски в турникета и тръгнахме по дълъг коридор към асансьора. Всеки път, когато идвах в управлението, се сецах как никак не харесвам това място. Хората тук рядко те поглеждаха в очите или се усмихваха и изглеждаше, че всичко и всички са скрити зад различни нюанси на бяло и сиво. Безкрайни коридори свързваха лабиринт от лаборатории, които никога не успях да намеря, когато идвах сама. Но още по-лошо бе това, че като че ли хората, които работеха тук, също не можеха да се оправят из лабиринта.

Джак Картрайт имаше кабинет с гледка. Слънчева светлина изпълваше прозорците му и ми напомняше за прекрасните дни, когато работех усърдно и се тревожех.

— Бентън, Кей, добър ден — каза Картрайт и се ръкува с нас. — Моля ви, седнете. Това са Джордж Килби и Сет Ричардс от лабораторията. Познавате ли се?

— Не. Как сте? — обърнах се към Килби и Ричардс, които бяха млади, сериозни и консервативно облечени.

— Някой би ли искал кафе?

Никой не искаше, а и Картрайт, изглежда нямаше търпение да се заемем с работа. Беше привлекателен мъж, чието забележително бюро свидетелстваше за начина му на работа. Всеки документ, плик и телефонно съобщение бяха на подходящо място. Върху бележника му лежеше стара сребърна писалка „Паркър“, която само някой пурист би използвал. Забелязах, че по прозорците му имаше растения, а на рамките им — снимки на жената и дъщерите му. Навън слънцето играеше по предните стъкла на колите, които се движеха бавно като стадо. Търговци предлагаха фланелки, сладолед и разхладителни напитки.

— Работихме по случая Стайнър — започна Картрайт. — Дотук открихме някои интересни неща. Ще започна с това, което вероятно е най-важно, и то е типът на кожата, намерена в хладилника. Макар и анализът на ДНК да не е приключил, мога да ви съобщя, че със сигурност тъканта е човешка, от кръвна група 0-положителна. Както

знаете, жертвата, Емили Стайнър е била 0-положителна. А размерът и формата на кожата съвпадат с нейните рани.

— Чудя се дали сте успели да определите какъв режещ инструмент е бил използван, за да се изреже тъканта — казах аз, като старателно си водех бележки.

— Остър режещ инструмент с един ръб.

— А това може да е почти всеки вид нож — отбеляза Уесли.

Картрайт продължи:

— Можете да видите къде острието е проникнало в плътта, когато убиецът е започнал да реже. Така че говорим за нож с острие и един ръб. Засега не можем да определим по-точно. Между другото — той погледна към Уесли, — не открихме човешка кръв по нито един от ножовете, които ни изпратихте. Онези от дома на Фъргюсън.

Уесли кимна. Лицето му изглеждаше непроницаемо, докато слушаше обясненията.

— Добре. Сега за материалните улики — поднови речта си Картрайт. — Тук започва да става интересно. Имаме някои доста необичайни микроскопски материали, взети от тялото и косата на Емили Стайнър, а също и от подметките на обувките ѝ. Имаме няколко сини акрилни влакна, които съвпадат с одеялото от леглото ѝ, плюс зелени памучни влакна, съвпадащи със зеленото рипсено палто, което е носила на събранието на младежката група в църквата. Има и други вълнени влакна, на които не знаем произхода. Освен това намерихме няколко пращинки, които може да са дошли откъдето и да било. Но открихме и нещо, за което няма абсолютно никакво обяснение. Ето това.

Картрайт се завъртя на стола и се обърна към видеоекрана на шкафа зад него. Екранът бе запълнен от четири различни секции от някакъв вид клетъчен материал, който напомняше на медена пита, само дето при този имаше странни райони, оцветени в кехлибарено.

— Това, което виждате — обясни Картрайт, — са части от растение, наречено *Sambucus simpsonii*. Всъщност е просто храст, характерен за крайбрежните равнини и лагуни на Южна Флорида. Най-интересното са тези тъмни петънца ей тук. — Той посочи към тях. — Джордж — погледна Картрайт към единия от младите учени, — това е от твоята специалност.

— Това са танинови торбички — каза Джордж Килби, като се приближи към нас и се присъедини към дискусията. — Виждат се най-добре ето тук, в звездообразната част.

— Какво точно е танинова торбичка? — любопитства Уесли.

— Това е корабът, който транспортира веществата нагоре и надолу по стъблото на растението.

— Какви вещества?

— Основно отпадъчни продукти, получени в резултат на клетъчните дейности. Просто за информация искам да ви съобщя, че това, което виждате тук, е сърцевината. В нея се намират таниновите торбички.

— Значи искате да кажете, че материалната улика в този случай е сърцевина на растение? — попитах.

Специален агент Джордж Килби кимна.

— Точно така. Търговското ѝ име е дървесна сърцевина, макар технически такова нещо да не съществува.

— За какво се използва тази сърцевина? — запита Уесли.

Картрайт бе този, който отговори.

— Често се използва за закрепване на малки механични частици или парченца от бижута. Например един бижутер може да закрепим на него малка обица или част от часовник, за да не паднат от масата или той да ги събори, без да иска. В наши дни обаче повечето хора използват стиропор.

— Много от тази сърцевина ли имаше по тялото ѝ? — попитах аз.

— Доста значително количество, особено в окървавените райони, където бяха и повечето други улики.

— Ако някой иска да се снабди с тази сърцевина — каза Уесли, — откъде може да я вземе?

— Евърглейдс, ако искаш сам да си отрежеш храстчето — отговори Килби. — Иначе трябва да го поръчаш.

— Откъде?

— Знам, че в Силвър Спринг, Мериленд, има една компания за доставки.

Уесли погледна към мен.

— Май ще трябва да разберем кой в Блек Маунтин поправя бижута.

Аз отговорих:

— Ще се изненадам, ако въобще има бижутер в Блек Маунтин.

Картрайт заговори отново:

— В добавка към вече споменатите материални улики намерихме и микроскопични парченца от насекоми. Бръмбари, щурци и хлебарки — всъщност нищо особено. Имаше и частици от бяла и черна боя, нито една от двете автомобилна. Плюс това в косата ѝ имаше дървени стърготини.

— От какъв вид дърво? — попитах.

— Най-вече орех, но установихме и малко махагон — отговори Картрайт и се обърна към Уесли, който гледаше през прозореца. — Кожата, която сте открили в хладилника, нямаше никой от тези материали по нея, но по раните ѝ имаше.

— Това означава, че раните са били нанесени преди тялото да осъществи контакт с това, което му е предало влакната и другите частици, нали? — каза Уесли.

— Може и така да предположим — намесих се аз, — но който е отрязал и запазил кожата, може да я е измил. Тя бездруго е била кървава.

— Какво мислите за превозно средство? — продължи Уесли. — Например багажника на кола?

— Възможно е — отвърна Килби.

Знаех в каква посока се насочвах мислите на Бентън. Голт бе убил тринайсетгодишния Еди Хийт в един очукан, вехт пикап, който просто бъкеше от озадачаващи материални улики. Накратко казано, господин Голт, ненормалният син на богат плантатор от Джорджия, извличаше страхотно удоволствие от това да оставя след себе си улики, които изглеждаха абсолютно нелогични.

— По отношение на яркооранжевата лепенка — каза Картрайт, като най-после стигна и до този въпрос — ще бъде ли прав, ако кажа, че все още чакаме някъде да се появи руло от нея?

— Не сме намирали нищо подобно — отговори Уесли.

Специален агент Ричардс преглеждаше бележките си, когато Картрайт се обърна към него:

— Добре, да се заемем с това, защото лично аз смятам, че то ще е най-важното нещо, което имаме в този случай.

Ричардс заговори оживено, защото като всеки друг отдаден на работата си учен криминалист, той изпитваше силна страст към

специалността си. Справочната библиотека на ФБР съдържала повече от сто различни вида лепенки за тръби, за да улесни идентификацията, когато в някое престъпление са били използвани подобни лепенки. В действителност зловещата употреба на сребристите лепенки бе толкова често срещана, че аз наистина не можех да мина покрай лепенките в железарския магазин, без прозаичните ми, домакински мисли да се превърнат в ужасяващи спомени.

Бях събирала части от трупове на хората, взривени от бомби, направени с лепенка за тръби. Бях сваляла същата лепенка от завързаните с нея жертви на убийци садисти и от тела, към които с нейна помощ бяха прикрепени каменни блокове, послужили да завлекат нечие тяло на дъното на река или езеро. Не можех дори да изброя случаите, когато я бях сваляла от устите на хора, на които не е било разрешено да крещат, докато не ги докарат в моргата. Единствено тогава един труп можеше да проговори свободно. Само там някой се тревожеше за всяко ужасно нещо, което му е било причинено.

— Никога преди не съм виждал такава лепенка — каза Ричардс. — Съдейки по плетката ѝ, мога уверено да заявя, че който и да е купил лепенката, не я е взел от магазин.

— Как може да сте толкова сигурни? — запита Уесли.

— Това е индустриална лепенка, с шейсет и два броя основа и петдесет и шест броя вътък. Тази, която можете да си купите в „Уол Март“ или „Сейфуей“ за един-два долара, има типичния икономичен брой от двайсет на десет. Индустриалната лепенка може да струва и десет долара за руло.

— Знаете ли къде е била произведена тази лепенка? — попитах.

— Фабрика „Шъфорд“ в Хикъри, Северна Каролина. Те са едни от най-големите производители на лепенки за тръби в страната. Най-известната им марка е „Шъртейп“.

— Хикъри е само на около осемдесет километра на изток от Блек Маунтин — отбелязах аз.

— Говорили ли сте с някого от фабрика „Шъфорд“? — обърна се Уесли към Ричардс.

— Да. Все още се опитват да ме снабдят с някаква информация. Засега знаем следното: яркооранжевата лепенка е била специална стока, която фабриката е произвеждала само за едър частен клиент в края на осемдесетте години.

— Какво е едър частен клиент? — попитах.

— Някой, който иска специална лепенка и поръчва най-малко петстотин кашона от нея. Така че може да съществуват стотици рула с лепенки, които никога няма да видим, освен ако не се появят така, както се появи тази.

— Можете ли да ми дадете пример какъв човек би поръчал своя собствена лепенка? — продължих аз с въпросите.

— Знам, че някои автомобилни състезатели го правят — отговори Ричардс. — Например Ричард Пети поръча за екипа си лепенка в червено и синьо, а Дарил Уолтрип — жълта. Фабриката „Шъфорд“ преди години е имала поръчка от един предприемач, на когото му било писнало работниците му да крадат скъпите лепенки. Затова си поръчал своя собствена ярколилава. Нали разбирате, ако започнете да си подлепяте нещо из къщи или залепите дупката в надуваемия басейн на детето си, съвсем очевидно ще бъде, че сте откраднали лепенката.

— Дали това е било предназначението на яркооранжевата лепенка? Да попречи на работниците да крадат от нея? — запитах.

— Възможно е — отговори Ричардс. — Между другото тя е и устойчива на пламък.

— Това необичайно ли е? — попита Уесли.

— Доста — отвърна Ричардс. — Аз свързвам устойчиви на пламък лепенки с подводници и самолети, а пък те нямат нужда от яркооранжева лепенка. Поне аз смятам така.

— Защо въобще някой би имал нужда от яркооранжева лепенка? — запитах.

— Това си е въпрос, на който отговорът струва един милион долара — каза Картрайт. — Когато чуя думата яркооранжев, се сещам за конусите, които слагат по шосетата, и за лов.

— Хайде да се върнем на действията на убиеца, когато е вързал с лепенката госпожа Стайнър и дъщеря ѝ — предложи Уесли. — Какво още можете да ни разкажете за това?

— Намерихме следи от нещо, което изглежда като полир за мебели, по края на лепенките — каза Ричардс. — Освен това последователността на откъсването на лепенките от рулото не отговаря на последователността, с която е била залепена на китките и глезените на майката. Всичко това означава, че убиецът е откъснал толкова

парчета, от колкото е смятал, че ще се нуждае, и вероятно ги е залепил на ръба на някой от мебелите. Когато е започнал да овързва госпожа Стайнър, лепенката е била готова и го е чакала, за да я използва парче по парче.

— Само че не ги е взимал поред — каза Уесли.

— Да — потвърди Ричардс. — Номерирах ги според последователността, с която са били използвани за завързването на майката и дъщерята. Искате ли да видите?

Казахме, че искаме.

Аз и Уесли прекарахме останалата част от следобед в отдела за анализ на веществени доказателства, с неговите газови хроматографи, спектрометри, калориметри за диференциално сканиране и други инструменти за определяне на веществата и техните точки на топене. Паркирах се до портативен детектор за експлозиви, докато Ричардс продължаваше размишленията си за странната лепенка, използвана за завързването на Емили и майка ѝ.

Той ни обясни, че когато използвал нагорещен въздух, за да отвори изпратената му от полицията в Блек Маунтин лепенка, преброил седемнайсет парчета, вариращи от дваайсет до четиридесет и осем сантиметра на дължина. Подредил ги върху лист плътен, прозрачен винил и ги номерирал по два различни начина. Първият, за да покаже последователността, с която лепенката е била откъсната от рулото. Вторият, за последователността, с която убиецът е завързвал жертвите си.

— Последователността на лепенката, използвана при майката, е напълно нелогична — каза той. — Това парче тук трябваше да бъде първо. А вместо това бе последно. Това пък е било откъснато второ от рулото, но е използвано пето. От друга страна, малкото момиченце е било залепено съвсем последователно. Използвани са седем парчета и те са отишли по китките ѝ по реда, по който са били откъснати от рулото.

— Тя е била по-лесна за контролиране — отбеляза Уесли.

— Да, човек би си помислил това — съгласих се и запитах Ричардс: — Открихте ли някакъв полир по лепенката, свалена от нейното тяло?

— Не — отговори той.

— Интересно — казах аз и усетих, че тази подробност ме притеснява.

За последно оставихме мръсните петна по лепенката. Те бяха идентифицирани като въглеродороди, което е научното название на греста. За съжаление греста си е грес и информацията не ни вършеше никаква работа, тъй като петната по лепенката можеха да са от кола или от някой огромен камион в Аризона.

12.

Ние с Уесли отидохме в „Ред Сейдж“ към четири и половина, което е доста рано за пиене, но и двамата не се чувствахме много добре.

Сега, когато отново бяхме сами, ми беше трудно дори да го погледна в очите. Искаше ми се той да отвори дума за случилото се между нас по-миналата нощ. Не исках да вярвам, че аз съм единствената, за която това имаше някакво значение.

— Имат наливна бира — съобщи Уесли, докато разучавах менюто. — Доста добра е, ако си пияч на бира.

— Не съм, освен ако не съм спортувала поне два часа през лятото и съм адски жадна, а и ми се яде пица — отвърнах аз, леко разочарована, че той очевидно не знаеше тези подробности за мен. — Всъщност не обичам бира и никога не купувам за къщи. Пия я само ако няма нищо друго, а дори и тогава не мога да кажа, че вкусът ѝ е приятен.

— Е, няма нужда да се ядосваш за такава дреболия.

— Изобщо не съм ядосана.

— Така звучиш. И не искаш да ме погледнеш в очите.

— Съвсем добре съм, не се притеснявай.

— Кей, изкарвам си хляба, като изучавам хората, и определено мога да твърдя, че не си добре.

— Изкарваш си хляба, изучавайки психопати — възразих аз. — Не изучаваш съдебни лекари от женски пол, които се придържат стриктно към закона и просто искат да си починат след дълъг, тежък ден, изпълнен с мисли за убити деца.

— В този ресторант се влиза доста трудно.

— Виждам защо е така. Благодаря ти, че си направи такъв труд.

— Трябваше да използвам влиянието си.

— Сигурна съм, че си го направил.

— Ще пием вино с вечерята. Изненадан съм, че имат „Опус“. Може то да те накара да се почувстваш по-добре.

— Виното е прекалено скъпо и имитира бордо, което е малко тежичко за мен. Освен това нямах представа, че ще вечеряме тук. След по-малко от два часа трябва да си хвана самолета. Смятам да изпия само чаша каберне.

— Както желаш.

Не знаех какво точно харесвах или исках в момента.

— Утре тръгвам отново към Ашвил — продължи Уесли. — Ако искаш да останеш тук тази вечер, можем да пътуваме заедно.

— Защо се връщаш там?

— Помолиха ни за помощ още преди Фъргюсън да умре, а Моут да получи инфаркт. Повярвай ми, полицията в Блек Маунтин наистина е паникьосана. Обещах им да направим всичко възможно, за да им помогнем. Ако се окаже, че се налага да назнача още агенти по случая, ще го направя.

Уесли имаше навика винаги да научава името на келнера и да се обръща към него по име по време на цялата вечеря. Нашият келнер се казваше Стан и Уесли произнесе името му десетки пъти, докато обсъждаха виното и храната. Това всъщност бе единственото неприятно нещо, което Уесли правеше, чудноват и досаден навик, който тази вечер ме вбеси ужасно.

— Знаеш ли, това ни най-малко не кара сервитьора да се чувства твой приятел, Бентън. В действителност изглежда прекалено снизходително. Нещо, което някой нафукан телевизионен говорител би направил.

— Кое? — искрено учуден запита Уесли.

— Да наричаш келнера по име. Имам предвид да го повтаряш непрекъснато.

Той се втренчи в мен.

— Е, не се опитвам да те критикувам — продължих аз, все повече влошавайки нещата, — просто ти го споменавам като на приятел, защото никой друг не би го направил, а ти трябва да го знаеш. Смятам, че приятелите трябва да са искрени един с друг. Истинските приятели.

— Свърши ли? — запита той.

— Да — насилих се да се усмихна.

— Добре тогава, искаш ли да ми кажеш какво всъщност те тормози? Или просто да рискувам да отгатна?

— Абсолютно нищо не ме тормози — отвърнах и се разплаках.
— Господи, Кей — възкликна Уесли и ми предложи салфетката си.

— Имам си собствена — възпротивих се и избърсах очите си.

— Всичко това е заради миналата нощ, нали?

— Вероятно трябва да ми кажеш коя нощ точно имаш предвид.
Сигурно често имаш подобни нощи.

Уесли се опита да потисне смеха си, но не успя. В продължение на няколко минути никой от нас не можеше да проговори, защото той се смееше, а аз едновременно плачех и се смеех.

Сервитьорът, Стан, се завърна с питиетата ни и аз отпих няколко глътки, преди да проговоря отново.

— Слушай — казах най-после, — съжалявам. Изморена съм, този случай е кошмарен, ние с Марино никак не се разбираме, а и Луси е забъркана в солидни неприятности.

— Да, това е достатъчно, за да разплаче всекиго — съгласи се Уесли.

Усетих притеснението му, породено от факта, че не прибавих и самия него към списъка на неприятностите ми. Изпитах перверзно удоволствие, че това го тревожеше.

— Освен това се тревожа за случилото се в Северна Каролина — добавих.

— Съжаляваш ли?

— Какъв смисъл има да казвам дали съжалявам или не?

— Бих се зарадвал, ако ми кажеш, че не съжаляваш.

— Не мога да го кажа.

— Значи съжаляваш.

— Не.

— Значи не съжаляваш?

— По дяволите, Бентън, забрави за това.

— Няма — отвърна той. — Аз също бях там.

— Моля? — учудих се аз.

— Нощта, в която се случи? Не помниш ли? Всъщност беше рано сутринта. За това, което направихме, бяха нужни двама души. Аз също участвах. Не си единствената, която е мислила за случилото се в продължение на дни. Защо не ме питаш дали аз съжалявам?

— Не — отговорих. — Ти си жененият.

— Ако съм извършил грях, същото си направила и ти. Нужни са двама — повтори той.

— Самолетът ми тръгва след един час. Трябва да вървя.

— Трябваше да помислиш за това, преди да започнеш този разговор. Не можеш просто да си тръгнеш по средата на подобен спор.

— Бъди сигурен, че мога.

— Кей?

Уесли ме погледна в очите и сниши гласа си. После се протегна над масата и хвана ръката ми.

Тази нощ си взех стая в хотел „Уилард“. Уесли и аз поговорихме дълго време и разрешихме проблемите си достатъчно, за да решим да повторим греха си. Когато рано на следващата сутрин слязохме от асансьора във фойето, бяхме изключително мили и любезни един с друг, като че ли току-що сме се запознали, но ни свързват много общи неща. Взехме такси до летището и си купихме билети за полета до Шарлът. После звъннах на Луси по телефона и говорихме цял час.

— Да — отвърнах, — намерих човек и всъщност вече съм задвижила работата — съобщих ѝ аз.

— Трябва да направя нещо сега — повтори тя.

— Моля те, опитай се да проявиш малко търпение.

— Не. Знам кой ми причини това и ще направя нещо по въпроса.

— Кой? — запитах разтревожена.

— Когато настъпи подходящият момент, ще разбереш.

— Луси, кой се отнесе така с теб? Моля те, кажи ми за какво говориш.

— В момента не мога. Първо трябва да свърша нещо. Кога се прибираш вкъщи?

— Не знам. Ще ти се обадя от Ашвил веднага щом разбере как вървят нещата.

— Значи мога да използвам колата ти?

— Разбира се.

— Няма да имаш нужда от нея поне за един-два дни, нали?

— Така мисля. Но какво възнамеряваш да правиш? — повторих въпроса си и усетих как тревогата ми нараства.

— Може да ми се наложи да отида до Куантико, а ако го направя и остана там за през нощта, искам да съм сигурна, че ти нямаш нищо против.

— Нямам нищо против — отвърнах. — Единственото, което има значение за мен, е да си внимателна.

Уесли и аз се качихме на витлов самолет, който вдигаше прекалено голям шум, за да можем да си говорим. Затова той реши да поспи, докато аз седях със затворени очи, а слънцето нахлуваше през прозореца и зачервяваше вътрешната част на клепачите ми. Мислите ми се зареяха и отдавна забравени спомени се появиха пред мен. Видях баща ми и пръстена от бяло злато, който носеше на лявата си ръка, там, където би трябвало да стои халката му, но той я бе загубил на плажа, а не можеше да си позволи да си купи нова.

Баща ми никога не бе посещавал колеж. Спомних си училищния му пръстен, украсен с червен камък, и колко ми се искаше камъкът да е рубин, тъй като бяхме толкова бедни. Мислех, че можем да го продадем и да заживеем по-добре. Сетих се за разочарованието си, когато най-после баща ми ми съобщи, че пръстенът не струва дори колкото бензина, нужен да стигнем до южната част на Маями. Нещо в начина, по който го каза, ми съобщи, че той всъщност никога не е губил венчалната си халка. Беше я продал, защото не знаел какво друго да направи, но ако кажеше истината на мама, това щеше да я съсипе. Много години не се бях сецала за това. Предполагам, че майка ми все още пазеше някъде пръстена му, освен ако не го бе погребала с него, а вероятно точно това бе направила. Не можех да си спомня, тъй като бях едва дванайсетгодишна, когато той почина.

Мислите ми продължаваха да се носят из времето. Видях безмълвни хора, появили се пред очите ми без покана. Беше много странно. Не разбирах например защо сестра Марта, учителката ми в трети клас, внезапно започна да пише по дъската или защо съученичката ми Дженифър излизаше от вратата, когато в църковния двор се сипеше градушка, която приличаше на милиони малки бели топчета.

Хората от миналото ми се появяваха и изчезваха в разсеяните ми мисли. В душата ми се надигна мъка, която ме накара да усетя до себе си ръката на Бентън. Докосвахме се леко. Когато се фокусирах върху контакта между нас, усетих миризмата на вълненото му сако,

затоплено от слънцето, и си представих елегантни ръце с дълги пръсти, които свързвах със свирене на пиано, писалки и чаши с коняк пред огъня.

Струва ми се точно тогава разбрах, че съм влюбена в Бентън Уесли. Бях загубила всички мъже, които бях обичала преди него, затова не отворих очи, докато стюардесата не ни помоли да изправим седалки и да затегнем коланите си, защото щяхме да се приземяваме.

— Някой ще ни посрещне ли? — запитах, като че ли това е било единствената ми мисъл по време на едночасовия полет.

Уесли ме изгледа продължително. Очите му имаха цвета на бутилирана бира, когато светлината попаднеше върху тях под подходящ ъгъл. Тогава сянката от постоянните тревоги ги превръщаше в лешник, изпъстрен със златно, а когато не можеше повече да понесе собствените си мисли, той просто отместваше поглед встрани.

— Предполагам, връщаме се в „Травел Изи“ — бе следващата ми реплика, когато той взе куфарчето и разкопча колана си, преди да ни съобщят, че можем да го направим.

Стюардесата се престори, че не забелязва, защото Уесли изпращаше свои собствени сигнали, които леко плашеха повечето хора.

— В Шарлът доста дълго поговори с Луси — каза Уесли.

— Да.

Минахме покрай отпуснат балон.

— Е? — запита той.

Очите му се изпълниха със светлина, когато се обърна към слънцето.

— Тя си мисли, че знае кой стои зад случилото се с нея.

— Какво искаш да кажеш с това „кой стои зад случилото се“? — намръщи се той.

— Струва ми се, че смисълът е очевиден — отговорих. — Не е очевиден само в случай, ако приемеш, че никой не може да стои зад нищо, тъй като Луси е виновна.

— Палецът ѝ е бил сканиран в три часа сутринта, Кей.

— Това ми е ясно.

— Също така ясно е, че палецът ѝ не може да е бил сканиран, ако не е бил там заедно с ръката ѝ и останалата част от нея, по времето, което ни съобщава компютърът.

— Знам как изглежда отстрани — казах.

Той сложи слънчевите си очила и станахме.

— Аз пък ти напомням как изглежда — прошепна Уесли в ухото ми и ме последва по пътеката.

Имахме възможност да се изнесем от мотела и да се пренесем в по-люксови покоеви в Ашвил. Но мястото, където бяхме отседнали, не изглеждаше от значение за никого, когато се срещнахме с Марино в ресторант „Коуч“, прочут по необясними за мен причини.

Усетих нещо странно още когато полицаят от Блек Маунтин, който ни взе от летището, паркира колата пред ресторанта, остави ни и мълчаливо си тръгна. Разкошният шевролет на Марино бе паркиран близо до вратата. Той самият седеше сам на ъглова маса, с лице към касата, както постъпва всеки, който някога е работил за полицията.

Марино не стана, когато влязохме. Само ни наблюдаваше с безразличие и разбъркваше чая си с лед във високата чаша. Изпитах неприятното усещане, че онзи Марино, с когото работех от години, дружелюбният, отракан полицаи, който мразеше престъпниците и протокола, сега ни удостояваше с аудиенция. Хладното държане на Уесли ми показва, че и според него нещо не е наред. Първото, което се набиваше в очи, бе, че Марино е издокаран в тъмен костюм, очевидно чисто нов.

— Здравей, Пийт — каза Уесли и си придърпа стол.

— Здравсти — поздравих аз и седнах на съседния стол.

— Тук имат много хубави пилешки пържоли — съобщи Марино, без да ни погледне. — Имат и салати, ако не искаш нещо толкова тежко — добави той явно заради мен.

Келнерката ни наля вода, раздаде менютата и избърбори специалитетите, преди някой от нас да успее да изрече и дума още. Докато жената се отдалечи с апатичната ни поръчка, напрежението на масата бе станало почти непоносимо.

— Имаме доста информация от криминолозите, която сигурно ще ти е интересна — започна Уесли. — Но защо първо не ни разкажеш какво става тук?

Марино, който изглеждаше много по-нещастен, отколкото някога го бях виждала, се протегна към чашата си, а после я остави, без да отпие и глътка. Потупа джоба си за пакета с цигари, но забеляза, че ги е оставил на масата. Не проговори, докато не запали цигара. Стреснах

се, когато забелязах, че не иска да ни погледне в очите. Изглеждаше толкова чужд, като че ли никога не се бяхме виждали. Бях срещала подобно нещо и преди при някои от хората, с които бях работила, и уви, знаех добре какво означава. Марино имаше неприятности. Бе затворил плътно прозорците, водещи към душата му, защото не искаше да видим какво се крие там.

— Най-важното, което става сега — започна Марино, като издуха дима и нервно изтърси пепелта от цигарата си, — е чистачът в училището на Емили Стайнър. Името на субекта е Крийд Линдзи. Бял, трийсет и четири години, работи като чистач в началното училище отпреди две години. Преди това е бил чистач в обществената библиотека на Блек Маунтин, а още по-преди е вършил същата проклетата работа в началното училище в Уийвървил. Трябва да добавя, че докато субектът е работил там, едно десетгодишно момче е било прегазено и шофьорът избягал. Подозират, че Линдзи е намесен...

— Чакай малко — прекъсна го Уесли.

— Прегазил го и избягал? — попитах. — Какво искаш да кажеш с това, че е бил намесен?

— Чакай — повтори Уесли. — Чакай, чакай, чакай. Ти говори ли с Крийд Линдзи? — запита той и погледна към Марино, който срещна погледа му само за миг.

— Точно към това ви вода. Кретенът е изчезнал. В минутата, когато научил, че искаме да поговорим с него — проклет да съм, ако знам кой си е отворил шибаната уста, но някой все пак го е направил — той изчезна. Не се е появявал на работа, а и не се е прибирал у дома.

Марино запали нова цигара. Когато келнерката внезапно се появи до лакътя му с още чай, той й кимна така, като че ли бе идвал тук много пъти и винаги е оставял добри бакшиши.

— Разкажи ми историята с прегазването и бягството — помолих.

— През ноември преди четири години едно десетгодишно хлапе си карало колелото. Някакъв задник, който се появил иззад завоя, движейки се по средата на платното, го ударил. Хлапето умира, а всичко, което ченгетата някога научават, е, че в района по времето, когато е станал инцидентът, е имало бял пикап, хвърчащ с много висока скорост. По джинсите на хлапето открили бяла боя. В същото време Крийд Линдзи имал вехт бял пикап форд. Знаели, че той редовно минавал по същия път, където било прегазено хлапето. Освен това

знаели, че се отбива в магазина за алкохол в деня, когато си получава заплатата. А точно в този ден било прегазено хлапето.

Очите на Марино не спираха да се движат, докато той говореше. Ние с Уесли ставахме все по-неспокойни.

— Та когато ченгетата поискали да го разпитат, бум, той изчезнал — продължи Марино. — Не се върнал в района цели пет проклетни седмици. Казал, че ходил да посети болен роднина, или някаква подобна дивотия. Дотогава шибаният му пикап вече бил син като яйце на червеношийка. Всички знаели, че копелето е виновно, но нямали доказателства.

— Добре — заповеднически го прекъсна гласът на Уесли. — Това е много интересно и е възможно чистачът да е прегазил хлапето и да е изчезнал. Но ти накъде биеш с това?

— На мен ми се вижда съвсем ясно.

— Да, но не е, Пийт. Помогни ми да видя.

— Чисто и просто Линдзи обича деца. Работи на места, където има контакт с хлапета.

— Струва ми се, че той работи на такива места, защото не го бива да върши друго, освен да мие подове.

— Мамка му. Може да прави същото и в някой магазин, в старчески приют или другаде. Всяко място, където е работил, е пълно с деца.

— Добре. Да продължим с това. Значи мие подове в места, където има деца. И какво от това? — запита Уесли, като се вгледа проучващо в Марино, който очевидно си имаше твърдо изградена теория и не желаше да се откаже от нея.

— Убива първото хлапе преди четири години. Напълно сигурен съм, че не е искал да го направи. Но го прави и лъже. Виновен е като греха и откача напълно заради ужасната тайна, която крие в себе си. Ей така разни други неща започват да се появяват в главите на хората.

— Други неща? — кротко запита Уесли. — Какви други неща, Пийт?

— Той се чувства виновен по отношение на хлапетата. Гледа ги всеки проклет ден и иска да се сближи с тях, да му простят, да забрави всичко. По дяволите, де да знам точно. След това обаче чувствата му стават прекалено силни. Той наблюдава малкото момиченце. Харесва я, иска да станат приятели. Може да я е срещнал в нощта, когато се е

прибирала у дома от църквата. Може дори да е говорил с нея. А и никакъв проблем не е, по дяволите, да научи къде живее тя. Това е шибан малък град. И сега той решава да действа.

Марино отпи глътка чай, запали нова цигара и продължи да говори:

— Отвлича я, защото мисли, че ако може да я задържи при себе си известно време, тя ще го опознае. Ще разбере, че никога не е искал да нарани някого, че всъщност е добър човек. Той иска да са приятели. Исква тя да го заобича, защото, ако това стане, магията ще поправи ужасното нещо, което е извършил навремето. Но нещата не се развиват по плана му. Тя не иска да му помогне. Ужасена е. Работата не тръгва така, както той си е фантазирал и затова той откача и я убива. Това е, по дяволите, направил го е отново. Две убити хлапета.

Уесли отвори уста, за да проговори, но келнерката пристигна с храната ни, натоварена на голяма кафява табла.

Келнерката беше възрастна жена, с дебели, подути крака и ни обслужваше доста бавно. Искваше да достави удоволствие на важния човек от големия град, който носеше нов син костюм.

Тя непрестанно повтаряше „да, господине“ и изглеждаше много зарадвана, когато ѝ благодарих за салатата си, която въобще не възнамерявах да ям. Бях изгубила апетита, който имах, преди да пристигнем в ресторант „Коуч“, прочут по неznайни причини. Не можех дори да погледна към парчетата шунка с подправки, пуйката, кашкавала и особено нарязаните варени яйца. Всъщност имах чувството, че ще повърна.

— Ще желаете ли още нещо?

— Не, благодаря ви.

— Всичко изглежда чудесно, Дот. Би ли ми донесла още малко масло? — каза Марино.

— Да, господине, само секунда. А вие, госпожо? Искате ли още сос?

— Не, благодаря ви. Така е идеално.

— О, благодаря. Вие сте страшно мили хора и ние наистина сме ви много благодарни, че сте тук. Знаете ли, всяка неделя след църква имаме бюфет.

— Ще запомним това — усмихна ѝ се Уесли.

Знаех, че ще ѝ оставя поне пет долара бакшиш, стига само да ми прости това, че не съм докоснала храната си.

Уесли се опитваше да реши какво да каже на Марино. Никога преди не бях виждала нещо подобно между тях.

— Чудя се дали напълно си се отказал от първоначалната си теория? — каза Уесли.

— Каква теория? — запита Марино, като се опита да среже пържолата си с вилица, а когато не успя, се протегна към пипера и соса.

— Темпъл Голт — отговори Уесли. — Струва ми се, че вече не го търсиш.

— Не съм казвал нищо подобно.

— Марино — намесих се, — а какво ще кажеш за онази история с прегазването и бягството?

Той вдигна ръка и махна на келнерката.

— Дот, май ще имам нужда от остър нож. Прегазването и бягството е важно, защото говори, че онзи тип има престъпно досие. Местните хора са силно настроени срещу него заради това, а и защото е обръщал доста внимание на Емили Стайнър. Просто ви обяснявам какво става тук.

— А тази ти теория как ще обясни кожата в хладилника на Фъргюсън? — попитах. — И между другото тя е от същата кръвна група, каквато е имала Емили. Все още чакаме резултата от ДНК.

— Въобще няма да я обясни.

Дот се върна с назъбен нож и Марино ѝ благодари, после започна да реже пържолата си. Уесли бавно ядеше варената си камбала, като се вторачваше за дълги интервали в чинията си, докато партньорът му от ПЗЖП говореше.

— Слушай, от всичко, което знаем, Фъргюсън може да е убил хлапето. А и със сигурност не можем да изключим възможността Голт да е в града. Нито пък казвам, че трябва да го направим.

— Какво още знаем за Фъргюсън? — запита Уесли. — Знаеш ли, че отпечатъкът върху бикините му принадлежи на Дениз Стайнър?

— Така е, защото бикините са били откраднати от дома ѝ в нощта, когато онзи изрод е нахлул и отвлякъл детето ѝ. Помниш ли? Тя каза, че докато се е намирала в гардероба, чула как той отваря чекмеджетата ѝ, а после подозираше, че е откраднал някои дрехи.

— Това и кожата в хладилника ме карат доста да се замисля за нашия човек — каза Уесли. — Възможно ли е той да е имал контакт с Емили в миналото?

Намесих се:

— Като се има предвид професията му, той със сигурност е знаел за случаите във Вирджиния, за Еди Хийт. Може да се е опитал да направи убийството на Емили Стайнър да изглежда като онези във Вирджиния.

— Фъргюсън е бил смахнат — каза Марино, като си отрязва ново парче месо. — Сигурен съм в това, но изглежда, никой не знае нещо повече.

— Колко време е работил за ФБР? — попитах.

— Около десет години. Преди това е бил полицай, а още по-преди — военен.

— Разведен ли е? — запита Уесли.

— Искаш да кажеш, че има хора, които не са?

Уесли замълча.

— Два пъти разведен. Има бивша жена в Тенеси и една в Инка. Четири деца, големи, които си живеят живота.

— Какво казаха за него членовете на семейството му? — попитах.

— Нали знаеш, не съм тук от шест месеца — отвърна Марино и отново се протегна към соса. — Мога да говоря с определен брой хора в един ден, и то ако имам достатъчно късмет да ги открия при първото или второто позвъняване. Като се има предвид, че вие двамата не бяхте тук и всичко това ми се струпа на мен, смятам, няма да се обидите, ако кажа, че в един ден няма прекалено много време.

— Пийт, знаем това — с най-разумния си тон произнесе Уесли. — Затова сме тук. Разбираме, че има да се върши адски много работа. Вероятно доста повече, отколкото си мислех първоначално, тъй като не можем да намерим никакво логично обяснение на нещата. Изглежда, този случай върви в три различни посоки и аз не виждам много връзки. Единствено ми се иска да се позанимаем по-подробно с Фъргюсън. Имаме улики, които сочат към него. Кожата в хладилника му. Бельото на Дениз Стайнър.

— Тук правят много хубав черешов сладкиш — каза Марино и се огледа за келнерката.

Тя стоеше пред кухненската врата и го наблюдаваше внимателно, като чакаше сигнал.

— Колко пъти си ял тук? — попитах.

— Все трябва да ям някъде, нали? Дот? — повиши глас той, когато вечно бдителната ни келнерка се появи.

Ние с Уесли си поръчахме кафе.

— Какво, скъпа, не беше ли хубава салатата ти? — запита ме тя, наистина разстроена.

— Чудесна беше — уверих я, — просто не съм гладна.

— Искаш ли да ти я завия за вкъщи?

— Не, благодаря.

Тя се оттегли и Уесли започна да разказва на Марино това, което научихме за материалните улики. Поговорихме известно време за сърцевината и лепенките. Докато черешовият сладкиш на Марино бъде сервиран и изяден и той запали нова цигара, почти бяхме изчерпали темите за разговор. Марино, също като нас, нямаше и идея какво означават яркооранжевата лепенка, устойчива на пламък, и сърцевината.

— По дяволите — каза той отново. — Това е отвратително странно. Никога не съм срещал нещо, което да съвпадне с тези дивотии.

— Да — обади се Уесли, чието внимание бе започнало да се отклонява. — Лепенката е толкова необичайна, че сигурно някой тук я е виждал преди. Ако тя произхожда оттук, разбира се. А ако не, убеден съм, че ще успеем да открием откъде е.

С тези думи той бутна стола си назад.

— Аз ще се погрижа за това — казах и взех сметката.

— Тук не приемат „Американ експрес“ — съобщи Марино.

— Сега е два без десет — каза Уесли и се надигна от стола си. — Хайде да се съберем в хотела в шест и да разработим някакъв план.

— Неприятно ми е да ти напомням — поправих го, — но сме в мотел, а не хотел, а в момента ние с теб нямаме кола.

— Ще ви оставя в „Травел Изи“. Колата ти вече трябва да те чака там. Бентън, можем и за теб да намерим кола, ако смяташ, че ще се нуждаеш от такава — каза Марино самоуверено, като че ли беше новият шеф на полицията в Блек Маунтин или кметът.

— Още не знам от какво точно ще се нуждая — отвърна Уесли.

13.

Детектив Моут бе преместен в самостоятелна стая. По-късно през деня отидох да го видя и го заварих в стабилно, но все още не идеално състояние. Тъй като не познавах града много добре, реших да се възползвам от магазини за подаръци в болницата, където човек можеше да избира между малкото цветя зад плътното стъкло.

— Детектив Моут? — поколебах се пред вратата.

Той дремеше в леглото си, а телевизорът бръмчеше силно.

— Здравсти — казах малко по-високо.

Той отвори очи и за момент въобще не се сети коя съм. После си спомни и се усмихна, като че ли си бе мечтал за мен дълго време.

— Господ да ви поживи, доктор Скарпета. Не мислех, че все още сте тук.

— Съжалявам за цветята. Долу нямаше голям избор — извиних се и му показах дебелата зелена ваза с мизерния букет от маргарити и хризантеми. — Просто ще ги оставя там.

Поставих вазата на нощното шкафче и се натъжих, когато видях, че единственият друг, освен моя беше дори по-мизерен.

— Ето тук има стол, ако искате да седнете за минута.

— Как се чувствате? — попитах.

Моут беше блед и отслабнал, а очите му изглеждаха изморени, когато се загледа през прозореца към чудесния есенен ден.

— Просто си вървя по течението, както казват хората — отговори той. — Трудно е да се разбере какво се крие в бъдещето, но вече си мисля за риболова и дърводелството, с които ми се иска да се захвана. Знаете ли, от години ми се иска да си построя малка хижа някъде. А и искам да си издялам патерици от липа.

— Детектив Моут — започнах нерешително, тъй като не исках да го разстройвам, — някой от вашия отдел идвал ли ви е на посещение?

— Разбира се — отговори той, все още загледан в зашеметяващо синьото небе. — Един-двама приятели се отбиха, други се обаждат.

— Как според вас се развива разследването на случая Стайнър?

— Не много добре.

— Защо?

— Ами, първо, аз не съм там. Второ, струва ми се, че всеки си кара в неговата посока. Това доста ме притеснява.

— Вие участвахте в случая от самото начало — казах. — Сигурно сте познавали Макс Фъргюсън доста добре.

— Май не толкова добре, колкото си мислех.

— Знаете ли, че той е заподозрян?

— Знам. Знам цялата история.

Слънцето, нахлуващо през прозореца, правеше очите му да изглеждат толкова бледи, че приличаха на вода. Той примигна няколко пъти и попи сълзите си, докарани от ярката светлина или емоциите му.

После заговори отново:

— Също така знам, че проучват усърдно Крийд Линдзи. Цялата работа ми се вижда направо срамна, честно казано.

— В какъв смисъл? — попитах.

— Е, доктор Скарпета, Макс не е тук и не може да се защити.

— Така е — съгласих се.

— А Крийд не би могъл да се защитава, дори ако беше тук.

— Къде е той?

— Чух, че избягал някъде, а и това не му е за първи път. Направи същото, когато онова малко момченце беше прегазено и убито. Всички мислеха, че Крийд е по-виновен от греха. Затова той изчезна и после се върна. Той ходи от време на време в онова място, което наричат „Цветният град“, и се напива като мотика.

— Къде живее?

— По пътя за Монтрийт, горе в планина Рейнбоу.

— Страхувам се, че не познавам добре околностите.

— Когато стигнете до портата на Монтрийт, пътят продължава нагоре в планината от дясната страна. Преди там живееха само истински планинци, но през последните двацетина години доста от тях се преместиха другаде или починаха и хора като Крийд се нанесоха там. — Моут млъкна за момент. Изражението му беше замислено и отдалечено. — Можете да видите дома му още от пътя. Има една стара пералня на портата, а и той хвърля боклука си направо от задната врата в гората — въздъхна Моут. — Истината е, че Крийд не е надарен с ум.

— Какво означава това?

— Означава, че се страхува от всичко, което не разбира. А със сигурност не разбира това, което става тук.

— Значи според вас той не е замесен в смъртта на Емили Стайнър — казах аз.

Детектив Моут затвори очи, когато мониторът над леглото му регистрира пулс 66. Изглеждаше много уморен.

— Не, госпожо, не съм си помислял такова нещо дори за момент. Но смятам, че той бяга по някаква причина и това доста ме притеснява.

— Казахте, че е уплашен. Това изглежда достатъчна причина.

— Просто имам чувството, че има и още нещо. Но предполагам, че няма смисъл да се тормозя заради това. Не мога да направя абсолютно нищо. Освен ако всички от нашите хора не се наредят пред вратата, за да ме попитат какво искам, а това със сигурност няма да стане.

Не исках да го разпитвам за Марино, но чувствах, че трябва.

— Какво ще кажете за капитан Марино? Чували ли сте се с него? Моут ме погледна в очите.

— Дойде да ме види онзи ден. Донесе шише „Уайлд Търки“^[1]. Ето там в гардероба е — каза Моут, като извади ръка изпод одеялото и посочи.

Замълчахме за малко.

— Знам, че не трябва да пия — добави той.

— Искан ми се да слушате лекарите си, лейтенант Моут. Ще трябва да свикнете да живеете с болестта си, а това означава, че не трябва да правите нито едно от нещата, които ви докараха същата тази болест.

— Знам, че трябва да оставя цигарите.

— Не е толкова трудно. Преди и аз мислех, че никога няма да успея да го направя.

— Липсват ли ви още?

— Не ми липсва начинът, по който ме караха да се чувствам.

— Аз също не харесвам начина, по който всички лоши навици ме карат да се чувствам, но това няма нищо общо.

Усмихнах се.

— Да, цигарите ми липсват. Но става все по-лесно.

— Казах на Пийт, че не искам и той да свърши като мен, доктор Скарпета, но той е ужасно дебела глава.

Разтревожих се при спомена за Моут, посинял на пода, докато аз се опитвах да спася живота му. Вярвах, че е само въпрос на време и Марино да преживее същата неприятност. Сетих се за пържолата на обед, новите дрехи, колата и странното му държане. Изглежда, той вече въобще не искаше да ме познава, а единственият начин, по който можеше да го постигне, бе да се прави на съвсем друг човек.

— Да, Марино определено е прекалено отдаден на работата си. Този случай е ужасно тежък — добавих аз неубедително.

— Госпожа Стайнър не може да мисли за нищо друго, не че я обвинявам. Ако бях на нейно място, и аз щях да вложа много в работата.

— Какво е вложила тя? — попитах.

— Тя има много пари — отвърна Моут.

— Чудех се дали е така — казах, като се сетих за колата ѝ.

— Направи много, за да помогне на следствието.

— Да помогне? — запитах. — По какъв начин?

— Коли. Например като онази, която Пит кара. Някой трябваше да плати всичко това.

— Мислех, че местните търговци са направили дарения.

— Е, да, може да се каже, че госпожа Стайнър вдъхнови и другите да се включат. Тя накара целият ни район да мисли за случая и да ѝ съчувства, а и никой не иска друго дете да пострада като нейното. За двайсет и две години работа в полицията никога не съм виждал нещо подобно, но пък и никога не съм се сблъсквал с такъв зловец случай.

— Тя ли плати за колата, която аз карам? — попитах, като се помъчих да изглеждам напълно спокойна и да не повишавам глас.

— Тя подари и двете коли, а някои от търговците се включиха с други неща — сирени, радиостанции, радари.

— Детектив Моут — казах, — колко пари е дарила госпожа Стайнър на отдела ви?

— Ами май някъде около петдесет.

— Петдесет? — погледнах невярващо. — Петдесет хиляди долара?

— Точно така.

— И никой няма проблем в това отношение?

— Що се отнася до мен, това не се различава много от случая преди години, когато електрическата компания ни подари кола, защото имаха един трансформатор, който искаха да наглеждаме. Малките кафенета и „Седем-единайсет“ ни подаряват кафе, за да минаваме покрай тях по всяко време. Става дума просто за хора, които ни помагат, за да им помагаме и ние. Върши чудесна работа, стига някой да не започне да прекалява.

Той ме гледаше спокойно. Ръцете му лежаха върху одеялото.

— Предполагам, че в големи градове като Ричмънд имате повече правила.

— Всеки подарък за полицията в Ричмънд на стойност над две хиляди и петстотин долара, трябва да бъде одобрен с Н и Р — казах.

— Не знам какво е това.

— Наредба и Резолюция, които трябва да се представят на градския съвет.

— Звучи ужасно сложно.

— Така и трябва да бъде по очевидни причини.

— Да, разбира се — съгласи се Моут.

Звучеше изтощен и скапан от откритието, че вече не може да разчита на тялото си.

— Можете ли да ми кажете за какво точно са използвани петдесетте хиляди долара, освен за закупуването на няколко допълнителни коли? — попитах.

— Имаме нужда от шеф на полицията. Досега аз се правех на такъв, но за в бъдеще няма да мога. Дори да се върна на някаква лека служба, време е градът да има човек с опит начело на полицията. Нещата вече не са такива, каквито бяха.

— Разбирам — кимнах и реалността на това, което ставаше, се очерта пред мен по крайно обезпокоителен начин. — Би трябвало да ви оставя да си починете малко.

— Страхотно се радвам, че дойдохте да ме видите.

Моут стисна ръката ми толкова силно, че ме заболя. Усетих дълбокото отчаяние, което вероятно и той самият не би могъл да обясни, дори ако напълно го осъзнаваше. Да се озовеш толкова близо до смъртта означаваше да знаеш, че един ден наистина ще умреш, и човек вече не можеше да гледа на нещата както досега.

Преди да се върна в мотела, отидох до портата за Монтрийт, минах през нея и завих. Спрях и се замислих какво да направя. Имаше много малко движение и хората, които минаваха покрай колата ми, вероятно си мислеха, че съм просто още някой загубил се турист или търсещ къщата на Били Греъм. От мястото, където паркирах, се откриваше идеална гледка към квартала на Крийд Линдзи. Всъщност виждах чудесно къщата му и старата бяла пералня на портата.

Планината Рейнбоу сигурно е била кръстена в някой октомврийски следобед като днешния. Листата варираха от яркочервено до оранжево и жълто, които блестяха силно на слънцето, а на сянка изглеждаха матови с богат, тъмен цвят. По долчинките и процепите в скалите пълзяха сенки и слънцето се спускаше все пониско. След един час светлината щеше да изчезне напълно. Нямах да се реша да шофирам по черния път, ако не бях забелязала дима, излизащ от наклонения, каменен комин на къщата на Линдзи.

Подкарах колата, минах отсреща и поех по тесния, неравен път. Червеникава прах се стелеше зад колата ми. Приближих до мизерния квартал, който имаше изключително негостоприемен външен вид. Изглежда, пътят продължаваше до върха на планината и там свършваше. Около него бяха разпилени вежди каравани и рушащи се къщи, построени от небоядисани дъски или трупи. Някои от тях имаха покриви от катранена хартия, а други бяха тенекиени. Малкото превозни средства, които видях, бяха стари пикапи и едно вехто комби, боядисано в странен зелен цвят.

Под дърветата в двора на Крийд Линдзи имаше празна прашна пътечка. Личеше си, че той обикновено паркира там. Спрях на нея и изключих двигателя. Известно време седях и оглеждах бараката му и мизерната, откачена портичка. Изглежда, вътре светеше или просто виждах отражението на слънцето в прозореца. Замислих се за човека, който продаваше подлутени клечки за зъби на хлапетата и бе набрал цветя за Емили, който миеше подове и почистваше боклуци в училището, и се усъмних в мъдростта на действията си.

Все пак първоначалното ми намерение бе да видя на какво разстояние от презвитерианската църква и езеро Томахоук живее Крийд Линдзи. Сега, когато си бях отговорила на този въпрос, възникнаха нови. Не можех просто да се отдалеча от запаления огън в дом, където се предполагаше, че няма никого. Не можех да спра да

мисля за разказаното ми от Моут, а разбира се, и за метеорите, които бях намерила. В действителност те бяха основната причина да искам да поговоря с човека, наречен Крийд.

Стоях и чуках на вратата дълго време. Стори ми се, че вътре някой се движи, и усетих как някой ме наблюдава. Но никой не ми отвори и не отговори на виковете ми. Прозорецът от лявата ми страна беше прашен и нямаше телена мрежа. Вътре видях тъмен дъсчен под и част от дървен стол, осветен от малка настолна лампа.

Докато размишлявах дали запалената лампа означава, че въкъщи непременно има някой, усетих миризма на дим. Помислих си, че високата купчина дърва до оградата изглеждаха скоро нацепени. Почуках отново и дървената врата поддаде, като че ли не ѝ трябваше голям натиск, за да се разпадне.

— Хей — извиках. — Има ли някой въкъщи?

Отговориха ми само разлюлените от вятъра дървета. Въздухът захладня. Долових лека миризма на неща, които гниеха, покриваха се с плесен и се разпадаха. В гората от двете страни на мизерната колиба с ръждясал покрив и изкривена телевизионна антена имаше насъбиран с години боклук, отчасти покрит с окапали листа. Забелязах най-вече остатъци от вестници, пластмасови кофички за мляко и бутилки от кола, които очевидно лежах тук от дълго време, така че дори етикетите им бяха избелели.

Реших, че господарят на замъка се е отказал от противния си навик да изхвърля боклука през вратата, тъй като всичко в купчината изглеждаше доста старо. Докато размишлявах по въпроса, внезапно усетих нечие присъствие зад мен. Почувствах прикованите в гърба ми очи толкова ясно, че настръгнах. Обърнах се бавно назад.

Момичето, застанало на пътя, до задницата на колата ми, приличаше на привидение. Стоеше вторачена в мен, неподвижна като сърна в сгъстяващата се тъмнина. Безжизнена кестенява коса падаше около слабото, бледо лице. Очите ѝ бяха леко кривогледи. Държеше се съвсем спокойно, но си личеше, че е нащрек. По дългите ѝ слаби крайници усетих, че ще изчезне веднага, ако направя движение или издам звук, който да я стресне. Постояхме така доста време. Тя бе приковала очи в мен, а аз отвърщах на погледа ѝ така, като че ли приемах тази странна среща за нещо неизбежно. Когато момичето се

размърда и изглеждаше способно да започне да диша и мига, посмях да проговоря:

— Чудя се дали можете да ми помогнете — казах нежно.

Тя пъкна голите си ръце в джобовете на тъмно вълнено палто, което ѝ беше прекалено малко. Носеше смачкан кафяв панталон, навит до глезените, и протрити бежови кожени ботуши. Реших, че е в началото на пубертета, но бе трудно да се определи със сигурност.

— Аз не съм от този град — опитах отново, — а наистина ми се налага да откроя Крийд Линдзи. Човекът, който живее в тази къща, или поне аз мисля, че той живее тук. Можете ли да ми помогнете?

— К'во искаш от тая?

Гласът ѝ беше писклив и рязък. Напомняше ми за струни на банджо. Усетих, че ще ми е доста трудно да разбера и дума от това, което казва.

— Имам нужда той да ми помогне — обясних бавно.

Тя се приближи с няколко стъпки, без да отмества очи от моите. Нейните бяха бледи и кривогледи като на сиамска котка.

— Знам, че според него има хора, които го търсят — продължих с фалшиво спокойствие. — Но аз не съм една от тях. Нямам нищо общо с тях. Не съм тук, за да го нараня.

— К'во ти е името?

— Аз съм доктор Кей Скарпета — отговорих.

Момичето се вторачи в мен, като че ли току-що ѝ бях доверила най-съкровената си тайна. Помислих си, че дори и да знае какво е лекар, може никога да не е виждала жена лекар.

— Знаеш ли какво е лекар? — попитах я.

Тя се загледа в колата ми, като че ли машината противоречеше на казаното от мен.

— Има лекари, които помагат на полицията, когато някои хора пострадат. Точно това правя и аз — обясних. — Помагам на полицаите тук. Затова имам такава кола. Полицаите ми позволиха да я използвам, докато съм тук, защото аз не съм от вашия град. Аз съм от Ричмънд, Вирджиния.

Гласът ми заглъхна. Момичето продължи да гледа безмълвно към колата ми. Обезсърчено си помислих, че съм казала прекалено много, без това ни най-малко да ми помогне.

Никога нямаше да намеря Крийд Линдзи. Проявих голяма глупост, като си представих дори за момент, че мога да общувам с хора, които не познавам, а и не мога да разбера.

Тъкмо се чудех дали да не се кача в колата и да си тръгна, когато внезапно момичето се приближи към мен. Изненадах се, когато ме хвана за ръка и без да промълви и дума, ме повлече към колата. Тя посочи през прозореца към черната ми лекарска чанта, оставена на предната седалка.

— Това е лекарската ми чанта — казах. — Искаш ли да я взема?

— Да, вземи я — отвърна тя.

Отворих вратата и взех чантата. Помислих си, че момичето е просто любопитно, но тя ме повлече към непавираната улица, където я видях за първи път. Без да проговори, ме поведе нагоре по хълма. Ръката ѝ беше груба и суха като царевична шума и продължаваше твърдо и уверено да държи моята.

— Искаш ли да ми кажеш името си? — запитах, докато вървахме с бърза крачка напред.

— Дебора.

Зъбите ѝ бяха развалени, а самата тя бе мършава и преждевременно състарена, с всички типични признаци на системно недохранване, което често срещам в едно общество, където храната невинаги бе отговорът. Предположих, че семейството на Дебора, подобно на много други като тях, поддържа живота си с високите, но празни калории, които купоните за храна можеха да осигурят.

— Дебора коя? — запитах, когато наближихме към малка, мизерна къщурка.

Бараката изглеждаше построена от изхвърлени от дъскорезницата остатъци и покрита с катранена хартия, части от която трябваше да приличат на тухли.

— Дебора Уошбърн.

Последвах я по разклатени дървени стъпала, водещи към овехтяла площадка, на която нямаше нищо, освен дърва за горене и избеляла тюркоазносиня пързалка. Момичето отвори врата, която не бе виждала боя толкова отдавна, че не помнеше цвета си, и ме дръпна вътре. Причината за тази експедиция ми се изясни веднага.

Две дребни личица, прекалено състарени за младите си години, ме погледнаха от голия матрак на пода, където седеше мъж, който

кървеше върху парцалите в скута си, докато се опитваше да зашие раната на десния си палец. На пода до него имаше стъклен буркан с прозрачна течност, за която силно се съмнявах, че е вода. Той бе успял да направи един-два шева с обикновена игла и конец. За момент се гледахме изпитателно в светлината на голата крушка, висяща от тавана.

— Тая е доктор — съобщи му Дебора.

Той продължи да ме гледа нервно, а кръвта — да капе от палеца му. Предположих, че е в края на двайсетте или началото на трийсетте години. Косата му беше дълга и черна и падаше в очите му. Кожата му бе бледа с болнав вид, като че ли никога не го бе виждало слънце. Висок и надебелял в кръста, той вонеше на гранясала мазнина, пот и алкохол.

— Откъде я намери? — обърна се той към момичето.

Другите деца гледаха с празни погледи към телевизора. Доколкото успях да видя, той бе единственият електрически уред в къщата, с изключение на крушката.

— Тая търсеше тоя — отговори Дебора.

Осъзнах учудено, че тя използва „тая“ или „тоя“ за всяко местоимение, а без съмнение мъжът бе Крийд Линдзи.

— Защо я доведе? — запита той, като не изглеждаше особено притеснен или уплашен.

— Тоя е наранен.

— Как се порязахте? — запитах и отворих чантата си.

— На ножа ми.

Погледнах отблизо. Беше обелил солидно парче кожа.

— Шевове не са най-разумното нещо, което може да се направи — казах и извадих антисептик, лепенки и лепило за кожа. — Кога ви се случи това?

— Следобед. Прибрах се и се опитах да отворя една консерва.

— Помните ли последния път, когато са ви правили инжекция за тетанус?

— Не.

— Утре трябва да отидете да ви сложат инжекция. Бих го направила, но не нося необходимите лекарства.

Той седеше и ме наблюдаваше, докато се оглеждах за хартиени кърпи. В кухнята имаше само печка с дърва, а водата идваше от помпа

в мивката. Изплакнах си ръцете и ги изтръсках от водата, доколкото мога. После коленичих до него на матрака и хванах ръката му. Беше мазолеста и мускулеста, с мръсни, изпочупени нокти.

— Ще боли малко — казах. — Нямам нищо обезболяващо в себе си, затова, ако вие имате нещо, използвайте го.

Погледнах към буркана с прозрачната течност. Той също сведе поглед към него и протегна здравата си ръка. Отпи солидна глътка и царевичният ликьор, или каквато всъщност бе тази отрова, докара сълзи в очите му. Изчаках го да отпие още една глътка, преди да почистя раната му и да закрепя откъснатата кожа с лепило и хартиени лепенки. Беше съвсем спокоен, когато свърших. Увих пръста му с марля. Искаше ми се да имах анкерпласт, но не носех такъв.

— Къде е майка ти? — обърнах се към Дебора, когато прибрах иглата и опаковките в чантата си, тъй като не видях кошче за боклук.

— Тая е в тоя „Бъргър Хът“.

— Там ли работи?

Дебора кимна. Едно от децата стана, за да смени канала.

— Вие ли сте Крийд Линдзи? — запитах кротко пациента си.

— Защо питате? — отвърна той с носов говор.

Помислих си, че не е толкова недоразвит умствено, колкото ми бе казал лейтенант Моут.

— Трябва да поговоря с него.

— За какво?

— Защото смятам, че той няма нищо общо със случилото се с Емили Стайнър. Но мисля, че той знае нещо, което може да ни помогне да разберем кой е извършил убийството.

Той се протегна към буркана с алкохол.

— Какво би могъл да знае той?

— Предполагам, че ще трябва да го попитам — отговорих. — Подозирам, че той е харесвал Емили и наистина е разстроен от случилото се. Освен това подозирам, че когато се почувства разстроен, той бяга от хората, както прави в момента, особено ако мисли, че може да си има неприятности.

Крийд се загледа в буркана и бавно разлюля съдържанието му.

— Той не й е направил нищо в онази нощ.

— В онази нощ? — запитах. — Искате да кажете в нощта, когато тя изчезна?

— Той я видя да върви с китара в ръка и спря пикапа, за да я поздрави. Но не направи нищо. Дори не я закара до къщи.

— Той предложи ли ѝ да я закара?

— Не, защото тя не би се качила.

— Защо?

— Тя не го харесва. Не харесва Крийд, макар че той ѝ дава подаръци — обясни той и долната му устна потрепери.

— Чух, че е бил много мил с нея. Чух, че ѝ давал цветя в училище. И бонбони.

— Никога не ѝ е давал бонбони, защото тя нямаше да ги вземе.

— Нямаше да ги вземе?

— Да. Дори онези, които обичаше. Виждам съм я обаче, да взема от други хора.

— Метеори ли?

— Рен Максвел ги разменя с мен за клечки за зъби. Виждам съм го да ѝ дава бонбони.

— Тя сама ли беше, когато в онази нощ си отиваше с китарата към къщи?

— Сама.

— Къде?

— На пътя. На около километър от църквата.

— Значи не е вървяла по пътеката покрай езерото?

— Беше на пътя. Беше тъмно.

— Къде бяха другите деца от младежката ѝ група?

— Далеч зад нея. Поне онези, които видях. Видях само трима или четирима. Тя вървеше бързо и плачеше. Намалих, когато я видях, че плаче. Но тя продължи да върви и аз си продължих по пътя. Държах я под око известно време, защото се страхувах, че нещо не е наред.

— Защо си помисли така?

— Плачеше.

— Наблюдава ли я, докато си стигне до дома?

— Да.

— Знаеш ли къде е къщата ѝ?

— Знам.

— Какво стана после? — запитах и разбрах много добре защо полицията го търсеше.

Знаех за подозренията им и бях убедена, че те ще се засилят, ако чуеха това, което Крийд ми разказа.

— Видях я да влиза в къщата.

— Тя видя ли те?

— Не. Повечето време бях с изгасени фарове.

Мили боже, помислих си.

— Крийд, разбираш ли защо полицаите са разтревожени?

Той отново разлюля течността в буркана. Загледах се в очите му, които бяха необичайна смесица от зелено и кафяво.

— Не съм й направил нищо — каза той.

Повярвах му.

— Просто си я наглеждал, защото е била разстроена — съгласих се. — А и си я харесвал.

— Видях, че е разстроена. Наистина — повтори той и отпи нова глътка от буркана.

— Знаеш ли къде са я намерили? Къде я е открил рибарят?

— Знам.

— Бил си там, нали?

Крийд не отговори.

— Отишъл си на онова място и си й оставил бонбони. След като вече е била мъртва.

— Много хора ходиха там. Да гледат. Но родата й не отиде.

— Родата й? Майка й ли имаш предвид?

— Тя не отиде.

— Някой видя ли те, че отиваш там?

— Не.

— Оставил си бонбони. Подарък за Емили.

Устната му затрепери отново, а очите му се изпълниха със сълзи.

— Оставих й метеори.

Произнесена от него думата метеори звучеше като мотори.

— Защо на това място? Защо не на гроба й?

— Не исках никой да ме види.

— Защо?

Той се загледа в буркана и не отговори. Всъщност нямаше нужда да го прави. Знаех защо. Представях си обидите, които му отправяха хлапетата в училище, докато той чистеше коридорите, закачките и смеховете, неприятния присмех, ако децата си помислеха, че той

харесва някое от момичетата. Той бе харесвал Емили, но тя пък била влюбена в Рен.

Когато си тръгнах, вече бе доста тъмно. Дебора ме последва тихо като котка, докато се връщах към колата си. Сърцето ме болеше, като че ли бях разтегнала мускулите в гърдите си. Искях да ѝ дам пари, но знаех, че не трябва.

— Накарай го да внимава с ръката и да я поддържа чиста — казах ѝ, когато отворих вратата на шевролета. — Трябва да го заведеш и на лекар. Тук имате ли доктор?

Дебора поклати глава отрицателно.

— Помоли майка си да му намери лекар. Някой в „Бъргър Хът“ може да ѝ каже къде има такъв. Ще го направиш ли?

Тя ме изгледа и ме хвана за ръката.

— Дебора, можеш да ми се обадиш в „Травел Изи“. Нямам номера в себе си, но можеш да го намериш в указателя. Ето ти моята визитна картичка, за да можеш да си припомниш името ми.

— Тая няма телефон — съобщи тя, като ме гледаше напрегнато и продължаваше да държи ръката ми.

— Знам, че нямаш. Но ако ти се наложи да ми се обадиш, можеш да намериш обществен телефон, нали?

Дебора кимна.

По хълма идваше кола.

— Тая е майка.

— На колко години си, Дебора?

— Единайсет.

— Тук в Блек Маунтин ли ходиш на училище? — попитах, изненадана, че тя е на възрастта на Емили.

Тя отново кимна.

— Познаваше ли Емили Стайнър?

— Тая беше преди тая.

— Не сте били в един и същи клас?

— Не — отговори тя и пусна ръката ми.

Колата, древен, очукан форд, с един липсващ фар, мина покрай нас. Мярнах бегло жената, която гледаше към нас. Никога няма да забравя изтощеното, отпуснато лице, с мрачно присвита уста и прибрана в мрежа коса. Дебора се втурна след майка си, а аз затворих вратата на шевролета.

Когато се прибрах в мотела, взех дълга, гореща вана, после се замислих какво да вечерям. Взех менюто на румсървиса, но осъзнах, че само го разлиствам безцелно. Реших да поседна и да се успокоя с четене. Телефонът ме събуди в десет и половина.

— Да?

— Кей? — запита гласът на Уесли. — Трябва да поговоря с теб. Много е важно.

— Ще дойда в стаята ти.

Отидох и почуках на вратата.

— Аз съм, Кей — съобщих високо.

— Момент само — обади се Уесли от другата страна.

Вратата се отвори след секунда. Изражението на лицето на Уесли потвърждаваше, че наистина нещо ужасно се е объркало.

— Какво има? — запитах, влизайки вътре.

— Луси.

Той затвори вратата тихо. От бюрото му си личеше, че е прекарал по-голямата част от следобеда на телефона. Вратовръзката му лежеше на леглото, ризата му бе извадена от панталона.

— Катастрофирала е — каза той.

— Какво? — извиках и усетих как кръвта ми изстива.

Уесли изглеждаше доста разстроен.

— Добре ли е?

— Случило се е по-рано тази вечер, на деветдесет и пета магистрала, на север от Ричмънд. Очевидно е била в Куантико, излязла е да вечеря някъде и после е тръгнала обратно. Вечеряла е в „Аутбек“. Нали знаеш, австралийския ресторант за пържоли в Северна Вирджиния? Знаем, че се е отбила в оръжейния магазин в Хановър — „Грийн Топ“ — а след като си тръгнала оттам, катастрофирала.

Уесли обикаляше нервно из стаята, докато говореше.

— Бентън, добре ли е тя? — успях да запitam, но усетих, че не мога да се помръдна.

— В момента се намира в спешното отделение на болницата. Катастрофата е била доста сериозна.

— О, господи.

— Очевидно е излязла от пътя при отбивката за Етли и е прекалила с въртенето на волана, когато е решила да изправи колата. Полицайте видели номерата на колата ти и веднага се обадили в

службата ти. Накарали Филдинг да те открие. Той ми се обади, тъй като не му се искаше да научиш новината по телефона. Нали и той е съдебен лекар и се е страхувал каква ще бъде първата ти реакция, ако започне да ти разказва, че Луси току-що е катастрофирала...

— Бентън!

— Извинявай — смути се той и постави ръце на раменете ми. — Господи. Не съм добър в тази работа, когато... Ами когато става дума за теб. Тя е нарязана на няколко места и има мозъчно сътресение. Направо е чудо, че е жива. Колата се преобърнала няколко пъти. Твоята кола. Абсолютна развалина е в момента. Наложило се да разрежат колата, за да я извадят отвътре. Закарали я до болницата с хеликоптер. Истината е, че съдейки по смачканата ти кола, всички са смятали, че не е възможно този, който е бил вътре, да е оцелял. Направо е невероятно, че е жива.

Затворих очи и седнах на края на леглото.

— Пила ли е преди катастрофата? — запитах.

— Да.

— Разкажи ми всичко.

— Обвинили са я в шофиране под влияние на алкохол. В болницата ѝ направили кръвна проба и нивото на алкохол било доста високо. Не знам точно колко.

— Но никой друг не е пострадал, нали?

— Не.

— Слава богу.

Уесли седна до мен и погали врата ми.

— Чудо е, че е стигнала толкова далеч, без да катастрофира. Предполагам, че по време на вечерята е пила доста.

Той постави ръка на рамото ми и ме придърпа към себе си.

— Вече ти купих билет за самолета.

— Какво е правила в „Грийн Топ“?

— Купила си пистолет. „Зиг Зауер Р230“. Намерили са го в колата.

— Трябва веднага да се върна в Ричмънд.

— Няма транспорт до утре сутринта, Кей. Можеш да почакаш дотогава.

— Студено ми е — казах.

Уесли взе самото си и ме наметна с него. Започнах да треперя. Ужасът, който почувствах, когато видях изражението на лицето му и долових напрежението в тона му, ми припомни зловещата нощ, когато ми се бе обадил заради Марк.

В момента, когато чух гласа на Уесли от другата страна на линията, разбрах, че новината е много лоша. Той започна да ми разказва за бомбата в Лондон, за Марк, който в същия момент минавал покрай избухналия влак. Научих, че ударът не бил насочен срещу него, нямал нищо общо с него, но въпреки това той бе загинал. Силната мъка връхлетя върху мен като внезапна буря. После ме остави така изхабена, както не се бях чувствала дори след смъртта на баща ми. Тогава не можех да реагирам, бях прекалено млада. Помня само как майка ми плачеше и всичко изглеждаше изгубено.

— Всичко ще се оправи — каза Уесли и стана да ми налее питие.

— Какво още знаеш за случая?

— Нищо друго, Кей. Вземи това, ще ти помогне — нареди той и ми подаде чаша чист скоч.

Ако в стаята имаше цигари, щях да лапна една и да я запала. Щях да приключа с въздържанието си и да забравя отвращението си без проблем.

— Знаеш ли кой е нейният лекар? Къде са раните? Издули ли са се въздушните възглавници?

Уесли отново започна да гали врата ми и не отговори на въпросите ми, тъй като вече ясно ми бе показал, че не знае нищо повече. Пиех скоча бързо, защото имах нужда да почувствам силното питие.

— Тогава утре рано сутринта тръгвам — казах.

Пръстите му започнаха да рошат косата ми. Беше чудесно.

Затворих очи и започнах да му разказвам за следобедата си: за посещението ми в болницата при лейтенант Моут, за хората от планината Рейнбоу, за момичето, което не познаваше местоименията, и най-важното — за Крийд, който знаеше, че Емили Стайнър не бе поела по пряката пътека край езерото след събранието на младежката група в църквата.

— Тъжна съм, защото ясно си представих всичко, което ми разказа — продължих аз, като мислех за дневника на момиченцето. — Тя е трябвало да се срещне с Рен по-рано, но той, разбира се, не се

появил. После пък въобще не ѝ обърна внимание. Тя дори не изчакала събранието да свърши. Избягала, преди някой да я заговори. Бързала, защото била наранена и унижена и не искала никой да разбере за това. Крийд просто минавал оттам с пикапа си. Видял я и искал да се увери, че тя ще се прибере у дома без проблеми, тъй като забелязал, че е разстроена. Той я харесвал, но отдалеч, точно както тя харесвала Рен. А сега Емили е мъртва, и то по толкова ужасен начин. Струва ми се, че всичко това се отнася за хора, които обичат други хора, а пък те не отвръщат на чувствата им. Болка, която се предава от един човек на друг.

— Винаги е така при убийствата — утеши ме Уесли. — Къде е Марино?

— Не знам.

— Всичко, което върши напоследък, е напълно погрешно. Би трябвало да е наясно с нещата.

— Смятам, че има нещо общо с Дениз Стайнър.

— Знам, че е така.

— Разбирам как е станало. Той е самотен, няма късмет с жените, всъщност въобще не е имал връзка, откак Дорис го напусна. Дениз Стайнър е отчаяна, нещастна и допада на мъжкото му его.

— Очевидно тя има много пари.

— Да.

— А това как е станало? Мислех, че мъжът ѝ е бил учител.

— Научих, че семейството ѝ било доста богато. Спечелили от нефт или нещо подобно на запад. Ще трябва да разкажеш за срещата си с Крийд Линдзи. Но това няма да изглежда добре за него.

Знаех, че е така.

— Представям си как се чувстваш, Кей. Но не съм сигурен, че дори аз вярвам напълно в това, което ми разказа. Притеснява ме фактът, че я е следил с колата си, при това с изгасени фарове. Също така ме притеснява мисълта, че е знаел къде живее тя, а и в училище ѝ е обърщал толкова внимание. А най-много ме тревожи това, че е ходил на мястото, където са намерили трупа ѝ и е оставял бонбони.

— Защо намерихме кожата в хладилника на Фъргюсън? Какво общо има Крийд Линдзи с него?

— Или Фъргюсън е прибрал кожата там, или някой друг. Съвсем просто е. А аз лично не смятам, че Фъргюсън го е направил.

— Защо?

— Не съвпада с профила ни. Ти също знаеш това.

— А Голт?

Уесли не отговори.

Вдигнах очи към него. Бях се научила да усещам мълчанието, да се вода по него, като по хладните стени на пещера.

— Не ми казваш всичко — казах.

— Току-що ни се обадиха от Лондон. Смятаме, че той е убил отново, този път там.

Затворих очи.

— О, господи, не.

— Този път момче. На четиринайсет години. Убито в последните няколко дни.

— Същият почерк като при Еди Хийт ли?

— Унищожени следи от захапване. Изстрел в главата. Тялото на явно място. Достатъчно сходства.

— Това не означава, че Голт не е идвал и в Блек Маунтин — казах, но усетих, че съмненията ми нарастват.

— В този момент не можем нищо да твърдим със сигурност. Голт може да е навсякъде. Не знам. Има много общи неща в случаите с Еди Хийт и Емили Стайнър. Но има и прекалено много разлики.

— Има разлики, защото случаят е различен — подчертах. — Но не мисля, че Крийд Линдзи е поставил кожата в хладилника на Фъргюсън.

— Слушай, не знам защо въобще кожата е била там. Не знаем дали някой не я е оставил на прага му и той да я е намерил, когато се е прибрал от летището. Може да я е сложил в хладилника, както би постъпил всеки добър следовател, и да не е живял достатъчно дълго, за да съобщи на някого.

— Искаш да кажеш, че Крийд е изчакал Фъргюсън да се прибере и после е оставил кожата там?

— Искам да кажа, че полицаите ще помислят така.

— Защо би направил такова нещо?

— Разкажание.

— Докато Голт би го направил, за да ни разиграва.

— Абсолютно вярно.

Замълчах за момент. После казах:

— Ако Крийд е извършил всичко това, как тогава ще обясниш отпечатъка на Дениз Стайнър върху носените от Фъргюсън бикини?

— Ако е бил фетишист и е обичал да се докарва в женски дрехи, когато мастурбира, може просто да ги е откраднал. Влизал е в къщата ѝ много пъти, докато е работил по случая на Емили. Може съвсем лесно да ѝ е взел бельото. А това, че е облечен в нейни дрехи, докато мастурбира, може да е допълвало фантазиите му.

— Наистина ли мислиш така?

— Наистина не знам какво да мисля. Подхвърлям ти тези идеи, защото знам какво ще стане. Знам какво ще си помисли Марино. Крийд Линдзи е престъпник. Всъщност разказвайки ти за това как е следил Емили Стайнър, той ни дава причина да претърсим дома и пикапа му. Ако намерим нещо и ако госпожа Стайнър реши, че той изглежда или звучи като мъжа, нахлул в дома ѝ в онази нощ, Крийд ще бъде обвинен в предумишлено убийство.

— А материалните улики? — запитах. — Открили ли са още нещо в лабораторията?

Уесли стана и натъпка ризата си в панталона, докато говореше.

— Открихме, че оранжевата лепенка идва от затвор „Атика“ в щат Нью Йорк. Очевидно на директора му е писнало да крадат лепенките и решил да поръча нещо по-специално, което ще е по-неудобно за крадене. Затова избрал яркооранжево, което е цветът на носените от затворниците дрехи. Тъй като лепенките били използвани в затвора, например да подлепят матраците с тях, важно било да са устойчиви на пламък. Фабриката „Шъфорд“ произвела около осемстотин кашона от нея някъде в края на 1986 година.

— Това е адски странно.

— Що се отнася до частиците по краищата на лепенките, с които е била вързана Дениз Стайнър, те са от полир, съвпадащ с този по тоалетката в спалнята ѝ. Нормално е да очакваш нещо такова, тъй като той я е завързал в стаята ѝ, така че тази информация е, общо взето, безполезна.

— Голт никога не е лежал в „Атика“, нали?

Уесли нагласи вратовръзката си пред огледалото.

— Не. Но това не би му попречило да се снабди с лепенката по някакъв друг начин. Може някой да му я е подарил. Той поддържаше доста близко приятелство с надзирателя в затвора в Ричмънд — онзи,

когото по-късно уби. Предполагам, че си заслужава да проверим и тази следа. Може част от лепенките да са заминали за затвора в Ричмънд.

— Отиваме ли някъде? — запитах, когато видях как Уесли пхна чиста носна кърпа в джоба си и пистолета в презраменния кобур.

— Ще те заведа на вечеря.

— А ако не искам?

— Ще искаш.

— Ужасно си самоуверен.

Той се наведе и ме целуна, после свали сакото от раменете ми.

— Не искам да си сама в този момент.

После облече сакото си. Изглеждаше изключително привлекателен по един скромнен, сдържан начин.

Намерихме ярко осветено крайпътно ресторантче, което предлагаше всичко от тексаски пържолки до китайска кухня. Поръчах си супа с яйце и задушен ориз, тъй като не се чувствах много добре. Мъже в избелели джинси и ботуши отрупваха чиниите си с ребра, свинско и скариди в гъст сос и ни гледаха учудено, сякаш бяхме от Оз. Моята бисквитка с късметче ме предупреждаваше да се пазя от неискрени приятели, а тази на Уесли му обещаваше женитба.

Марино ни чакаше в мотела, когато се прибрахме малко след полунощ. Разказах му новините и той не изглеждаше никак доволен от тях.

— Искан ми се да не беше отивала там — каза той, когато седнахме в стаята на Уесли. — Не ти е работа да разпитваш хората.

— Имам право да разследвам всяка насилствена смърт и да задавам всички въпроси, които искам. Смешно е, че въобще казваш подобно нещо, Марино. Ние с теб работим заедно от години.

— Ние сме отбор, Пийт — намеси се Уесли. — Точно затова е създаден отделът ни. Затова сме тук. Слушай, не искам да звуча като неприятен досадник, но не мога да те оставя да пушиш в стаята ми.

Марино прибра цигарите и запалката в джоба си.

— Дениз ми каза, че Емили ѝ се оплаквала от Крийд.

— Тя знае ли, че полицията го търси? — запита Уесли.

— Тя не е в града — уклончиво отговори Марино.

— Къде е?

— Има болна сестра в Мериленд и отиде там за няколко дни.

Искам да кажа, че Емили наистина се е страхувала от Крийд.

Спомних си седналия на матрака Крийд, който шиеше порязания си пръст. Видях кривогледия му поглед и бледото лице. Не се учудвах, че може да е уплашил малкото момиче.

— Все още много въпроси стоят без отговори — казах.

— Да, ама и на много въпроси е отговорено — възпротиви се Марино.

— Не е логично да мислиш, че Крийд Линдзи е извършил това.

— С всеки изминал ден ми се вижда все по-логично.

— Чудя се дали има телевизор в къщата му — обади се Уесли.

Замислих се за момент.

— Сигурно. Хората там нямат много, но изглежда, имат поне телевизори.

— Крийд може да е научил всичко за Еди Хийт от телевизията. Няколко канала излъчваха програми, свързани с този случай.

— Мамка му, новините за случая обиколиха цялата шибана вселена — прекъсна го Марино.

— Лягам си — съобщих аз.

— Е, не ми позволявайте да ви задържам — мрачно каза Марино, загледан в нас, и се надигна от стола си. — Не бих искал да ви преча.

— Писна ми от намеците ти — отвърнах вбесено.

— Въобще не правя намеци, по дяволите. Говоря за нещата такива, каквито са.

— Хайде да не навлизаме в това — спокойно каза Уесли.

— Не, хайде да го направим — възпротивих се аз.

Бях изморена и разстроена, а и заредена със скоч.

— Хайде да го направим още сега, в тази стая, тъкмо и тримата сме тук. Нали точно за нашите приятелски отношения става дума.

— Въобще няма такова нещо — каза Марино. — В тази стая съществува само едно приятелство и аз не съм част от него. Мнението ми за него си е лично моя работа и имам право на него.

— Твоето мнение е на самодоволен глупак и дебелоглавец — гневно извиках аз. — Държиш се като тринайсетгодишен, тайно влюбен пубер.

— Това е най-скапаната дивотия, която някога съм чувал — отвърна Марино с мрачно изражение.

— Ти си толкова собственически настроен и ревнив, че направо ме побъркваш.

— Да бе, в мечтите ти.

— Трябва да престанеш, Марино. Унищожаваш приятелството ни.

— Не знаех, че имаме такова.

— Разбира се, че имаме.

— Късно е — намеси се предупредително Уесли. — Всички сме изморени и под голямо напрежение. Кей, сега не е подходящ момент за това.

— Да, но нямаме по-подходящ — отвърнах. — Марино, по дяволите, аз наистина държа на теб, но ти ме отблъскваш. Набъркваш се в неща, които ме плашат до смърт. Не съм сигурна, че дори успяваш да видиш какво правиш.

— Е, нека да ти кажа нещо — каза грубо Марино и ме изгледа така, като че ли ме мразеше. — Смятам, че точно ти нямаш право да кажеш, че съм се забъркал в нещо. Първо, не знаеш абсолютно нищо. Второ, поне не чукам някой, който е женен.

— Пийт, това е достатъчно — рязко го прекъсна Уесли.

— Дяволски си прав, така е.

Марино изхвърча от стаята и затръшна вратата с такава сила, че сигурно всички в мотела го чуха.

— Мили боже — казах. — Това е отвратително.

— Кей, ти го отхвърли презрително и той откачи заради това.

— Не съм се отнасяла презрително с него.

Уесли се разхождаше раздражено из стаята.

— Знаех, че е привързан към теб. През всички тези години знаех, че наистина те обича. Но не си представях, че нещата са толкова дълбоки. Въобще не си го представях.

Не знаех какво да кажа.

— Той не е глупав. Предполагам, че беше само въпрос на време, преди да разбере някои неща. Но нямаше откъде да знам, че ще му се отрази по такъв ужасен начин.

— Отивам да си легна — казах отново.

Успях да поспя известно време, после внезапно се събудих, загледах се в тъмнината, и се замислих за Марино и за това, което му причинявах. Имах любовна връзка с женен мъж, не се притеснявах от нея, а това просто не можех да го разбера. Марино знаеше за връзката ми и ревнуваше силно, макар и безпричинно. Никога не бих могла да

се влюбя в него. Би трябвало да му го кажа, но не можех да си представя случай, в който бихме могли да проведем подобен разговор.

Станах към четири, излязох на терасата и се загледах в звездите. Голямата мечка беше почти над главата ми. Спомних си как Луси, когато беше дете, се тревожеше, че тя ще я полее с вода, ако стои дълго време под нея. Спомних си нежните ѝ кости и кожа, невероятните зелени очи. Спомних си начина, по който гледаше към Кари Гретхен, и си помислих, че сигурно това също влизаше в списъка на нещата, които се бяха объркали.

[1] Вид уиски. — Б.пр. ↑

14.

Луси не беше в самостоятелна стая и отначало я подминах, тъй като въобще не приличаше на човек, когото познавам. Косата ѝ, изцапана с кръв, беше тъмночервена и стърчеше. Очите ѝ бяха в черно и тъмносиньо. Лежеше в леглото упоена, в полусънно състояние. Приблжих се до нея и я хванах за ръката.

— Луси?

Тя едва отвори очи.

— Здравсти — каза тя изтощено.

— Как се чувстваш?

— Не прекалено лошо. Съжалявам, лельо Кей. Как стигна дотук?

— Наех кола.

— Каква?

— „Линкълн“.

— Обзалагам се, че си взела модел с въздушни възглавници и от двете страни — усмихна се тя изморено.

— Луси, какво стана?

— Помня само, че отидох в ресторанта. После някой шиеше главата ми в операционната.

— Имаш мозъчно сътресение.

— Мислят, че съм ударила главата си в покрива, когато колата се преобърна. Много ми е мъчно за колата ти — каза Луси и очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Не се тревожи за колата. Това не е важно. Спомняш ли си въобще нещо за катастрофата?

Тя поклати глава и се протегна към носните кърпички.

— Помниш ли нещо за вечерята в ресторанта или за посещението си в „Грийн Топ“?

— Откъде знаеш за това? О, добре. — Мислите ѝ се отнесоха нанякъде за момент, клепачите ѝ се отпуснаха. — Отидох до ресторанта към четири.

— С кого се срещна там?

— Просто приятел. Тръгнах си към седем, за да се върна тук.
— Пила си много — казах.
— Не мисля, че беше много. Не знам защо съм излязла от пътя, но ми се струва, че стана нещо.
— Какво искаш да кажеш?
— Не знам. Не мога да си спомня, но мисля, че нещо стана.
— А какво ще кажеш за оръжейния магазин? Помниш ли, че си се отбивала там?
— Не помня как съм си тръгнала оттам.
— Купила си полуавтоматичен пистолет, Луси. Това помниш ли го?
— Знам, че затова отидох там.
— Значи отиваш в оръжен магазин, след като си пила. Ще ми кажеш ли какво си имала наум?
— Не исках да остана в къщата ти, без да имам някаква защита. Пийт ми препоръча пистолета.
— Марино ли го направи? — запитах шокирана.
— Обадох му се онзи ден. Той ме посъветва да си купя „Зиг“ и ми каза, че самият той винаги използвал „Грийн Топ“ в Хановер.
— Той е в Северна Каролина — казах.
— Не знам къде беше. Обадох се на пейджъра му и после той ми звънна.
— Аз имам оръжия, защо не попита мен?
— Искам мое собствено и вече съм достатъчно голяма — отвърна тя.

Забелязах, че нямаше да може да държи очите си отворени още дълго време.

Намерих лекаря ѝ на същия етаж и се отбих за малко при него, преди да си тръгна. Беше много млад и говореше с мен така, като че ли бях разтревожена леля или майка, която не знае разликата между бъбрек и далак. Доста безцеремонно той ми обясни, че мозъчното сътресение означава наранен от силен удар мозък. Не казах нито дума, нито пък промених изражението на лицето си. Младият доктор се изчерви смутено, когато един от моите студенти медици мина покрай нас и ме поздрави по име.

Напуснах болницата и отидох до службата, където не бях стъпвала повече от седмица. Бюрото ми изглеждаше точно така, както

се страхувах, че ще изглежда. Прекарах следващите няколко часа, опитвайки се да разчистя насъбралата се работа, като в същото време търсех полицаия, занимавал се с катастрофата на Луси. Оставих съобщение, после звъннах на Глория Лъвинг.

— Някакъв късмет? — попитах.

— Не мога да повярвам, че имам честта да говоря с теб два пъти за една седмица. Да не би да си на отсрещната страна на улицата?

— Да — усмихнах се.

— Засега нямам късмет, Кей — съобщи ми тя. — В Калифорния не открихме никакво досие на Мери Джо Стайнър, починала от СВСН. Опитваме се да кодираме смъртта по няколко други начина. Възможно ли е да ми намериш датата и мястото на смъртта?

— Ще видя какво мога да направя — обещах.

Помислих си дали да не се обадя на Дениз Стайнър, но ми бе нужно дълго време, за да се реша. Тъкмо щях да го направя, когато щатски полицаи Рийд, когато се бях опитвала да откроя, отговори на обаждането ми.

— Чудех се дали можете да ми изпратите по факса доклада си — казах.

— Всъщност той е в Хановер.

— Мислех, че катастрофата е станала на деветдесет и пета магистрала — казах, тъй като магистралата е в юрисдикцията на щатската полиция независимо кой град се намира наблизо.

— Полицай Синклер се появи там малко след мен и ми помогна. Когато регистрационните номера ни съобщиха, че колата е ваша, реших да проверим по-обстойно какво е станало.

Странно, но въобще не се бях сетила, че моите регистрационни номера могат да доведат до такава суматоха.

— Как е малкото име на полицай Синклер? — попитах.

— Доколкото си спомням, инициалите му са А. Д.

Извадих голям късмет, когато се обадох в офиса на полицай Андрю Д. Синклер, и той се оказа там. Съобщи ми, че Луси е участвала в катастрофа само с една кола, докато е шофирала с висока скорост на юг по деветдесет и пета магистрала, близо до границата на окръг Хенрико.

— Колко висока скорост? — попитах.

— Сто километра в час.

— А следите от гумите по асфалта?

— Намерихме една, дълга около дванайсет метра, там, където тя е натиснала спирачката и е изхвърчала от пътя.

— Защо е натиснала спирачката?

— Шофирала е с много висока скорост и под влиянието на алкохол, госпожо. Може да е задрямала и изведнъж да се е оказала прекалено близо до предната кола.

— Полицай Синклер, нужна е следа, дълга сто метра, за да изчислите, че някой е карал със сто километра в час. Вие сте намерили само дванайсетметрова следа. Не разбирам как въобще сте пресметнали, че е шофирала със сто километра в час.

— Ограничението на скоростта в тази отсечка на магистралата е деветдесет километра — бе единственото, което той каза.

— Какво е било нивото на алкохол в кръвта ѝ?

— Нула дванайсет.

— Чудя се дали бихте могли да ми изпратите по факса доклада и диаграмите ви, колкото е възможно по-скоро и да ми съобщите къде са откарали колата ми.

— Колата ви е в сервиз „Кови“, на бензиностанция „Тексако“ в Хановер. До отбивката за шосе номер едно. Напълно е смачкана, госпожо. Ако ми дадете номера на факса ви, ще ви изпратя доклада веднага.

Получих всички документи за по-малко от час. Използвах лист специална прозрачна хартия, за да дешифрирам кодовете, и установих, че Синклер просто бе решил, че Луси е била пияна и е заспала на волана. Когато внезапно се събудила, натиснала спирачката, загубила контрол над колата и завъртяла волана прекалено рязко. Това действие я изпратило обратно на пътя, тя се преобърнала няколко пъти и най-накрая се забила в едно дърво.

Имах сериозен проблем с тези предположения, а и с един твърде важен детайл. Мерцедесът ми имаше неблокиращи спирачки. Когато Луси е натиснала педала, не би трябвало да се плъзне по пътя, така както ми бе описал полицай Синклер.

Напуснах кабинета си и слязох долу в моргата. Заместникът ми Филдинг и двете млади жени патолози, които бях назначила миналата година, работеха върху трите стоманени маси. Острият шум от стомана, триеща се в стомана, се издигаше над шума от капещата в

мивките вода, вентилаторите и бръмченето на генераторите. Огромната врата на хладилника от неръждаема стомана се отвори с рязко изщракване, когато един от помощниците в моргата докара нов труп.

— Доктор Скарпета, бихте ли погледнали това? — помоли доктор Уийт.

Тя беше от Топика. Интелигентните ѝ сиви очи погледнаха към мен иззад пластмасовата маска, напръскана с кръв.

Отидох до масата ѝ.

— Това в раната не ви ли прилича на сажди? — запита тя, като посочи с окървавения си, облечен в ръкавица пръст към раната от куршум в тила на пациента ѝ.

Наведох се по-близо.

— Има обгорени краища, така че вероятно е в резултат от изстрела. Жертвата била ли е облечена?

— Не, нямаше риза. Станало е в дома му.

— Е, това е малко съмнително. Ще трябва да направим микроскопска проба.

— Вход или изход? — запита Филдинг, докато разучаваше раната в неговия собствен случай. — Позволи ми да чуя мнението ти. Така и така си тук.

— Вход — казах.

— И аз така смятам. Ще бъдеш ли наоколо?

— Вън и вътре.

— Вън и в града или службата?

— И двете. Нося си и пейджъра.

— Добре ли върви? — запита Филдинг.

Застрашителните му бицепси изпъкнаха, докато режеше ребрата.

— Всъщност кошмарно — отговорих.

Нужен ми бе половин час, за да стигна до бензиностанция „Тексако“, чиято денонощна служба за пътна помощ се бе погрижила за мерцедеса ми. Видях колата си в един ъгъл близо до телената ограда. Стомахът ми се сви при зловещата гледка, коленете ми се разтрепериха.

Предницата беше нагъната до предното стъкло, мястото на шофьора зееше като беззъба уста. Хидравлични инструменти бяха отворили вратите със сила и ги бяха свалили заедно с централния стълб. Сърцето ми заби по-бързо и направо подскочих, когато зад мен прозвуча дълбок, дрезгав глас.

— Мога ли да ви помогна?

Обърнах се и видях посивял, възрастен мъж, с избеляло червено кепе, което имаше надпис над козирката.

— Това е моята кола — казах.

— По дяволите, надявам се, че не вие сте шофирали.

Забелязах, че гумите не бяха спукани, а и двете въздушни възглавници се бяха надули.

— Направо срамота — каза мъжът, като поклати глава, загледан в зловещо смазания ми мерцедес. — Май за първи път виждам такава чудесна кола. 500 Е. Едно от момчетата тук познава мерцедесите и ми каза, че хората от „Порше“ създали двигателя на тази машина тук. Ама наоколо не могат да се видят много от тях. Съвсем нова е, нали? От 1993? Май съпругът ви не я е купил оттук.

Забелязах, че стъклото на левия стоп е разбито, а близо до него имаше драскотина, изцапана с нещо като зелена боя. Наведох се, за да видя по-добре. Нервите ми забръмчаха предупредително.

Човекът продължаваше да говори:

— Разбира се, като се има предвид малкия километраж, сигурно е от 1994. Ако нямате нищо против, мога ли да запитам колко струва такава нещо? Около петдесет бона?

— Вие ли докарахте колата дотук? — запитах.

Изправих се, а очите ми обиколиха странните детайли, които доста ме притесняваха.

— Тоби я докара снощи. Предполагам, не знаете колко конски сили има това нещо?

— Точно така ли е била колата на магистралата?

Мъжът погледна объркано.

— Например — продължих — телефонът не е на мястото си.

— Ами това е нормално, след като колата се е преобърнала няколко пъти и се е забила в дърво.

— А и сенникът против слънце е свален.

Той се наведе и надникна през задното стъкло, после зачеса врата си.

— Просто си помислих, че е тъмно, защото стъклата са затъмнени. Не забелязах, че сенникът е спуснат. Дори не бих си помислил, че някой може да го спусне нощем.

Предпазливо се мушнах вътре, за да погледна огледалото за обратно виждане. Беше леко повдигнато, за да намали блясъка от фаровете на задната кола. Извадих ключовете от чантата си и седнах на шофьорското място.

— Не бих правил това, ако бях на ваше място. Изпотрошеният метал вътре е като купчина ножове, а и по седалките и навсякъде другаде има ужасно много кръв.

Затворих телефона и включих на контакт. Телефонът прозвънна, за да ми съобщи, че е работил, и червените лампички ме предупредиха да не изтощавам батерията. Радиото и уредбата бяха изключени. Фаровете и лампите за мъгла работеха. Взех телефона и натиснах копчето за повторно набиране. Обади ми се женски глас:

— Девет-едно-едно^[1].

Затворих. Усетих биенето на пулса в тила си и всички косъмчета по главата и тялото ми настръхнаха. Огледах червените петна по тъмносивата кожа, таблото и конзолата и по цялата вътрешна част на покрива. Бяха прекалено червени и плътни. Тук и там парченца фини спагети бяха залепени за вътрешността на колата ми.

Извадих метална пила за нокти и свалих зелената боя от драскотината на задницата. Прибрах парченцата боя в салфетка, после се опитах да откъртя повредения заден стоп. Не успях и помолих възрастния човек да ми донесе отвертка.

— Модел 1992 — заговорих, докато бързо се отдалечавах, а той гледаше към мен с широко отворена уста. — Триста и петнайсет конски сили. Струва осемдесет хиляди долара. В цялата страна има само шестстотин от тях... имаше. Купих го от „Макджордж“ в Ричмънд. Нямам съпруг.

Дишах ужасно тежко, когато се качих в линкълна.

— Това вътре не е кръв, по дяволите. По дяволите! По дяволите!
— мърморех, без да мога да спра.

Затръшнах вратата и запалих двигателя. Гумите изсвистяха, когато се изстрелях към магистралата и препуснах към деветдесет и

пета. При отбивката за Етли намалих и отбих от пътя. Придържах се колкото се може по-далеч от настилката и когато коли и камиони минаваха покрай мен, ме удряха силни въздушни вълни.

В доклада си Синклер твърдеше, че мерцедесът ми напуснал настилката приблизително на около двацет и пет метра северно от маркера за осемдесет и шести километър. Намирах се поне на седемдесет метра на север от него, когато забелязах следа от отклонението недалеч от стъклата на стопа в дясната лента. Следата, дълга около петдесет сантиметра, се намираше на три-четири метра от тъмните следи от подхлъзване, дълги около десет метра. Втурнах се бързо към шосето и обратно, събирайки счупените стъкла.

Тръгнах напред и извървах поне трийсетина метра, преди да стигна до следите, които Синклер бе отбелязал в доклада си. Сърцето ми прескочи, когато се вторачих зашеметена в черните следи, оставени от гумите ми „Пирели“ по-миналата нощ. Въобще не бяха следи от подхлъзване или спиране, а от ускоряване, направени от рязкото завъртане на гумите напред, също като оставените от мен, когато напуснах бензиностанция „Тексако“ преди малко.

Чак след като бе оставила тези следи, Луси бе изгубила контрол над колата и изхвърчала от пътя. Видях отпечатъците от гумите в праха, на мястото, където бе завъртяла волана силно и гумата бе закачила края на асфалта. Проучих дълбоките пукнатини в пътя, направени, когато колата се бе преобърнала, дупката в дървото и парчетата метал и пластмаса, разпилени навсякъде.

Подкарах обратно към Ричмънд, като се чудех какво да направя и на кого да се обадя. Сетих се за следователя Маккий от щатската полиция. Бяхме работили заедно по много пътни инциденти, завършили фатално, и бяхме прекарвали дълги часове в кабинета ми, размествайки детски колички по бюрото, докато разберем какво бе довело до катастрофата. Оставих съобщение в офиса му и той ми се обади малко след като се прибрах у дома.

— Не попитах Синклер дали има отпечатъци от следите от гумите там, където е напуснала пътя, но предполагам, че не е правил такива — казах аз, след като му обясних какво става.

— Не, не е правил — потвърди Маккий. — Слушах доста за този случай, доктор Скарпета. Всички говореха за него. Работата е там, че

първото нещо, което Рийд забелязал, когато се появил там, било регистрационният ви номер.

— Поговорих малко с Рийд. Не е съвсем наясно с нещата.

— Да. При нормални обстоятелства, когато полицаят от Хановер... Синклер, е пристигнал, Рийд би трябвало да му каже, че всичко е под контрол и сам да направи диаграмите и измерванията. Но той видял трицифрения номер и се стреснал. Знаел, че колата принадлежи на важен правителствен служител. Синклер се заел с работата, докато Рийд се захванал с радиото и телефона, обадил се на началника си и проверил номерата ви. Бинго. Оказва се, че колата е ваша. Първата му мисъл била, че вие сте вътре. Затова можете да си представите какво е било там.

— Абсолютен цирк.

— Точно така. А пък Синклер тъкмо излиза от академията. Вашата катастрофа е втората, с която се занимава.

— Дори да беше двадесетата, разбирам защо е направил грешка. Не е имал причина да търси следи от спирачки на почти сто метра от мястото, където Луси е излязла от пътя.

— Сигурна ли сте, че това, което видяхте, е следа от отклоняването?

— Абсолютно. Направете тези отпечатъци и ще видите, че следата на банкета отговаря на онази от пътя. Единственият начин, по който тази следа може да е оставена, е, ако външна сила е принудила колата внезапно да промени посоката си.

— А после, след около стотина метра, има следи от ускоряване на скоростта — замисли се той на глас. — Луси е ударена изотзад, натиска спирачка, но продължава напред. След секунди внезапно ускорява и загубва контрол над колата.

— Вероятно по времето, когато е звъняла на 911 — предположих.

— Ще проверя в телефонната компания в колко часа точно е направено обаждането. После ще намерим записа.

— Някой е бил плътно зад нея и я е заслепявал с фаровете си. Тя нагласила нощното огледало, а после спуснала задния сенник, за да блокира блясъка. Не е включила радиото или уредбата, защото се е мъчила да се съсредоточи. Била е напълно будна и уплашена, защото някой я е преследвал. Най-накрая този човек я удря отзад и Луси

натиска спирачката — продължих да възстановявам това, което наистина вярвах, че се е случило. — Тя продължава напред и осъзнава, че онзи отново се доближава към нея. Паникьосва се, дава газ и губи контрол. Всичко това трябва да е станало за секунди.

— Ако следите са точно такива, каквито казвате, сигурно е станало точно така.

— Ще проверите ли дали е така?

— Разбира се. Какво ще кажете за боята?

— Ще предам нея, стопа и всичко друго в лабораторията и ще ги помоля да действат колкото се може по-бързо.

— Сложете моето име на документите. Накарайте ги да ми се обадят веднага щом резултатите са готови.

Беше пет часът и вече тъмно навън, когато затворих телефона в кабинета си. Огледах се наоколо замаяно и се почувствах като чужденец в собствената си къща. Гладът, измъчващ стомаха ми, бе последван от гадене. Отпих лекарството направо от шишето и зарових из аптеката за друго. Язвата ми бе изчезнала през лятото, но за разлика от бившите любовници тя винаги се завръщаше.

И двете телефонни линии зазвъняха. Отговори им телефонният секретар. Чух пищенето на факса, докато лежах отпусната във ваната и пиех вино въпреки лекарствата. Имах да свърша много неща. Знаех, че сестра ми, Дороти, ще иска незабавно да дойде. Тя винаги реагираше на критичните ситуации, тъй като те подхранваха нуждата ѝ от драматизъм. Използваше ги в работата си. Без съмнение в следващата ѝ детска книжка някой от героите щеше да катастрофира. Критиците отново щяха да превъзнасят чувствителността и мъдростта на Дороти, която бе по-добра майка за въображаемите си герои, отколкото за собствената си дъщеря.

Открих, че факсът съдържа разписанието на полета на Дороти. Щеше да пристигне утре следобед и да отседне с Луси в дома ми.

— Тя няма да остане дълго в болницата, нали? — запита Дороти, когато ѝ звъннах по телефона.

— Предполагам, че ще мога да я доведа тук утре следобед — отговорих.

— Сигурно изглежда ужасно.

— Повечето хора изглеждат така след катастрофа.

— Но ще ѝ останат ли белези? — почти прошепна сестра ми. — Няма да е обезобразена, нали?

— Не, Дороти. Няма да е обезобразена. Ти какво знаеше за пиенето ѝ?

— Как пък бих могла да знам нещо за това? Тя е в онова училище близо до теб и никога не иска да се прибира у дома. А когато го прави, определено не се доверява на мен или на баба си. Смятам, че ти би трябвало да знаеш за това.

— Ако я обвинят в шофиране под влиянието на алкохол, съдът може да нареди тя да постъпи в клиника за алкохолици — казах колкото се може по-търпеливо.

Мълчание.

— О, господи — бе единственият отговор.

Продължих:

— Дори ако те не го направят, това е добра идея по две причини. Най-очевидната е, че тя има нужда да се справи с този проблем. Второ, съдията може да разгледа случая ѝ с по-голямо съчувствие, ако тя доброволно поиска помощ.

— Е, ще оставя всичко в твоите ръце. Ти си докторът адвокат в семейството. Но аз познавам малкото си момиченце. Тя няма да иска да го направи. Не мога да си представя как Луси отива в някаква лудница, където няма компютри. Никога след това няма да иска да погледне човек в очите.

— Тя няма да ходи в лудница. Освен това няма нищо срамно да те лекуват от алкохолизъм или наркомания. Срамното е да позволиш това да разруши живота ти.

— Винаги съм спирала на три чаши вино.

— Има много типове пристрастяване — казах. — Твоето са мъжете.

— О, Кей — изсмя се Дороти. — Странно е да чуя подобно нещо от теб. Между другото, ти виждаш ли се с някого?

[1] Номерът на полицията в САЩ. — Б.пр. ↑

15.

Сенатор Франк Лорд чул слуха, че съм претърпяла автомобилна катастрофа и на следващата сутрин ми се обади още преди слънцето да изгрее.

— Не — успокоих го, седнала полугола на края на леглото ми. — Луси шофираше колата ми.

— О, господи!

— Тя е добре, Франк. Днес следобед ще я доведа вкъщи.

— Вестниците тук писаха, че ти си направила катастрофата, и имаше подозрението, че си шофирала под влиянието на алкохол.

— Луси била заклещена в колата за известно време. Без съмнение някой от полицаите, съдейки по номерата на колата ми, е решил, че аз съм вътре, и е побързал да го разкаже на някой жаден за сензации репортер.

Сетих се за полицай Синклер. Бих гласувала за него като за потенциалния виновник.

— Кей, мога ли да ти помогна по някакъв начин?

— Знаеш ли нещо ново за случилото се в АИП?

— Има някои интересни новини. Чувала ли си Луси да споменава за една жена на име Кари Гретхен?

— Те са колеги. Виждала съм я.

— Очевидно тя е свързана с някакъв шпионски магазин. Едно от онези места, където продават висококачествена техника за наблюдение и подслушване.

— Не говориш сериозно.

— Страхувам се, че съм съвсем сериозен.

— Е, разбирам защо е искала да започне работа в АИП, но съм учудена, че ФБР я е назначило, като се има предвид това, което ми казваш.

— Никой не е знаел. Очевидно гаджето ѝ е собственик на магазина. Единствената причина да знаем за редовните ѝ посещения в магазина, е, че е била поставена под наблюдение.

— Тя се среща с мъж?

— Моля?

— Собственикът на шпионския магазин мъж ли е?

— Да.

— А кой казва, че ѝ е гадже?

— Очевидно тя го е съобщила, когато са я разпитвали.

— Можеш ли да ми разкажеш още нещо за тях двамата?

— Не кой знае колко, но имам адреса на магазина. Ще ти го дам, ако изчакаш една минутка да го изровя.

— А знаеш ли нейния домашен адрес или този на гаджето ѝ?

— Страхувам се, че не.

— Добре тогава, дай ми каквато информация имаш.

Потърсих молив и записах всичко. Мислите ми препускаха лудо. Името на магазина беше „Окото на шпионите“ и се помещаваше в търговския център „Спрингфийлд“, близо до деветдесет и пета магистрала. Ако тръгнах веднага, можех да стигна дотам и да се върна навреме, за да прибера Луси от болницата.

— Просто за информация — каза сенатор Лорд, — госпожица Гретхен е била уволнена от АИП заради връзката ѝ с шпионския магазин, която тя очевидно е пропуснала да спомене в молбата си за работа. Но в този момент все още няма никакви доказателства, че е участвала във взлома.

— Тя определено е имала мотив — казах, като се мъчех да съдържа яда си. — АИП е направо като склада на Дядо Коледа за човек, който продава шпионско оборудване. — Замълчах за момент и се замислих. После продължих: — Знаеш ли кога е била назначена в Бюрото и дали тя е кандидатствала за работата, или АИП я е привлякъл?

— Чакай да погледна. Има го някъде из бележките ми. Тук просто пише, че миналия април тя е подала молба и е започнала работа там в средата на август.

— Значи горе-долу по същото време, когато и Луси започна работа там. Какво е работила Кари преди това?

— Изглежда, цялата ѝ кариера е свързана с компютрите. Хардуер, софтуер, програмиране. Бюрото най-вече се е интересувало от инженерната ѝ работа. Тя е много способна и амбициозна и за съжаление непочтена. Няколко човека, които са били разпитвани за

нея, са започнали да обрисуват портрета на жена, която в продължение на години с лъжи си е проправяла път към върха.

— Франк, тя е кандидатствала за работата в АИП, за да може да шпионира за шпионския магазин — казах. — Може да е от онези хора, които мразят ФБР.

— И двете неща са възможни — съгласи се той. — Важното е да се намерят доказателства. Но дори и да успеем, освен ако не открием доказателство, че е откраднала нещо, няма да можем да я съдим.

— Преди всичко това да се случи, Луси ми спомена, че участвала в някакво проучване, свързано с биометричната система за заключване в АИП. Знаеш ли нещо за него?

— Въобще не съм чувал за подобен проект.

— Но ако такъв съществуваше, ти със сигурност ли щеше да знаеш за него?

— Най-вероятно да. Получавам доста подробна информация относно секретните проекти в Куантико заради закона срещу престъпността и парите, които се опитвам да осигуря за Бюрото.

— Не ти ли се вижда странно това Луси да разказва, че участва в някакъв проект, който очевидно не съществува? — попитах.

— За съжаление тази подробност може само да влоши положението й.

Знаех, че е прав. Колкото и подозрителна да изглеждаше Кари Гретхен, уликите срещу Луси все още бяха по-силни.

— Франк — продължих аз, — знаеш ли случайно какви коли карат Кари Гретхен и приятелят й?

— Със сигурност можем да получим тази информация. Защо се интересуваш?

— Имам причина да вярвам, че катастрофата на Луси не е случайна и тя може все още да е в опасност.

Сенатор Лорд замълча, после каза:

— Няма ли да е разумно да я заведеш на обезопасения етаж на академията за известно време?

— По принцип това е чудесна идея — казах. — Но смятам, че няма да е много добре за нея да е близо до академията в момента.

— Разбирам. Да, има логика. Но съществуват и други подобни места. Само ми кажи дали искаш да направя нещо по въпроса.

— Смятам, че имам такова място.

— Утре заминавам за Флорида, но ти имаш номерата ми там.

— Пак ли ще събираш средства?

Знаех, че е адски изморен, тъй като изборите бяха само след една седмица.

— Да, това също. И обичайните срещи с избирателите. Противникът ми усилено продължава да ме описва като женомразец с рога и опашка.

— Ти си направил за жените повече от всеки друг, когото познавам — казах. — Особено за тази тук.

Облякох се и към седем и половина пиех първото си кафе на пътя, седнала в наетата кола. Времето беше мрачно и студено и докато шофирах на север, почти не забелязвах покрай какво минавам.

Биометричната система за заключване, също като всяка друга, трябва да бъде отворена, за да може някой да проникне в нея. Някои ключалки не изискват нищо повече от проста кредитна карта, докато други трябва да бъдат свалени или отключени с помощта на различни сложни инструменти. Но система, която сканира пръстови отпечатьци, не може да бъде преодоляна с толкова прости методи. Докато разсъждавах за взлома в АИП и как може някой да го е извършил, няколко мисли преминаха през ума ми.

Отпечатъкът на Луси е бил сканиран в системата приблизително в три сутринта. Това бе възможно само ако пръстът ѝ е присъствал там или ако е имало факсимиле на отпечатъка ѝ. Спомних си от срещите на международната асоциация по идентификациите, на които бях присъствала много пъти, че много прочути престъпници са правили опит да променят отпечатъците си.

Безмилостният гангстер Джон Дилинджър сипал киселина върху пръстите си, докато по-малко прочутият Роско Питс хирургически премахнал отпечатъците си от първото кокалче на пръстите нагоре. Тези, а и други опити се провалили, а престъпните господа щяха да си живеят по-спокойно, ако бяха останали с дадените им от Бога отпечатьци. Променените отпечатьци просто отиваха в досието на ФБР за обезобразявания, което, честно казано, беше много по-лесно за проучване. Да не говорим, че изгорени или обезобразени пръсти изглеждаха доста съмнителни, ако сте заподозрян в престъпление.

Но това, което най-ясно си спомнях, бе случай отпреди няколко години с един особено изобретателен крадец, чийто брат работеше в погребално бюро. Крадецът, лежал няколко пъти в затвора, направил опит да си направи ръкавици, които ще оставят нечийи чужди отпечатащи. Постигнал го, като няколко пъти натопил ръцете на мъртвец в течна гума, образувайки пласт след пласт, докато най-накрая ръкавиците били готови за носене.

Планът не заработил по две причини. Крадецът забравил да почисти въздушните мехурчета от всеки пласт гума и отпечатащите, взети от следващата богата къща, която обрал, били доста странни. Освен това не си направил труда да проучи мъртвеца, чиито отпечатащи използвал. Ако го беше направил, щеше да научи, че починалият е бивш затворник, умрял малко след излизане на свобода.

Спомних си посещението си в АИП в онзи слънчев следобед, който ми се струваше така отдалечен във времето, като че ли бе преди години. Бях усетила, че Кари Гретхен не бе доволна да открие мен и Уесли в кабинета си, когато влезе вътре, разбърквайки някаква гъста течност, която може да е била течен силикон или гума. Тъкмо по време на това посещение Луси ми спомена за проекта с биометричната система за заключване, в който участвала. Сигурно разказаното от нея бе чистата истина. Вероятно в този момент Кари е възнамерявала да направи гумен отпечатък от пръста на Луси.

Ако теорията ми за Кари бе вярна, знаех, че това може да се докаже. Зачудих се защо никой от нас преди не се бе сетил да зададе един съвсем елементарен въпрос. Дали отпечатъкът, сканиран в биометричната система, физически съвпада с този на Луси, или просто вярваме на думата на компютъра за това.

— Ами така си помислих — каза Бентън Уесли, когато му се обадох от колата.

— Разбира се, че така си помислил. Всеки би го направил. Но ако някой е направил отпечатък от палеца на Луси и го е сканирал в системата, отпечатъкът трябва да е обратен на истинския, който се намира във файла на ФБР. С други думи, да е негов огледален образ.

Уесли замълча, после каза изненадано:

— По дяволите. Но нямаше ли скенерът да открие, че отпечатъкът е обратен, и да го изхвърли?

— Много малко скенери могат да направят разлика между отпечатък и огледалния му образ. Но експерт по отпечатъците би могъл да го направи — казах. — Отпечатъкът, сканиран в биометричната система, все още трябва да е запазен в информационната база.

— Ако Кари Гретхен го е направила, не мислиш ли, че тя щеше да изтрие отпечатъка от информационната база?

— Съмнявам се — отговорих. — Тя не е експерт в това отношение. Малко вероятно е да осъзнае, че всеки път, когато е оставен отпечатък, той е обърнат и съвпада с картата с десетте отпечатъка само защото и те са обърнати по същия начин. Така че ако направиш отливка и оставиш отпечатък върху нея, всъщност ще получиш обратно на вече обратното.

— Тоест отпечатък, оставен от гумения пръст, ще бъде обратен на същия отпечатък, направен от истинския пръст на човека.

— Точно така.

— Господи, никак не ме бива в тези неща.

— Не се тревожи, Бентън. Знам, че е объркващо, но повярвай ми, така е.

— Винаги ти вярвам. Струва ми се, че трябва да направим копие на въпросния отпечатък.

— Абсолютно, и то веднага. Има и още нещо, за което искам да те питам. Ти знаеше ли за някакъв изследователски проект, свързан с биометричната система за заключване в АИП?

— Проект, ръководен от Бюрото?

— Да.

— Не. Не съм чувал за нищо такова.

— И аз така си мислех. Благодаря ти, Бентън.

И двамата замълчахме, като чакахме другия да каже нещо лично. Аз обаче въобще не можех да се сетя за нищо, тъй като мислите ми бяха заети с прекалено много неща.

— Бъди внимателна — посъветва ме той и се сбогувахме.

Намерих шпионския магазин след половин час. Намираше се в голям търговски център, претъпкан с коли и хора. „Окото на шпионите“ бе близо до магазина на Ралф Лорън и „Крабтрий & Евелин“. Беше малък магазин, а витрината бе украсена с най-модните уреди, които легалният шпионаж можеше да предложи. Застанах

нерешително встрани, докато клиентът, застанал до касата, се отмести и ми позволи да видя кой работеше зад нея. Възрастен мъж с наднормено тегло чукаше по клавишите на касата. Не можех да повярвам, че това е любовникът на Кари Гретхен. Без съмнение това бе още една от лъжите ѝ.

Когато клиентът си тръгна, в магазина остана само един човек, млад мъж в кожено яке, който разглеждаше рафт с касетофони, активирани от човешки глас и портативни анализатори на гласове. Дебелакът зад касата носеше очила с дебели стъкла и златни вериги и изглеждаше вечно готов да предложи сделка някому.

— Извинете — казах колкото се може по-тихо. — Търся Кари Гретхен.

— Тя отиде за кафе, ще се върне след минута — отвърна той и разгледа внимателно лицето ми. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Ще се огледам наоколо, докато тя се върне — отговорих.

— Разбира се.

Тъкмо се бях заинтересувала от куфарче, което включваше скрит касетофон, сигнализатори за подслушвателни уредби, телефонен декодер и пособия за нощно виждане, когато Кари Гретхен влезе в магазина. Тя се закова на място, когато ме видя, и за секунда си помислих, че може да плисне кафето в лицето ми. Очите ѝ пронизаха моите като стоманени пирони.

— Трябва да поговоря с вас — казах.

— Страхувам се, че моментът не е подходящ — отвърна тя, като се усмихна и се опита да се държи възпитано, тъй като в малкото магазинче вече имаше четирима клиенти.

— Разбира се, че моментът е подходящ — възпротивих се аз, без да отмествам очи от нея.

— Джери? — погледна тя към дебелия. — Можеш ли да се справиш сам за минута?

Той ме загледа мрачно, като куче, готово да нападне.

— Обещавам, че няма да се бавя — увери го тя.

— Да бе, разбира се — отвърна той с недоверчивостта на непочтените хора.

Последвах я във вратата на магазина. Намерихме свободна пейка близо до фонтана.

— Чух за катастрофата на Луси и съжалявам за това. Надявам се, че тя е добре — студено каза Кари и отпи от кафето си.

— Всъщност въобще не ти пука как е Луси — грубо казах аз. — А и няма смисъл да си хабиш чара върху мен, защото си ми напълно ясна. Знаем какво си направила.

— Не знам нищо — отвърна тя и се усмихна ледено.

Въздухът се изпълни със звуци от падаща вода.

— Знаем, че си направила гумен отпечатък от палеца на Луси, а да научиш личния ѝ номер за идентификация е било съвсем лесно, като се има предвид колко време сте прекарвали заедно. Просто е трябвало да си наблюдателна и да запомниш кода, когато тя го набира. По този начин си проникнала в биометричната система в ранната утрин, когато си влязла с взлом в АИП.

— Господи, и това ако не е развинута фантазия — изсмя се тя, но очите ѝ загледаха ядосано. — Съветвам ви да внимавате, когато правите подобни обвинения.

— Ни най-малко не се интересувам от съветите ти. Искам само да те предупредя. Скоро ще докажем, че Луси не е проникнала в АИП. Хитра си, но не чак толкова и си допуснала фатален пропуск.

Тя замълча, но виждах как мислите ѝ препускат зад ледената фасада. Любопитството ѝ беше безкрайно.

— Не знам за какво говорите — каза тя със самоувереност, която започваше да намалява.

— Може да си добра с компютрите, но не си специалист криминолог. Случаят срещу теб е адски прост.

Изложих теорията си със самочувствието на добър адвокат, който знае как да ръководи играта.

— Помолила си Луси да ти помогне в така наречения изследователски проект, свързан с биометричната система на АИП.

— Изследователски проект? Няма такъв — с омраза каза тя.

— Точно там е работата, госпожице Гретхен. Няма изследователски проект. Излъгала си я, за да ти позволи да направиш отпечатък от палеца ѝ в течна гума.

Тя се изсмя кратко.

— Господи боже. Гледали сте прекалено много филми за Джеймс Бонд. Нали не мислите наистина, че някой ще повярва...

Прекъснах я.

— Гуменият палец, изработен от теб, е използван, за да се проникне в системата, така че ти и който друг е участвал сте извършили нещо, наречено „индустриален шпионаж“. Но си направила една грешка.

Лицето ѝ стана яркочервено.

— Би ли искала да чуеш каква е грешката ти?

Кари Гретхен отново не отговори, но си личеше, че иска да узнае. Усецах параноята, която се излъчваше от нея като лоша миризма.

— Нали разбираш, Кари — продължих аз със същия спокоен тон, — когато направиш отпечатък от пръст, той всъщност е огледален образ на оригинала. Така че отпечатъкът върху твоя гумен палец е огледален образ на отпечатъка на Луси. С други думи — обърнат е. А проверката на отпечатъка, сканиран в системата в три часа сутринта, ще покаже това съвсем ясно.

Тя преглътна затруднено и заговори. Думите ѝ потвърдиха предположенията ми:

— Не можете да докажете, че аз съм човекът, който го е направил.

— О, ще го докажем. Но днес искам да ти кажа нещо по-важно.

Наведох се по-близо към нея. Усецах дъха ѝ, примесен с аромат на кафе.

— Ти си се възползвала от чувствата на племенницата ми към теб. Възползвала си се от нейната младост, наивност и почтеност — просъсках аз и се приближих още повече до лицето ѝ. — Никога вече не се приближавай до Луси. Никога вече не говори с нея. Не ѝ се обаждай, дори не си помисляй за нея.

Ръката в джоба на палтото ми стисна здраво тридесет и осем калибровия пистолет. Почти ми се искаше тя да ме накара да го използвам.

— А ако открия, че ти си тази, която я е избутала от пътя — продължих с кротък глас, който звучеше като студена, хирургическа стомана, — лично ще те открия. Ще те преследвам до края на скапания ти живот. Ще се появявам винаги, когато излезеш на свобода. Ще съобщавам на отговорните за теб полицаи и социални служители, че ти си с душевно разстройство и си опасна за обществото. Разбра ли ме?

— Върви по дяволите — отвърна тя.

— Аз никога няма да отида при дяволите — казах. — Но ти вече си там.

Кари Гретхен се изправи рязко и гневните ѝ крачки я отнесоха обратно в шпионския магазин. Загледах как един мъж я последва и заговори, докато седях на пейката с разтуптяно сърце. Не знаех защо точно видът му ме накара да остана там. Имаше нещо в острия му профил, във формата на слабия му, но силен гръб и в неестествения черен цвят на зализаната му коса. Беше облечен в прекрасен тъмносин копиринен костюм и носеше куфарче от крокодилска кожа. Тъкмо възнамерявах да си тръгна, когато той се обърна към мен. За секунда очите ни се срещнаха. Неговите бяха пронизващо сини.

Не побягнах. Бях като катеричка в средата на пътя, която бяга нагоре-надолу, но всъщност остава там, където си е била. Тръгнах колкото се може по-бързо, после се затичах. Звукът на падащата вода ми се струваше звук от стъпки, които ме преследват. Не отидох до обществен телефон, защото се страхувах да спра. Стори ми се, че сърцето ми ще се пръсне, тъй като биеше все по-силно.

Спринтирах по паркинга и докато отключвах колата си, ръцете ми трепереха. Протегнах се към телефона чак когато вече се движех бързо и не го виждах.

— Бентън! О, господи!

— Кей? Какво става, за бога?

Разтревоженият му глас изпраця зловещо по телефона, тъй като Северна Вирджиния е прочута с прекалено натоварените си телефонни линии.

— Голт! — възкликнах задъхано и натиснах спирачката рязко тъкмо преди да се блъсна в една тойота. — Видях Голт!

— Видя Голт? Къде?

— В „Окото на шпионите“.

— Къде? Какво каза?

— Магазинът, където работи Кари Гретхен. Онзи, с когото е свързана. Той беше там, Бентън! Видях го да влиза вътре, когато си тръгнах. Той се заговори с нея, после ме видя, а аз избягах.

— Успокой се, Кей! — напрегнато ми нареди Уесли.

Не си спомнях да съм го чувала толкова разтревожен.

— Къде си сега?

— На деветдесет и пета магистрала. Съвсем добре съм.

— Продължавай да шофираш, за бога. Не спирай за абсолютно нищо. Мислиш ли, че те е видял да се качваш в колата?

— Не мисля така. Не знам, мамка му!

— Кей — властно каза Уесли. — Успокой се — бавно добави той. — Искам да се успокоиш. Не желая да катастрофираш. Сега ще се обадя където трябва. Ще го намерим.

Знаех обаче, че няма да го намерим. Бях сигурна, че по времето, когато първият агент или полицаи бяха повикани, Голт отдавна щеше да е изчезнал. Беше ме познал. Личеше си по ледения син поглед. Той знаеше твърде добре какво ще направя веднага щом мога, и щеше да изчезне отново.

— Струва ми се, ти ми каза, че той е в Англия — казах тъпо.

— Казах ти, че ние смятаме така — отговори Уесли.

— Не разбираш ли, Бентън? — продължих, без да мога да спра да правя връзки между нещата. — Той е намесен в това. Той е участвал в проникването в АИП. Може той да е човекът, изпратил Кари Гретхен там. Той я е накарал да го направи. Тя е негов шпионин.

Уесли замълча, докато обмисляше думите ми. Тази мисъл беше толкова ужасна, че не му се искаше да я приеме.

Гласът му стана неясен. Знаех, че е ужасно изнервен, тъй като подобни разговори не би трябвало да се водят по телефона.

— Да направи какво? — изпраця гласът му. — В кое от нашите неща би искал да проникне Голт?

Знаех отговора. Знаех го съвсем точно.

— В КАИН — отговорих тъкмо когато връзката прекъсна.

16.

Върнах се в Ричмънд и не усетих зловещата сянка на Голт по петите си. Той имаше друга работа и други демони, с които да се бори, и не мислеше да се залавя с мен. Поне така смятах. Въпреки това включих алармата в момента, когато влязох вкъщи. Не отивах никъде, дори до банята, без пистолета си.

Малко след два следобед отидох до болницата и Луси пристигна в инвалидна количка до колата ми. Тя настоя да се движи сама въпреки желанието ми да я бутам предпазливо, както би направила една обична леля. Тя не искаше помощта ми. Но когато се прибрахме у дома, се предаде на грижите ми. Завих я грижливо и я оставих да подремне.

Сложих на печката тенджерата с „Zuppa di Aglio Fresco“, зеленчукова супа с чесън, популярна по хълмовете на Бризигела, където с нея от много години хранеха бебета и стари хора. Това заедно с равиолите, пълнени със сладки тиквички и кестени, щеше да свърши работа. Настроението ми се подобри, когато огънят във всекидневната запламтя и чудесен аромат изпълни въздуха. Наистина, когато изкарвах дълги периоди, без да готвя, имах чувството, че никой не живее в прекрасния ми дом и не се грижи за него. Струваше ми се, че къщата изглежда почти тъжна.

По-късно, под надвисналото и обещаващо дъжд небе подкарах към летището, за да посрещна самолета на сестра ми. Не я бях виждала известно време и я намерих доста променена. Всъщност така беше при всяка наша среща. Тя винаги изглеждаше различна, защото имаше ужасно неуверен характер, който я правеше и толкова проклета. Освен това имаше навика редовно да променя прическата и облеклото си.

В този късен следобед, докато стоях в чакалнята на летището, оглеждах лицата на пътниците, минаващи покрай мен, и очаквах да видя нещо познато. Разпознах я по носа и трапчинката на брадичката, тъй като и двете неща бяха доста трудни за променяне. Косата ѝ беше боядисана в черно и плътно прилепнала до главата, като кожен шлем.

Очите ѝ бяха скрити зад големи очила, а около врата ѝ небрежно бе завързан яркочервен шал. Слаба и модерна, издокарана в бричове и ботуши с връзки, тя се отправи енергично към мен и ме целуна по бузата.

— Кей, толкова се радвам да те видя. Изглеждаш изморена.

— Как е мама?

— Нали знаеш, тормози я кракът. Какво караш?

— Кола под наем.

— Първото нещо, което ми мина през ума, беше, че си принудена да се разделиш с мерцедеса. Направо не мога да си представя как бих се оправяла без моя.

Дороти имаше 190 Е, с която се сдоби, докато ходеше с едно ченге от Маями. Колата беше конфискувана от един търговец на наркотици и продадена на търг за смешно ниска сума. Беше тъмносиня със спойлери и тънки лайстни, направени по поръчка.

— Имаш ли багаж? — попитах.

— Само това. Колко бързо е карала?

— Луси не помни нищо.

— Не можеш да си представиш как се почувствах, когато телефонът звънна. Господи! Сърцето ми буквално спря.

Валеше, а аз не бях взела чадър.

— Никой не може да ме разбере, освен ако не е преживял същото нещо. Този момент. Този просто ужасен момент, когато не знаеш какво точно е станало, но си сигурен, че нещо лошо се е случило на човек, когото обичаш. Надявам се, не си паркирала прекалено далеч оттук. Май ще е по-добре да те почакам тук.

— Ще трябва да изляза от паркинга, да платя и после да се връщам.

От мястото на тротоара, където бяхме застанали, колата ми се виждаше чудесно.

— Ако трябва да направя всичко това, ще са ми нужни поне десет-петнайсет минути.

— Това е добре. Не се притеснявай за мен. Просто ще си стоя тук и ще се оглеждам за теб. Трябва да използвам тоалетната. Сигурно е хубаво да не се тревожиш вече за някои неща.

Тя не довърши мисълта си, докато не седнахме в колата и не потеглихме по пътя си.

— Взимаш ли хормони?

— За какво?

Валеше ужасно силно. Едри капки удряха по покрива и шумяха като препускащо стадо от дребни животинчета.

— За промяната — отговори Дороти, като извади найлонов плик от чантата си и започна да гризе курабийка с джинджифил.

— Каква промяна?

— Знаеш. Горещи вълни, лошо настроение. Познавам една жена, която започна да ги получава в момента, когато навърши четиридесет. Мозъкът е адски силно нещо.

Включих радиото.

— Дадоха ни някакви отвратителни закуски, а знаеш каква ставам, когато съм гладна — каза Дороти и изяде още една курабийка. — Само двайсет и пет калории и си позволявам осем на ден, така че трябва да спрем и да си купя още. Ти си такава късметлийка. Изглежда, въобще не се тревожиш за теглото си. Но пък при твоята работа сигурно и аз нямаше да имам апетит.

— Дороти, има една много добра клиника за алкохолици на Роуд Айлънд, за която искам да поговорим.

Тя въздъхна.

— Ужасно се тревожа за Луси.

— Програмата е четири седмици.

— Просто не знам дали мога да понеса мисълта, че тя е чак там, заключена по този начин — изхленчи Дороти и натъпка друга курабийка в устата си.

— Е, просто ще трябва да го понесеш. Това е много сериозно.

— Съмнявам се, че тя ще отиде. Знаеш колко е упорита — каза тя и се замисли за секунда. — Е, може пък да се окаже нещо добро — въздъхна сестра ми. — Възможно е, докато е там, да оправи и някои други неща.

— Какви други неща, Дороти?

— Трябва да ти кажа, че просто не знам какво да правя с нея — разплака се сестра ми. — Не искам да кажа нищо лошо, но не можеш да си представиш какво е детето ти да се обърне по този начин. Да се изкриви. Не знам какво стана. Със сигурност причината не е в нещо, което е видяла вкъщи. Мога да поема вината за някои неща, но не и за това.

Спрях радиото и погледнах към нея.

— За какво говориш?

Отново през главата ми мина мисълта колко силна неприязън изпитвах към Дороти. Виждаше ми се направо абсурдно, че ми е сестра, тъй като между нас нямаше нищо общо, с изключение на майка ни и спомена, че навремето сме живели в една къща.

— Не мога да повярвам, че не си се запитвала за това, но пък на теб може и да ти изглежда нормално.

Емоциите й набираха скорост, а разговорът ни се проваляше все по-надолу.

— Няма да съм справедлива, ако не ти кажа, че се тревожа от твоето влияние в това отношение, Кей. Не те съдя, тъй като личният ти живот си е лично твоя работа, а някои неща просто не зависят от теб — каза тя, като издуха носа и избърса сълзите си.

Дъждът продължаваше да се сипе с пълна сила.

— По дяволите! Толкова ми е трудно.

— Дороти, за бога! За какво въобще говориш?

— Тя подражава на всяко проклето нещо, което вършиш. Ако измиеш зъбите си по определен начин, бъди сигурна, че и тя ще направи същото. Държа да отбележиш също така, че аз проявявах търпение, каквото никой друг не би могъл да прояви. Леля Кей това, леля Кей онова... През всички тези години.

— Дороти...

— Нито веднъж не съм се оплакала и не съм опитала да я откача от теб. Винаги съм искала само най-доброто за нея, затова се примирявах с това й обожание...

— Дороти...

— Нямах представа каква саможертва е това — отново издуха носа си тя шумно. — Като че ли не беше достатъчно лошо вечно в училище да ме сравняват с теб, а и да трябва да търпя забележките на мама, защото ти винаги беше толкова шибано идеална във всичко. По дяволите! Готвене, поправяне на разни неща, грижа за колата, плащане на сметките. Докато растяхме, ти просто беше мъжът в къщата. А после се превърна в баща на дъщеря ми. Това пък ако не е най-голямата свинщина!

— Дороти!

Тя не можеше да спре.

— Не мога да се състезавам с това. Със сигурност не мога да ѝ бъда баща. Признавам, че ти си доста по-мъжествена от мен. О, да. Тук безспорно си на първо място, доктор Скарпета. Мамка му! Толкова е несправедливо. А на всичкото отгоре имаш и големи цици. Мъжът в семейството има големите цици!

— Дороти, млъкни!

— Няма. А пък ти не можеш да ме накараш да млъкна — злобно прошепна тя.

Все едно се бяхме върнали в малката стаичка с малкото легло, което споделяхме, там, където се научихме да се мразим кротко една друга, докато татко умираше. Седяхме до кухненската маса мълчаливо и ядяхме макарони, докато той властваше над живота ни от болничното си легло. А сега щяхме да влезем в моята къща, където Луси лежеше наранена. Зачудих се, че Дороти не разпознава сценария, така стар и предвидим, както бяхме самите ние.

— За какво точно се опитваш да ме обвиниш? — запитах, докато отварях вратата на гаража.

— Ще ти обясня нещата по следния начин. Това, че Луси не се среща с мъже, със сигурност не е наследено от мен. Абсолютно сигурна съм.

Изгасих двигателя и я погледнах.

— Никой не цени и не се наслаждава на мъжете повече от мен и следващия път, когато започнеш да ме критикуваш като майка, погледни сериозно с какво ти си допринесла за развитието на Луси. Имам предвид на кого прилича тя, по дяволите?

— Луси не прилича на никого, когото познавам.

— Глупости. Тя напълно е възприела твоя образ. И сега Луси е пияница, а смятам, че е и обратна — извика Дороти и отново избухна в сълзи.

— Да не би да искаш да кажеш, че съм лесбийка?

Изненадата надмина дори гнева ми.

— Все трябва да го е наследила отнякъде.

— Смятам, че трябва да влезеш вътре.

Тя отвори вратата и ме погледна учудено, когато не направих опит да изляза от колата.

— Ти няма ли да влезеш?

Дадох ѝ ключа и кода на алармата.

— Ще отида до магазина — казах.

В магазина купих джинджифилови курабийки и ябълки, после се поразходих между щандовете, тъй като не исках да се прибирам. В интерес на истината, никога не бях харесвала Луси, когато майка ѝ бе наоколо, а днешната ни среща бе започнала дори по-лошо от обикновено. Разбихах част от това, което Дороти чувстваше, и обидите и завистта ѝ не ме изненадваха, защото не бяха нови.

Не отвратителното ѝ държане ме накара да се почувствам толкова лошо, а напомнянето, че съм сама. Докато минавах покрай бисквити, бонбони, чипс и сиренета, ми се искаше да съм от онези хора, които се лекуват с ядене. Помислих си, че ако със скок можех да запълня празните места, щях да го направя. Вместо това се прибрах у дома с малка торбичка и сервирах вечеря на тъжно малкото ми семейство.

После Дороти се оттегли в едно кресло пред камината. Четеше и пийваше ром, докато аз приготвих Луси за лягане.

— Боли ли те? — попитах.

— Не много. Но не мога да стоя будна. Очите ми внезапно започват да се затварят.

— Сънят е точно това, от което се нуждаеш.

— Имам ужасни кошмари.

— Искаш ли да ми разкажеш за тях?

— Някой се приближава към мен изотзад, преследва ме, обикновено в кола. Чувам шумове от катастрофата и се събуждам.

— Какви шумове?

— Тракане на метал. Издуването на въздушната възглавница. Сирени. Понякога като че ли спя, но всъщност не съм заспала и всички тези образи танцуват пред очите ми. Виждам светлини, пулсиращи в червено по асфалта, и мъже в жълти униформи. Тогава започвам да се въртя и да се потя.

— Нормално е да преживееш посттравматичен стрес и това може да продължи известно време.

— Лельо Кей, ще ме арестуват ли?

Уплашените ѝ очи, обградени от белези, ме гледаха очаквателно и разкъсваха сърцето ми.

— Ще се оправиш. Всъщност искам да ти предложи нещо, което вероятно няма да ти хареса.

Разказах ѝ за частната клиника за алкохолици и наркомани в Нюпорт, Роуд Айлънд.

Тя се разплака.

— Луси, ако те обвинят в шофиране под влияние на алкохол, бездруго това ще е част от присъдата ти. Няма ли да е по-добре да се решиш на това сама и да свършиш веднъж завинаги с всичко?

Тя предпазливо попи очите си.

— Не мога да повярвам, че това се случва с мен. Всичко, за което мечтаех, изчезна.

— Това е адски далеч от истината. Жива си. Никой друг не пострада. Проблемите ти могат да се оправят, а аз искам да ти помогна в това. Но трябва да ми се довериш и да ме слушаш.

Луси се втренчи в ръцете си, поставени върху одеялото. Сълзите ѝ се лееха като река.

— Също така имам нужда да си откровена с мен.

Племенницата ми не искаше да ме погледне.

— Луси, ти не си вечеряла в „Аутбек“, освен ако те внезапно са добавили спагети към менюто си. По цялата вътрешност на колата имаше полепнали спагети. Предполагам, че си носила остатъка от вечерята си към къщи. Къде беше в онази нощ?

Тя ме погледна в очите.

— В „Антонио“.

— В Стафорд?

Луси кимна.

— Защо излъга?

— Защото не исках да говоря за това. На никой не му влиза в работата къде съм ходила.

— С кого беше?

Тя поклати глава.

— Това няма нищо общо.

— С Кари Гретхен, нали? А преди няколко седмици тя те е убедила да участваш в малък изследователски проект, поради което сега имаш неприятности. Всъщност тя е разбърквала течната гума в деня, когато дойдох при теб в АИП.

Племенницата ми погледна встрани.

— Защо не ми кажеш истината?

По бузата ѝ се търколи нова сълза. Да обсъждам Кари с нея ми се виждаше безнадеждно, но си поех дъх дълбоко и продължих:

— Луси, смятам, че някой се е опитвал да те избута от пътя.

Очите ѝ се разшириха.

— Прегледах колата и мястото, където си катастрофирала. Има доста подробности, които силно ме безпокоят. Спомняш ли си, че си набрала 911?

— Не. Наистина ли?

Луси изглеждаше искрено озадачена.

— Който е използвал телефона за последен път, го е направил, а смятам, че това си била ти. Един следовател от щатската полиция издирва записа, за да узнаем кога точно си се обадила и какво си казала.

— Господи.

— Освен това има неща, които ме навеждат на мисълта, че плътно зад теб е карал някой с включени дълги светлини. Извъртяла си огледалото за обратно виждане и си спуснала сенника. Според мен единствената причина да спуснеш сенника на тъмното шосе е, че зад теб някой те е заслепявал и ти е пречил да виждаш — замълчах за момент и се загледах в шокираното ѝ лице. — Не помниш ли нищо от това?

— Не.

— Спомняш ли си нещо за зелена кола? Вероятно бледозелена?

— Не.

— Познаваш ли някой, който има кола с такъв цвят?

— Трябва да помисля.

— Кари има ли такава?

Луси поклати глава.

— Тя има БМВ кабриолет. Червено.

— А човекът, с когото работи? Някога споменавала ли ти е за някой, наречен Джери?

— Не.

— Добре. Някаква кола е оставила зелена боя по драскотината на задницата на колата ми и е счупила стопа. С други думи, когато си излязла от „Грийн Топ“, някой те е проследил и те е ударил отзад. След това на около стотина метра оттам внезапно си ускорила, загубила си контрол над колата и си излязла от пътя. Предполагам, че си ускорила

по същото време, когато си звъннала на 911. Била си уплашена, а може и човекът, който те е ударил, отново да се е приближил плътно до теб.

Луси издърпа одеялото до брадичката си. Беше пребледняла.

— Някой се е опитал да ме убие.

— На мен ми се струва, че почти е успял, Луси. Точно затова ти задавам толкова лични въпроси. Някой трябва да ти ги зададе. Не предпочиташ ли да отговориш на мен?

— Знаеш достатъчно.

— Виждаш ли връзка между случилото се в АИП и това?

— Разбира се, че виждам — развълнувано отговори тя. — Измамиха ме, лельо Кей. Никога не съм влизала в сградата в три часа сутринта. Никога не съм откраднала никакви тайни!

— Трябва да докажем това.

Тя ме загледа втренчено.

— Не съм сигурна, че ми вярваш.

Вярвах ѝ, но не можех да ѝ го кажа. Не можех да ѝ разкажа за срещата си с Кари Гретхен. Трябваше да призова на помощ всичките си сили, за да мога да се държа като адвокат с племенницата си, защото знаех, че няма да е хубаво да ѝ давам напразни надежди.

— Няма да мога да ти помогна, ако не започнеш да говориш откровено с мен — казах. — Правя всичко възможно, за да бъда обективна и справедлива, да направя това, което трябва. Но честно казано, не знам какво да мисля.

— Не мога да повярвам, че ти би... Мамка му. Мисли си каквото искаш — отвърна тя и очите ѝ отново се изпълниха със сълзи.

— Моля те, не ми се ядосвай. Изправени сме пред твърде сериозен проблем, а и целият ти бъдещ живот ще бъде повлиян от това как ще се справим с проблема. Имаме две основни задачи, които стоят пред всичко друго. Първата е безопасността ти. Сега, след като ти разказах всичко за катастрофата, вероятно разбираш по-добре защо искам да отидеш в онази клиника. Никой няма да знае, че си там. Ще бъдеш в абсолютна безопасност. Другата ни задача е да те измъкнем от тази каша, така че да не излагаме на риск бъдещето ти.

— Никога няма да бъда агент на ФБР. Прекалено късно е.

— Не и ако изчистим името ти в Куантико и накараме съдията да смекчи обвинението за шофиране под влияние на алкохол.

— Как?

— Ти поиска важен адвокат. Може да получиш такъв.

— Кой?

— В момента няма нужда да знаеш повече от факта, че имаш добри шансове, стига да ме слушаш и да правиш това, което ти кажа.

— Имам чувството, че ме изпращат в предварителен арест.

— Терапията ще ти се отрази добре по много причини.

— Предпочитам да остана тук, с теб. Не искам да ме обявят за алкохоличка и да ме смятат за такава през целия ми живот. Освен това не мисля, че съм алкохоличка.

— Може и да не си. Но трябва да проумееш защо си започнала да прекаляваш с алкохола.

— Може просто да ми харесва как се чувствам, когато не съм всред другите. Бездруго никой не ме иска около себе си. Сигурно това обяснява нещата — горчиво каза тя.

Поговорихме още малко, после аз се залових с телефона. Обадох се на авиолиниите, на болничния персонал и на един местен психиатър, който ми беше добър приятел. „Еджил“, известната клиника в Нюпорт, можеше да я приеме още на следващия ден. Исках да я заведа, но Дороти не желаше и да чуе за това. Твърдеше, че в такъв момент една майка трябвало да бъде с дъщеря си, а моето присъствие не било нито необходимо, нито подходящо. Чувствах се доста извън играта, когато телефонът звънна в полунощ.

— Надявам се, че не съм те събудил — каза Уесли.

— Радвам се, че се обади.

— Беше права за отпечатъка. Обратен е. Луси не може да го е оставила, освен ако самата тя не е направила отпечатъка.

— Разбира се, че не го е направила тя. Господи — нетърпеливо казах аз, — надявах се, че вече сме приключили с това, Бентън.

— Не съвсем.

— А Голт?

— Няма и следа от него. Онзи задник в шпионския магазин отрича, че Голт въобще е влизал вътре. — Бентън замълча за момент, после запита: — Сигурна ли си, че го видя?

— Мога да се закълна в това в съда.

Бих познала Темпъл Голт навсякъде. Понякога го виждах в съня си. Студените като стъкло сини очи, гледащи пред леко откритата врата, която водеше към странна, тъмна стая, излъчваща зловеща

миризма. Представях си Хелън, надзирателката в затвора, облечена в униформата си и обезглавена. Седеше на стола, където я бе оставил Голт. После си мислех за нещастния фермер, направил грешката да отвори сака за боулинг, който намерил в имота си.

— Съжалявам — каза Уесли. — Не можеш дори да си представиш колко съжалявам.

Съобщих му, че ще изпратя Луси на Роуд Айлънд. После му разказах всичко, което бях пропуснала преди. Когато дойде негов ред да ми каже новините, загасих нощната си лампа и се заслушах в гласа му в тъмнината.

— Тук нещата не вървят добре. Както вече ти казах, Голт отново изчезна. Играе си с нас. Не знаем в какво е замесен и в какво не. Имаме този случай в Северна Каролина, а сега и онзи в Англия, а той внезапно се появява в Спрингфийлд и изглежда замесен в шпионажа в АИП.

— Няма никакво „изглежда“, Бентън. Той е проникнал в мозъка на Бюрото. Въпросът е, какво ще направим ние?

— В момента АИП променя кодове, пароли и други подобни неща. Надяваме се, че не е проникнал прекалено дълбоко.

— Надявай се.

— Кей, полицията в Блек Маунтин е получила заповед за обиск на къщата и пикапа на Крийд Линдзи.

— Намериха ли го?

— Не.

— Какво казва Марино? — попитах.

— Кой, по дяволите, знае?

— Не си ли го виждал?

— Почти не. Струва ми се, че той прекарва доста време с Дениз Стайнър.

— Мислех, че тя е извън града.

— Върна се.

— Колко сериозни са отношенията им, Бентън?

— Пийт е откачил. Никога не съм го виждал в такова състояние. Мисля, че няма да успеем да го изкараме оттук.

— А ти?

— Вероятно ще идвам и ще си тръгвам, трудно е да се каже — отвърна той обезсърчено. — Единственото, което мога да направя, е да

давам съвети, Кей. Но ченгетата слушат Пийт, а пък той не слуша никого.

— Какво казва госпожа Стайнър за Линдзи?

— Твърди, че е възможно той да е бил в дома ѝ в онази нощ. Но не го била разгледала добре.

— Речта му е доста характерна.

— Споменахме ѝ за това. Но тя каза, че не помнела много за гласа на нападателя, освен че звучал като на бял мъж.

— Той също така има силна телесна миризма.

— Не знаем дали и в онази нощ е било така.

— Съмнявам се, че хигиената му е добра, в която и да било нощ.

— За съжаление това, че тя не е сигурна, само прави обвиненията срещу него още по-силни. А и ченгетата непрекъснато получават обаждания за него. Бил видян тук и там да върши подозрителни неща, като например да оглежда внимателно някое хлапе, покрай което минава. Или пък пикапът му бил забелязан близо до езеро Томахоук малко след изчезването на Емили. Знаеш какво става, когато хората си втълпят нещо.

— А ти какво мислиш?

Тъмнината ме обгръщаше като меко, уютно одеяло. Вслушвах се в приятния тембър на гласа му. Уесли имаше тих, но мъжествен глас. Също като физиката му, той бе фин, красив и властен.

— Този тип, Крийд, не се вмести в нещата, а и още се притеснявам за Фъргюсън. Между другото получихме резултатите от ДНК и кожата е нейна.

— Не съм изненадана.

— Нещо около Фъргюсън не ми изглежда точно.

— Знаеш ли нещо повече за него?

— Проверявам това-онова.

— А Голт?

— И за него трябва да мислим. Искам да кажа, че може той да я е убил. — Уесли замълча за момент, после заговори отново: — Искам да те видя.

Клепачите ми натежаваха, а гласът ми звучеше сънливо. Лежах приятно отпусната на възглавницата в тъмната стая.

— Трябва да отида до Ноксвил. Не е много далеч от теб.

— С Кац ли ще се виждаш?

— Той и доктор Шейд провеждат един експеримент за мен. Би трябвало вече да са към края.

— Фермата е едно от местата, които нямам никакво желание да посетя.

— Предполагам, с това искаш да кажеш, че няма да се видим там.

— Причината, поради която не мога да дойда, е друга.

— Ще се прибираш у дома за уикенда — казах.

— Сутринта.

— Всичко наред ли е?

Изпитвах неудобство да разпитвам за семейството му, а и рядко някой от нас споменаваше жена му.

— Е, децата са прекалено стари за Хелоуин, така че поне няма да се тормозя с купони и приготвяне на костюми.

— Никой никога не е прекалено стар за Хелоуин.

— Знаеш ли, това навремето бе важен празник в дома ми. Трябваше да разкарвам хлапетата нагоре-надолу и да ги наглеждам.

— Сигурно си носил пистолет и си проверявал на рентген подарените им бонбони.

— Я виж кой го казва — отвърна той.

17.

В ранните часове на съботната сутрин приготвих нещата си за Ноксвил и помогнах на Дороти да събере подходящото снаряжение за човек, който потегляше към „Еджхил“. Не ми беше лесно да накарам сестра ми да разбере, че Луси нямаше да има нужда от скъпи дрехи или такива, които изискват химическо чистене и гладене. Когато подчертах, че не трябва да взима нищо ценно със себе си, Дороти ужасно се разстрои.

— О, господи. Все едно че я изпращаме в затвора!

Действахме в спалнята, където тя бе отседнала, за да не събудим Луси.

Прибрах сгънатата фланелка в оставения на леглото куфар.

— Слушай, не препоръчвам да носиш скъпи бижута дори когато отсядаш в скъп хотел.

— Аз имам много скъпи бижута и вечно отсядам в хотели. Разликата е в това, че аз не трябва да се тревожа за някой наркоман, бродещ по коридора.

— Дороти, навсякъде има наркомани. Няма нужда да отиваш до „Еджхил“, за да ги видиш.

— Тя ще получи нервен припадък, когато разбере, че не може да си вземе малкия компютър.

— Ще ѝ обясня, че не е разрешено, и съм сигурна, че тя ще ме разбере.

— Смятам, че това е жестоко от тяхна страна.

— Смисълът на отиването ѝ там е да работи върху себе си, а не да се занимава с компютърни програми.

Взех маратонките на Луси и си спомних съблекалнята в Куантико, окаляната от глава до пети, окървавена и изморена от тренировката Луси. Тogaва тя изглеждаше толкова щастлива, а няма начин наистина да е била такава. Негодувах от себе си заради това, че не бях разбрала за неприятностите ѝ по-рано. Вероятно, ако бях

прекарала повече време с нея, нищо от тези ужасни неща нямаше да се случи.

— Все още мисля, че това е абсурдно. Ако аз трябва да отида на подобно място, никой там не би успял да ми попречи да си пиша книгите. Това е най-добрата ми терапия. Срамота е, че Луси няма някакво подобно хоби. Убедена съм, че ако имаше, щеше да избегне всички тези проблеми. Защо не избра клиниката на Бети Форд?

— Не виждам никаква причина Луси да заминава за Западния бряг, а и трябва доста да почакаш, за да те приемат там.

— Да, сигурно има доста дълъг списък с чакащи — каза Дороти замислено, докато сгъваше чифт избелели джинси. — Представи си, отиваш там и се оказва, че прекарваш цял месец с филмови звезди. Дори може някой от тях да се влюби в теб и, хоп, след това се пренасяш в Малибу.

— Запознанствата с филмови звезди не са това, от което Луси се нуждае в момента — отвърнах раздразнено.

— Добре де, надявам се, знаеш, че тя не е единствената, която трябва да се притеснява от това как изглеждат нещата отстрани.

Спрях работата си и се втренчих в нея.

— Понякога ми се иска здраво да те шамаросам.

Дороти изглеждаше изненадана и леко уплашена. Никога не ѝ бях показвала пълния размер на гнева си. Никога не бях доближавала огледало към нарцистичния ѝ, егоистичен живот, за да може да се види такава, каквато аз я виждах. Не че тя щеше наистина да разбере. Точно това бе проблемът.

— Да, ама не твоята книга ще излезе всеки момент. Става дума само за дни, а после отново тръгвам на турне. Какво трябва да кажа, ако някой репортер ме запита за дъщеря ми? Как смяташ ще се почувства издателят ми, когато научи за това?

Огледах се наоколо, за да видя какво още трябва да се сложи в куфара.

— Въобще не ми пука как ще се чувства издателят ти. Честно казано, Дороти, не ми пука как се чувства издателят ти по принцип.

— Това може да дискредитира работата ми — продължи тя, все едно не ме бе чула. — Ще трябва да разкажа всичко на издателя ми, за да уточним най-добрата ни стратегия.

— Няма да казваш и дума за Луси на скапания си издател.

— Ставаш доста агресивна, Кей.

— Такава съм.

— Сигурно това е риск на професията, като се има предвид, че през целия си живот си рязала хора — рязко каза тя.

Луси щеше да се нуждае от свой собствен сапун, защото те сигурно нямаха това, което тя харесваше. Влязох в банята и взех любимите ѝ сапуни на „Шанел“. Гласът на Дороти ме следваше упорито. Влязох в спалнята, където беше Луси. Намерих я седнала в леглото.

— Не знаех, че си будна — казах и я целунах. — Тръгвам след няколко минути. Малко по-късно ще дойде кола, за да вземе майка ти и теб.

— Ами шевовете в главата ми?

— Те ще са готови след няколко дни и някой от персонала в клиниката ще се погрижи за тях. Вече им обясних всички тези неща и те са съвсем наясно с положението ти.

— Косата ме боли — съобщи тя с мрачна гримаса и докосна върха на главата си.

— Нервите ти малко са пострадали. Ще премине постепенно.

Подкарах към летището отново под проливен дъжд. Подгизнали листа покриваха асфалта, а температурата бе спаднала до единайсет градуса.

Първо отлетях за Шарлът, тъй като не изглеждаше възможно да тръгна нанякъде от Ричмънд, без да се отбия в някой друг град, който невинаги беше дори по пътя ми. Часове по-късно пристигнах в Ноксвил. Времето беше още по-студено и мрачно.

Взех такси и шофьорът, който беше местен и се наричаше Каубоя, ми разказа, че пишел песни и свирел на пиано, когато не карал таксито. Докато ме закара до „Хайът“, вече знаех, че веднъж годишно отивал в Чикаго, за да зарадва жена си, и редовно разкарвал из града разни дами от Джонсън Сити, които идвали тук да пазаруват. Слушайки го, си припомних за невинността, която хората като мен бяха загубили. Когато слязох, дадох щедър бакшиш на каубоя. Той изчака да се настаня в стаята си, после ме заведе до ресторант

„Калхун“, който гледаше към река Тенеси и обещавахе най-хубавите ребърца в Съединените щати.

Ресторантът беше доста оживен и ми се наложи да почакам на бара. Открих, че днес беше празникът на университета в Тенеси и накъдето и да погледнех, виждах якета и блузи в яркооранжево и бивши и настоящи възпитаници на университета от всички възрасти, които пиеха, смееха се и обсъждаха следобедния мач. Непрестанните им дрезгави викове долитаха от всеки ъгъл. Не се вслушах в нито един от разговорите и това, което чувах, бе постоянно, плътно ръмжене.

„Водните плъхове“ победили „Петлите борци“ и битката била по-сериозна от всяка друга в историята на света. Когато мъже в шапки с емблемата на университета от време на време се обръщаха към мен, искайки съгласието ми, аз искрено кимах и потвърждавах, защото, ако някой в тази зала проявеше смелостта да съобщи, че не е присъствал на мача, щяха да погледнат на него като на истински предател. Заведоха ме до масата ми чак към десет вечерта, а дотогава вече бях доста изнервена.

Не ядох нищо италианско или разумно тази вечер, защото дни наред не се бях хранила добре и вече умирах от глад. Поръчах си ребърца, бисквити и салата, а когато шишето с лютив сос от чушки ми каза: „Опитай ме“, аз го направих. После опитах малко пай с „Джак Даниъл“. Храната беше великолепна. По време на вечерята седях под лампи от „Тифани“ в един тих ъгъл, който гледаше към реката. Тя изглеждаше като жива с многобройните светлинки, отразяващи се от моста с различна сила и дължина, като че ли водата измерваше електронните нива на музика, която не можех да чуя.

Опитах се да не мисля за престъпления. Но навсякъде около мен грееше яркооранжево и то ме караше да виждам лепенката около тънките китки на Емили Стайнър. Видях я и около устата ѝ. Помислих си за ужасните същества, затворени в „Атика“, за Голт и хората като него. Докато стане време да помоля келнера да извика таксито ми, Ноксвил ми се виждаше не по-малко страшен от всеки друг град, където бях ходила.

Притеснението ми нарасна, когато се оказа, че стоя пред ресторанта в продължение на петнайсет минути, после на половин час, чакайки Каубоя да се появи. Но изглежда, той бе потеглил към нови

хоризонти. Към полунощ вече бях изнервена и самотна, докато наблюдавах как готвачите и келнерите си тръгват за вкъщи.

Влязох в ресторанта за последен път.

— Повече от час чакам таксито, което ми поръчахте — обърнах се към младия мъж, който чистеше бара.

— Днес е празникът на университета, госпожо. Това е проблемът.

— Разбирам, но трябва да се прибера в хотела си.

— Къде сте отседнали?

— В „Хайът“.

— Те имат кола. Искате ли да я повикам?

— Моля ви.

Колата се оказа микробус и приказливият млад шофьор започна да ме разпитва за футболния мач, който не бях гледала. Помислих си колко лесно може да се озовеш в положението да ти помага някакъв непознат, който да се окаже Бънди или Голт. Тъкмо по този начин бе умрял Еди Хийт. Майка му го изпратила до близката бакалия да купи супа, а часове по-късно той бил гол и обезобразен, с куршум в главата. В неговия случай също беше използвана лепенка. Може да е била всякакъв цвят, не знаех, защото не я бях виждала.

Странната, ужасна игра на Голт включвала връзването на китките на Еди, след като бил застрелян, а после сваляне на лепенката, преди да изхвърли тялото. Не бяхме наясно защо е постъпил така. Всъщност рядко разбирахме много от нещата, които представляваха демонстрация на нечия извратена фантазия. Защо палачески взел вместо проста, безопасна примка? Защо яркооранжева лепенка за тръби? Зачудих се дали тази лепенка бе нещо, което Голт би използвал, и реших, че е така. Той определено обичаше пищността. Обичаше и да завързва жертвите си.

Да убие Фъргюсън и да остави кожата на Емили в хладилника му също звучеше като негово дело. Но да я изнасили не му бе присъщо и това не спираше да ме тормози. Голт бе убил две жени, без да покаже никакъв сексуален интерес към тях. Бе съблякъл и хапал само момчето. Бе отвлякъл Еди импулсивно, за да си достави извратено удоволствие. В Англия бе пострадало друго момче, или поне така изглеждаше.

Когато се върнах в хотела, барът бе претъпкан, а във фоайето имаше много оживени хора. Чух жизнерадостни смехове на моя етаж, докато кротко вървах към стаята си. Тъкмо се замислих дали да не си пусна някой филм, когато пейджърът, оставен на тоалетката, започна да бръмчи. Помислих си, че Дороти се опитва да се свърже с мен или пък Уесли. Но номерът на екрана започваше със 704, което бе кодът на Северна Каролина. Марино, помислих си, едновременно стресната и развълнувана. Седнах на леглото и набрах номера.

— Ало? — каза мек женски глас.

За момент бях прекалено объркана, за да проговоря.

— Ало?

— Отговарям на обаждане — съобщих аз. — Този номер беше на пейджъра ми.

— О, доктор Скарпета ли се обажда?

— Вие коя сте? — запитах, макар вече да знаех.

Бях чувала този глас и преди, в кабинета на съдия Бегли и в дома на Дениз Стайнър.

— Обажда се Дениз Стайнър — съобщи тя. — Извинете ме, че се обаждам толкова късно. Толкова се радвам, че успях да ви хвана.

— Откъде взехте номера на пейджъра ми?

Номерът не бе написан на визитната ми картичка, защото не желяех да ме безпокоят по всяко време. Всъщност много малко хора го знаеха.

— Взех го от Пийт. От капитан Марино. Имах доста проблеми и му казах, че според мен един разговор с вас много ще ми помогне. Ужасно съжалявам, че ви безпокоя.

Бях шокирана, че Марино може да направи подобно нещо. Това бе още един пример колко много се бе променил. Зачудих се дали в момента е с нея. Също така се чудех какво ли може да е толкова важно, че тя да ми звъни в този час.

— Госпожо Стайнър, с какво мога да ви помогна? — попитах любезно, тъй като не можех да се държа грубо с тази жена, която бе загубила толкова много.

— Ами чух за катастрофата ви.

— Моля?

— Радвам се, че сте добре.

— Не съм катастрофирала — отвърнах объркана и притеснена.
— Друг човек шофираше колата ми.

— Толкова се радвам. Господ се грижи за вас. Дойде ми една идея, която исках да споделя...

— Госпожо Стайнър — прекъснах я, — откъде знаете за катастрофата?

— Споменавах се във вестника, а и съседите ми говореха. Хората тук знаят, че помагате на Пийт. Вие и онзи човек от ФБР, господин Уесли.

— Какво точно пишеше в статията?

Госпожа Стайнър се поколеба, като че ли притеснена.

— Ами... страхувам се, вътре пишеше, че са ви арестували за шофиране в пияно състояние, след като сте излезли от пътя.

— Това в ашвилския вестник ли беше?

— Да, и после се появи в „Блек Маунтин Нюз“, а някой го чул и по радиото. Толкова съм облекчена да чуя, че сте добре. Нали знаете, катастрофите са ужасно травматични и освен ако не сте преживели такава, не можете да си представите как се чувства човек. Аз претърпях много лоша катастрофа, докато живеех в Калифорния, и още сънувам кошмари за нея.

— Съжалявам да чуя такова нещо — казах, защото не знаех какво друго мога да й кажа.

Целият този разговор ми се виждаше ужасно странен.

— Беше през нощта. Един човек мина в моето платно и аз се оказах точно пред него. Той ме удари изотзад и аз изгубих контрол над колата. Изхвърчах през другите платна и се блъснах в друга кола, чийто шофьор умря на място. Една нещастна, възрастна жена във фолксваген. Никога не можах напълно да се съвзема от катастрофата. Подобни спомени оставят ужасни белези.

— Да — съгласих се. — Така е.

— А когато се сетя за случилото се със Сокс... Предполагам, че точно заради това ви се обадох.

— Сокс?

— Сигурно си спомняте, котенцето, което той уби.

Замълчах.

— Разбирате ли, той ми причини толкова ужасно нещо, а и както знаете, получавам тези обаждания...

— Все още ли ги получавате, госпожо Стайнър?

— Да, няколко. Пийт иска да инсталирам идентификатор на телефона си.

— Вероятно би трябвало да го направите.

— Опитвам се просто да ви кажа, че ето такива неща се случиха с мен, после с детектив Фъргюсън и Сокс, а накрая и вие преживяхте катастрофа. Тревожа се, че всичко това е свързано. Казах на Пийт, че той също трябва да внимава, особено след като падна вчера. Тъкмо бях измила пода в кухнята, той се хлъзна и сякаш краката му излетяха изпод него. Имам чувството, че всичко това прилича на библейско проклятие.

— Добре ли е Марино?

— Малко е одраскан. Но можеше да бъде и по-лошо, защото той обикновено носи онзи голям пистолет, пъхнат в колана на панталона му. Той е толкова чудесен човек. Не знам какво бих правила без него тези дни.

— Къде е той?

— Предполагам, че спи — отговори тя.

Започвах да усещам колко опитна е в избягването на въпроси.

— С удоволствие ще му кажа да ви се обади, ако ми съобщите къде може да ви намери.

— Той има номера на пейджъра ми — отвърнах.

По мълчанието ѝ разбрах, че е усетила пълната липса на доверие от моя страна.

— Добре, няма проблеми. Той наистина го знае.

Не можах да заспя след този разговор и най-накрая се обадих на пейджъра на Марино. След минута телефонът ми звънна, но спря, преди аз да успея да вдигна. Обадих се на администрацията.

— Опитвахте ли се да ме свържете по телефона преди малко?

— Да, госпожо. Предполагам, че човекът е затворил.

— Знаете ли кой беше?

— Не, госпожо. Съжалявам, но нямам представа.

— Мъж ли беше или жена?

— Жена.

— Благодаря ви.

Страхът ме разбуди напълно, когато осъзнах какво е станало. Представих си Марино заспал в леглото ѝ, оставил пейджъра си на

нощното шкафче. Ръката, която се протягаше към него, бе нейната. Тя бе видяла номера и бе отишла в другата стая, за да се обади.

Когато открила, че това е телефонът на „Хайът“ в Ноксвил, е попитала за мен, за да разбере дали съм отседнала там. После, когато администраторът позвънил в стаята ми, тя затворила, защото не искала да говори с мен. Просто е искала да разбере къде съм и сега знаеше. По дяволите! Ноксвил бе само на два часа с кола от Блек Маунтин. Е, тя не би дошла тук, помислих си. Но не можех да се отърва от тревогата. Страхувах се да проследя мислите си към тъмните места, накъдето водеха.

Започнах да звъня по телефона веднага след като изгря слънцето. Първото ми обаждане бе до следователя Маккий от щатската полиция във Вирджиния. По гласа му разбрах, че съм го събудила от дълбок сън.

— Обажда се доктор Скарпета. Съжалявам, че ви безпокоя толкова рано — извиних се аз.

— О, изчакайте само за момент — отвърна той и прочисти гърлото си. — Добро утро. Добре че се обадихте. Имам новини за вас.

— Това е чудесно — отговорих, страхотно облекчена. — Надявах се да имате новини за мен.

— Добре. Стопът е направен от метилакрилат, както и повечето други такива, но успяхме да сглобим парченцата и установихме, че е от вашия мерцедес. Освен това на едно от парченцата имаше емблема, която потвърждаваше, че е произведено от „Мерцедес“.

— Точно както подозирахме. А какво ще кажете за стъклото от фар?

— Малко по-трудно беше, но извадихме късмет. Анализираха стъклото, което сте намерили, и въз основа на индекса на пречупване, плътността, дизайна и т.н., узнахме, че е от „Инфинити“ J30. Това ни помогна да сведем до минимум възможностите за произхода на боята. Когато започнахме да проучваме колите, открихме един модел, боядисан в бледозелено, наречено „Бамбукова мъгла“. Казано накратко, доктор Скарпета, ударила ви е „Инфинити“ J30 от 1993 година, боядисана в зелен цвят „Бамбукова мъгла“.

Бях шокирана и обърквана.

— Господи — промърморих и усетих как цялото ми тяло настръхва.

— Позната ли ви е колата? — изненадано запита Маккий.

— Не може да е така — отвърнах безсмислено.

Бях обвинявала Кари Гретхен, бях я заплашила. Бях толкова сигурна.

— Познавате ли някой, който има такава кола? — запита той.

— Да.

— Кой?

— Майката на единайсетгодишното момиченце, което беше убито в Северна Каролина — отговорих. — Участвам в разследването и имах контакти неведнъж с тази жена.

Маккий не отговори. Знаех, че това, което говорех, звучеше налудничаво.

— Освен това тя не е била в Блек Маунтин, когато стана катастрофата — продължих. — Отишла уж на север, за да види болната си сестра.

— Нейната кола също трябва да е повредена — каза той. — Но ако тя е човекът, виновен за катастрофата, можете да се обзаложите, че вече е дала колата си на поправка. Всъщност сигурно вече е поправена.

— Дори и да е така, боята, оставена по мерцедеса ми, може да бъде сравнена с нейната.

— Надяваме се.

— Звучите неуверено.

— Ако боята на колата ѝ е оригинална и не е била докосвана, откак е слязла от поточната линия, може да имаме проблем. Технологията на боядисване е променена. Повечето производители на коли преминаха на основно покритие, което е полиуретанов емайл. Макар да е по-евтино, изглежда наистина богато. Но няма толкова много пластове, а уникалното при идентификацията на боята е последователността на пластове.

— Значи ако десет хиляди инфинити, боядисани в „Бамбукова мъгла“, са слезли от поточната линия по едно и също време, ние сме прекарани.

— Абсолютно прекарани. Всеки адвокат ще ви каже същото. Не можете да докажете, че боята е от нейната кола, особено след като катастрофата е станала на магистрала, която се използва от хора от цялата страна. Затова дори няма смисъл да се опитваме да разберем колко инфинити, боядисани в този цвят, са били доставени в

определени райони. А и тя бездруго не живее близо до мястото, където е станала катастрофата.

— Има ли нещо ново за записа от обаждането в полицията? — попитах.

— Слушах я. Обаждането е направено в осем и четиридесет и седем вечерта. Племенницата ви е казала: „Спешно е“. Това е всичко, което е успяла да изрече, преди да бъде прекъсната от силен шум по линията. Звучеше като че ли е била паникьосана.

Историята беше ужасна. Не се почувствах по-добре, когато се обадох в дома на Уесли и жена му вдигна телефона.

— Изчакай малко, ще го докарам до телефона — каза тя, както винаги дружелюбна и любезна.

Странни мисли минаваха през главата ми, докато чаках. Зачудих се дали спят в отделни спални, или просто тя е станала преди него и затова трябваше да отиде до спалнята да го повика.

Разбира се, можеше тя да си е в леглото, а той да е отишъл до банята. Мислите ми препускаха, а аз се нервирах от чувствата си. Харесвах жената на Уесли, но не исках да е омъжена за него. Не исках никоя да е омъжена за него. Когато той вдигна телефона, се опитах да говоря спокойно, но не успях.

— Кей, изчакай една минута — каза Уесли. Той също звучеше, като че ли го бях събудила. — Да не би да си будувала цяла нощ?

— Горедолу. Трябва да се върнеш тук. Не можем да разчитаме на Марино. Дори ако се опитаме да се свържем с него, тя ще разбере.

— Не можеш да си сигурна, че тя се е обадила в хотела ти.

— Кой друг може да е бил? Никой не знае, че съм тук, а току-що бях оставила номера на пейджъра на Марино. Само минута след това тя се обади.

— Може пък Марино да се е обадил.

— Администраторът каза, че гласът е бил женски.

— По дяволите — каза Уесли. — Днес е рожденият ден на Майкъл.

— Съжалявам. — Щях да заплача, макар да не знаех защо. — Трябва да разберем дали колата на Дениз Стайнър е била повредена. Някой трябва да провери това. Искам да знам защо е преследвала Луси.

— Защо ще преследва Луси? А и как е можела да знае къде ще ходи Луси в онази нощ и каква кола ще кара?

Спомних си за думите на Луси, че Марино я е посъветвал да си купи пистолет. Възможно беше госпожа Стайнър да е подслушала разговора им. Съобщих теорията си на Уесли.

— Луси имала ли е определен час, в който е трябвало да отиде там, или импулсивно се е отбила, когато се е връщала от Куантико? — запита той.

— Не знам, но ще науча — отвърнах и се разтреперих от гняв. — Мръсна кучка. Можеше да убие Луси.

— Господи, ти можеше да бъдеш убита.

— Проклетата кучка.

— Кей, стой спокойно и ме слушай. — Уесли изговори думите бавно и по начин, предназначен да успокоява. — Ще се върна в Северна Каролина, за да видя какво, по дяволите, става. Ще разнищим цялата история, обещавам ти. Но искам да се махнеш от онзи хотел колкото се може по-бързо. Колко време трябва да останеш в Ноксвил?

— Мога да си тръгна, след като се видя с Кац и доктор Шейд във Фермата. Кац ще ме вземе в осем. Господи, надявам се, че вече не вали. Още не съм поглеждала през прозореца.

— Тук е слънчево — нелогично каза Уесли, като че ли това означаваше, че и в Ноксвил трябва да грее слънце. — Ако нещо се появи и решиш да не тръгваш, поне си смени хотела.

— Ще го направя.

— После се върни в Ричмънд.

— Не — възпротивих се. — В Ричмънд не мога да направя нищо по въпроса. А и Луси не е там. Поне знам, че тя е в безопасност. Ако говориш с Марино, не му казвай нищо за мен. Не споменавай и дума къде се намира Луси. Просто приеми, че той ще разкаже всичко на Дениз Стайнър. Той е извън контрол, Бентън. Доверява й се за всичко, знам го.

— Не мисля, че е разумно да се връщаш в Северна Каролина сега.

— Трябва.

— Защо?

— Искам да намеря старите медицински картони на Емили Стайнър. Искам да ги прегледам подробно. Освен това искам ти да ми

намериш всяко място, където Дениз Стайнър е живяла преди. Трябва да знам за всички други деца, съпрузи или братя и сестри. Може да открием и други смъртни случаи. Може да се наложи да правим и още ексхумации.

— Какво мислиш?

— Първо, готова съм да се обзаложа, че няма болна сестра, която живее в Мериленд. Целта ѝ да отиде на север е била да избута колата ми от пътя и да се надава, че Луси ще умре.

Уесли не каза нищо. Усетих колебанието му и то никак не ми хареса. Страхувах се да кажа това, което наистина мислех, но не можех да мълча.

— Освен това засега не сме открили регистриран СВСН за първото ѝ дете. В архивите на Калифорния няма нищо по въпроса. Смятам, че детето никога не е съществувало и това идеално се вписва в схемата.

— Каква схема?

— Бентън — казах аз, — не знаем дали Дениз Стайнър не е убила собствената си дъщеря.

Той въздъхна дълбоко.

— Права си. Не знаем. Въобще не знаем много.

— А и по време на събранието ни в Куантико Моут подчерта, че Емили е била доста болнаво дете.

— Накъде биеш?

— Синдром на Мюнхаузен.

— Кей, никой няма да иска да повярва в това. Не мисля, че дори аз искам да го повярвам.

Това е почти невъзможен за вярване синдром, в който хората, грижещи се за някого — обикновено майките — тайно и хитро тормозят децата си, за да привлекат внимание. Те ги порязват, чупят костите им, тровят ги и ги бият почти до смърт. После тичат към лекарските кабинети и спешните отделения и разправят съзливии истории за това как малките им сладурчета се разболели или наранили, а персоналът съжалява горката майка. Тя получава солидно внимание. Става майстор в манипулирането на лекарите и детето ѝ може дори да умре впоследствие.

— Представи си вниманието, което е получила госпожа Стайнър заради смъртта на дъщеря си — казах.

— Не мога да споря по въпроса. Но как синдромът на Мюнхаузен обяснява смъртта на Фъргюсън или онова, което според теб се е случило на Луси?

— Всяка жена, която би се отнесла с Емили така, както тя е постъпила, би могла да причини всичко на всекиго. Освен това възможно е госпожа Стайнър да няма повече роднини за убиване. Доста ще се изненадам, ако разбере, че мъжът ѝ наистина е починал от инфаркт. Вероятно и него е очистила по някакъв фин, заблуждаващ начин. Тези жени са патологични лъжкини, а и не изпитват никакви угризения.

— Това, за което говориш, надминава синдрома на Мюнхаузен. Вече става дума за серийни убийства.

— Случаите невинаги са еднакви, защото хората не са еднакви, Бентън. Знаеш го. Жените серийни убийци често убиват съпрузи, роднини или други хора, които някак си са свързани с тях. Методите им обикновено са различни от тези на мъжете серийни убийци. Жените психопати не изнасилват и не удушават жертвите си. Те обичат отрови. Обичат да бият хора, които не могат да се защитават, защото са прекалено млади или стари, или неспособни по някаква друга причина. Фантазиите им са различни, просто защото жените са различни от мъжете.

— Никой тук няма да иска да повярва това, което предполагаш — каза Уесли. — А ако си права, ще е адски трудно да го докажем.

— Подобни случаи винаги са кошмарни за доказване.

— Смяташ ли, че трябва да запозная Марино с това предположение?

— Надявам се, че няма да го направиш. Определено не желая госпожа Стайнър да знае какво мислим. Трябва да ѝ задам няколко въпроса и имам нужда от помощта ѝ.

— Съгласен съм — каза Уесли и макар да усещах, че му бе доста тежко, добави: — Истината е, че не можем да си позволим да оставим Марино да работи повече по този случай. Най-малкото, защото поддържа интимни отношения с потенциалния престъпник. Възможно е той да спи с убиецата.

— Точно както и последният следовател — напомних му.

Той не отговори. Нямахше нужда да говорим за общия ни страх за безопасността на Марино. Макс Фъргюсън умря, а отпечатъкът на

Дениз Стайнър бе оставен върху бельото, което е носил тогава. Сигурно ѝ е било доста лесно да го подмами в необичайна сексуална игра и после да ритне столчето под него.

— Наистина не ми се иска да се забъркваш още повече в това, Кей — каза Уесли.

— Това е един от недостатъците на близките ни отношения, Бентън — отговорих. — На мен също ми е неприятно и ми се иска да не участваш в това.

— Различно е. Ти си жена и лекар. Ако това, което мислиш, е вярно, ще я подразниш. Тя ще иска да те привлече в играта си.

— Вече го направи.

— Ще те завлече още по-дълбоко.

— Надявам се да го направи — отвърнах и усетих как гневът ми се надига отново.

Той прошепна:

— Искам да те видя.

— Ще ме видиш — казах. — Скоро.

18.

Отделът за изследване на гниенето и разложението към университета в Тенеси бе познат като „Фермата за трупове“. Всички го наричаха така, откак се помнех. Хората като мен не искаха да проявят непочтителност, защото никой не уважава мъртвите повече от нас, които работим с тях и се вслушваме в безмълвните им истории. Просто целта ни е да помогнем на живите.

Точно затова преди двадесетина години, когато учените решиха да научат нещо повече за времето на смъртта, бе създадена „Фермата за трупове“. Всеки ден няколкото гористи декара на Фермата приютяваха дузини трупове в различни стадии на разложение. През изминалите години бях идвала тук заради изследователските проекти и макар че сигурно никога няма да съм идеална при определяне времето на смъртта, поне станах доста по-добра.

Фермата се ръководеше и бе собственост на университетския отдел по антропология, начело на който бе доктор Лайл Шейд. Незнайно защо отделът се помещаваше в мазето на футболния стадион. В 8:15 ние с Кац слязохме долу. Минахме покрай лабораториите със зооархеологични мекотели и неотропични примати, колекциите от тамаринд^[1] и мармозетки^[2] и различни странни проекти, номерирани с римски цифри. На много от вратите бяха залепени герои от анимационни филмчета и духовити цитати, които ме накараха да се усмихна.

Намерихме доктор Шейд, който седеше зад бюрото си и разглеждаше фрагменти от овъглена човешка кост.

— Добро утро — поздравих.

— Добро утро, Кей — отвърна той с разсеяна усмивка.

Доктор Шейд отговаряше на името си по повече причини, отколкото най-очевидната и ироничната. Той наистина общуваше с духовете на мъртвите чрез тяхната плът и кости, и това, което разкриваха, след като бяха лежали в продължение на месеци на земята.

Той беше скромен и вгълбен в себе си, с нежна душа, доста по-стара от шейсетте му години. Косата му бе къса и сива, лицето приятно и загрижено. Висок, със стегната фигура и загорял като фермер, което бе още една ирония, тъй като един от прякорите му беше „Фермера Шейд“. Майка му живееше в старчески дом и му правеше кръгчета за черепите от остатъци от плат. Шейд ми изпращаше по няколко от тях понякога. Приличаха на понички, но вършеха чудесна работа, когато работех с черепи, които са тежки и склонни да се търкалят напред-назад, независимо чий мозък са приютявали навремето.

— Какво имаме тук? — запитах, като се приближих към костите, които приличаха на парченца обгорено дърво.

— Убита жена. Съпругът ѝ се опитал да я изгори и се справил доста добре. Всъщност по-добре от почти всеки крематориум. Но го направил прекалено глупаво. Запалил огъня в задния си двор.

— Да, и аз бих казала, че е доста глупаво. Но така се случва понякога и с изнасилвачи, които си изгубват портфейла на местопрестъплението.

— Веднъж и аз имах подобен случай — намеси се Кац. — Взех отпечатък от колата на изнасилената жена и се чувствах много горд, докато ми казаха, че онзи тип си изпуснал портфейла на задната седалка. След това нямаше голяма нужда от отпечатък.

— Работи ли измишльотината ти? — обърна се към Кац доктор Шейд.

— Няма да забогатеея от нея.

— Той взе страхотен отпечатък от чифт бикини — казах.

— Да, и онзи тип беше страхотен. Мъж, издокаран по този начин — усмихна се Кац, който понякога ставаше язвителен.

— Експериментът ти е готов и съм любопитен да го видя — съобщи ми Шейд и се надигна от стола си.

— Още ли не си го виждал? — учудих се.

— Не, не днес. Искане и ти да си тук за тържественото откриване.

— Разбира се. Винаги го правите — отбелязах.

— И винаги ще го правим, освен ако ти не желаеш да не присъстваш. Някои хора предпочитат да не са тук.

— Винаги ще искам да присъствам. А ако стане обратното, значи е време да сменям професията — казах.

— Времето доста ни помогна — добави Кац.

— Беше идеално — доволно ми съобщи доктор Шейд. — Беше точно такава, каквото е било в интервала между изчезването на детето и деня, когато са открили трупа. Имахме късмет и с трупите, защото се нуждаех от два, а мислех, че няма да ги получим и до последната минута. Знаеш как е.

Знаех.

— Понякога имаме повече, отколкото ни трябва. Друг път не получаваме никакви — продължи Шейд.

— Двата трупа, които получихме, са тъжна история — намеси се Кац.

— Всичките са тъжна история — казах, докато се качвахме по стълбите.

— Вярно е. Вярно е. Той се разболял от рак и се обадил да провери дали може да дари тялото си на науката. Отговорихме му положително и той попълни документите. После отишъл в гората и се застрелял в главата. На следващата сутрин жена му, която също не била добре, погълнала шишенце нембутал.

— Те ли са нашите хора? — попитах и усетих как сърцето ми заби ускорено, както ставаше винаги, когато чуех подобна история.

— Това се случи веднага след като ти ми каза какво искаш да направим — каза доктор Шейд. — Времето беше абсолютно подходящо, защото нямах пресни трупе. Тогава се обади онзи беден човечец. Двамата с жена му ни свършиха чудесна работа.

— Да, така е.

Искаше ми се да можем да благодаря на тези нещастни, болни хора, които бяха пожелали да умрат, тъй като ги очакваха непоносими болки.

Излязохме навън и се качихме в голям бял пикап с емблемите на университета и широка кабина, която Кац и доктор Шейд използваха, за да пренасят дарените или непотърсените тела на мястото, където отивахме сега. Беше ясна, хладна утрин и ако „Калхун“ не ми беше дал урок за свирепата лоялност на футболните запалянковци, щях да нарека небето калифорнийско синьо.

Предпланината се сливаше в далечината с веригата на Мъгливите планини, дърветата около нас грееха в пъстри цветове. Спомних си за колибите около непавирания път близо до портата на

Монтрийт. Сетих се за Дебора с кривогледите очи, за Крийд. Имаше моменти, в които се чувствах зашеметена от този свят, едновременно прекрасен и ужасяващ. Крийд Линдзи щеше да отиде в затвора, ако не се намесех бързо. Страхувах се, че Марино ще умре. Не исках последната ми среща с него да е такава, каквато бе с Фъргюсън.

Докато пътувахме, си бърбяхме оживено. Скоро минахме покрай фермите на ветеринарното училище и нивите с жито и царевица, използвани за земеделски проучвания. Зачудих се как ли се справя Луси в „Еджхил“. За нея се тревожех не по-малко. Изглежда се страхувах за всички, които обичах. И въпреки това бях толкова резервирана и разумна. Вероятно най-големият ми недостатък бе, че не показвах каквото трябва. Тревожех се, че никой от близките ми никога няма да разбере колко го обичам. Около пътя прехвърчаха гарги, а нахлуващото през предното стъкло слънце ме заслепяваше.

— Какво мислите за снимките, които ви изпратих? — попитах.

— Нося ги с мен — отговори доктор Шейд. — Под трупа сложихме доста неща, за да видим какво ще стане.

— Пирони и желязна запушалка за канал — обясни Кац. — Капачка от бутилка, монети и други метални неща.

— Защо метални?

— Сигурен съм, че е било метал.

— Това мнение още преди експеримента ли го имаше?

— Да — отговори доктор Шейд. — Лежала е върху нещо, което е започнало да се окислява. Тялото ѝ го е накарало да се окисли. След като вече е била мъртва.

— Какво например? Какво може да е оставило подобна следа?

— Наистина не знам. Ще научим повече след няколко минути. Но обезцветяването, причинило странния белег на хълбока на момичето, е от предмет, започнал да се окислява, докато е лежала върху него. Поне така мисля.

— Надявам се, че пресата не е тук — каза Кац. — Големи проблеми имаме с тях. Особено по това време на годината.

— Заради Хелюин — казах.

— Можеш да си представиш какво е. Случвало се е някои от тях да се закачат на бодливата тел и да потеглят към болницата. Последният път бяха студенти по право.

Спряхме на паркинга, който в топлите месеци можеше да е доста неприятен за болничните служители, назначени тук. Висока, небоядисана дървена ограда, увенчана с бодлива тел, започваше там, където свършваше асфалтът. Отвъд нея се намираще Фермата. Когато излязохме от колата ми се стори, че противната миризма направо затъмнява слънцето. Независимо колко пъти бях усещала миризмата, никога не можех да свикна с нея. Научих се да я блокирам, без да мога да я игнорирам напълно, но никога не я замъглявах с парфюм, цигари или бонбони. Миризмите са такава част от езика на мъртвите, както белезите и татуировките.

— Колко обитатели имате днес? — попитах, докато доктор Шейд набираще комбинацията на огромната ключалка, обезопасяваща вратата.

— Четиридесет и четири — отговори той.

— Всички са тук от сравнително дълго време, с изключение на твоите — добави Кац. — Те са ни гости точно от шест дни.

Последвах мъжете в зловещото им, но необходимо царство. Миризмата не беше прекалено ужасна, защото въздухът беше студен като в хладилник, а и повечето клиенти бяха лежали тук достатъчно дълго, за да са преминали вече през най-ужасните стадии. Въпреки това обаче гледката беше толкова ненормална, че винаги ме стряскаше. Видях носилка с поставен върху нея труп, купчини червена глина, ровове, облицовани с пластмаса, където тела със закачени по тях бетонни блокове киснеха под водата. Стари ръждясали коли криеха неприятни изненади в багажниците си или зад волана. Например един бял кадилак бе управляван от голите кости на някакъв човек.

Разбира се, по земята също имаше доста хора. Те се сливаха толкова добре с околната среда, че можеше и да пропусна някои от тях, ако случайно не проблясваше златен зъб или широко отворени челюсти не се озъбваха срещу мен. Костите приличаха на пръчки и камъни. Тук думите не можеха да наранят никого, с изключение на ампутираните крайници, чиито собственици, надявах се, са все още сред живите.

Изпод висока черница ми се ухили череп. Дупката от куршум между очите му приличаше на трето око. Видях идеален случай на розови зъби (вероятно причинен от хемолиза, за която все още се спореше на повечето събрания на криминолозите). Навсякъде наоколо

растяха лешници, но не бих изяла дори един, защото смъртта се бе просмукала в почвата и човешки течности навлажняваха хълмовете. Смъртта беше във водата и въздуха, издигаше се към облаците. Върху Фермата валеше смърт, а насекомите и животните бяха преситени от нея. Те невинаги завършваха това, което започваха, просто защото запасите им бяха прекалено големи.

Това, което доктор Шейд и Кац бяха направили за мен, бе да създадат две сцени. Едната трябваше да имитира тяло, оставено в мазе, за да се проверят посмъртните промени, които стават при тъмни, охладени условия. Другото бе да оставят тялото навън при подобни условия за същото време.

Сцената в мазето бе уредена в единствената сграда на Фермата, която не бе нищо повече от проста бетонна барака. Нашият помощник, съпругът, болен от рак, бе поставен върху бетонна плоча вътре в бараката, а около него бе издигната ограда от талашит, за да го предпазва от хищниците и промените във времето. Всеки ден бяха правени снимки и сега доктор Шейд ми ги показваше. Първите няколко не показваха значителни промени в трупата. После започнах да забелязвам как очите и пръстите изсъхват.

— Готова ли си да започнем? — запита доктор Шейд.

Върнах снимките в плика им.

— Хайде да хвърлим един поглед.

Те вдигнаха оградата, а аз коленичих до тялото, за да го огледам внимателно. Съпругът беше дребен, слаб мъж, който бе умрял с набола бяла брада и идеална моряшка татуировка на котва, изрисувана на ръката му. След шест дни в талашитената му гробница очите му бяха хлътнали, кожата му — бледа и отпусната, на лявата му част се забелязваше обезцветяване.

От друга страна, жена му не се бе запазила толкова добре, макар климатичните условия вън от бараката да напомняха твърде много за онези вътре. Но колегите ми съобщиха, че било валяло един-два пъти. Понякога тя е била изложена на слънце, а перата от лешояди обясняваха някои от нанесените ѝ щети. Обезцветяването на трупата ѝ беше доста по-забележимо, кожата се люцеше ужасно и въобще не беше отпусната.

Стоях и известно време я наблюдавах там, където бе оставена — в горист район, недалеч от бараката. Тя лежеше по гръб, гола, върху

листа, паднали от околните дървета. Изглеждаше по-стара от съпруга си и бе толкова прегърбена и съсухрена от възрастта, че тялото ѝ се бе върнало към детското си, безполово състояние. Ноктите ѝ бяха лакирани в розово, имаше чене и пробити уши.

— Обърнахме го, ако искаш да погледнеш — повика ме Кац.

Върнах се обратно в бараката и отново коленичих до мъжа, докато доктор Шейд насочваше фенерчето към белезите по гърба му. Шарката, оставена от желязната запушалка бе лесна за разпознаване, но онези, направени от пироните, представляваха прави, червени черти, които приличаха повече на следи от изгаряне. Най-много ни развълнуваха следите, оставени от монети, особено онази, направена от двацетте и пет цента. Вгледах се внимателно, но едва успях да различа частичното очертание от орел върху кожата му. Извадих снимките на Емили и ги сравних с гледката пред себе си.

— Сетих се — започна доктор Шейд, — че примесите в метала карат монетата да се окисли неравномерно, докато тялото е върху нея. Затова виждаш и празни петна, неравен отпечатък, твърде подобен на отпечатък от обувка, който обикновено също не е пълен, освен ако тежестта не е била равномерно разпределена и човек стои на идеално гладка повърхност.

— Увеличавани ли са специално снимките на Емили Стайнър?
— запита Кац.

— Лабораторията на ФБР работи по въпроса — отговорих.

— Да, те наистина са адски бавни понякога — отбеляза Кац. — Ужасно са претрупани, а непрекъснато идват нови случаи и положението още повече се влошава.

— А и знаеш проблемите с бюджета.

— Да, нашият вече е само кожа и кости.

— Томас, Томас, каква зловеща шега.

Всъщност лично аз бях платила талашита за този експеримент. Бях им предложила да осигуря и климатична инсталация, но поради хладното време тя не се оказа нужна.

— Невероятно трудно е да убедиш политиците във важността на това, което правим тук. Или пък по отношение на твоята работа, Кей.

— Проблемът е, че мъртвите не гласуват — казах.

— Чувал съм за случаи, когато и това е ставало.

Тръгнахме по обратния път и аз се загледах в реката. Край един от завоите ѝ успях да видя върха на оградата на Фермата, който се подаваше над дърветата. Сетих се за река Стикс. Представих си как прекосявам реката и се озовавам на онова място, където се намираха жената и мъжът, помогнали в работата ни. Благодарих им мислено, тъй като мъртвите бяха безмълвните войски, които помагаша и спасяваха нас живите.

— Лошо, че не можа да дойдеш тук по-рано — каза Кац, който винаги беше много любезен.

— Вчера изпусна страхотен мач — допълни доктор Шейд.

— Имам чувството, че съм го гледала — отговорих.

[1] Вид растение. — Б.пр. ↑

[2] Вид малка маймуна с дълга опашка. — Б.пр. ↑

19.

Не последвах съвета на Уесли, а се върнах в стаята си в „Хайът“. Не исках да прекарам остатъка от деня, като се местя на ново място, при положение че трябваше да проведе доста телефонни разговори, а и да хвана самолета.

Но докато минавах през фоайето и се качвах в асансьора, бях нащрек. Оглеждах всяка жена внимателно, после се сетих, че трябва да обръщам внимание и на мъжете, тъй като Дениз Стайнър бе доста умна. Беше прекарала по-голямата част от живота си в лъжи и невероятни измами, а аз добре знаех колко интелигентно може да бъде злото.

Никой не привлече вниманието ми, докато вървах бързо към стаята си. Веднага щом влязох там, извадих пистолета си от багажа. Сложих го на леглото до себе си и се заех с телефона. Първо се обадох в „Грийн Топ“. Отговори ми Джон, който се държа изключително любезно. Той ме бе обслужвал много пъти и аз не се поколебах да му задам няколко въпроса за племенницата си.

— Не мога да ти кажа колко съжалявам — каза той отново. — Просто не можах да повярвам на очите си, когато прочетох вестника.

— Тя вече е значително по-добре — съобщих му. — Сигурно в онази нощ я е придружавал нейният ангел-пазител.

— Луси е чудесна млада дама. Сигурно страхотно се гордееш с нея.

Помислих си, че вече не съм толкова убедена в това, и тази мисъл ме накара да се почувствам ужасно.

— Джон, трябва да науча няколко важни подробности. Ти беше ли на работа в онази нощ, когато тя дойде и си купи пистолета?

— Разбира се. Аз й го продадох.

— Купи ли и нещо друго?

— Допълнителен пълнител, няколко кутии с куршуми с кух връх. Тъъ... Мисля, че бяха „Федерал Хидра-шок“. Да, почти напълно съм сигурен. Да видим сега. Продадох й и кобур „Чичо Майк“ и един кобур

за глезена, същия какъвто продадох и на теб миналата пролет. Най-качествения кожен „Бианки“.

— Как ти плати?

— В брой. Това малко ме изненада, честно казано. Както можеш да си представиш, сметката ѝ бе доста солидна.

През миналите години Луси се бе справяла твърде добре с пестенето на пари, а и когато навърши двадесет и една, аз ѝ подарих щедър чек. Но тя имаше кредитни карти, затова реших, че не ги е използвала, защото не е искала покупката ѝ да бъде записана. Това всъщност не ме изненада. Тя е била уплашена и изпаднала в параноя, както повечето хора, работили в някоя от правните агенции. За хора като нас всеки е подозрителен. Склонни сме да реагираме прекалено остро, да хвърляме поглед през рамо и да покриваме следите си, когато се чувстваме дори съвсем леко заплашени.

— Луси имаше ли уговорен час с теб, или просто се отби в магазина? — попитах.

— Първо се обади и ми каза в колко часа точно ще дойде. Всъщност обади се дори още веднъж, за да потвърди часа.

— И двата пъти ли говори с теб?

— Не, само първия. Втория път Рик вдигна телефона.

— Можеш ли да ми цитираш какво точно ти каза, когато звънна за първи път?

— Не съм сигурен. Съобщи ми, че е говорила с капитан Марино. Той ѝ препоръчал „Зиг Р230“, а и я посъветвал да се обърне към мен. Предполагам, знаеш, че ние с капитана ходим заедно на риба. Както и да е, тя попита дали към осем часа вечерта в сряда аз все още ще бъда в магазина.

— Спомняш ли си кой ден ти се обади?

— Ами един или два дни преди да дойде. Май в понеделник. Между другото първо я попитах дали е навършила двадесет и една.

— Тя каза ли ти, че е моя племенница?

— Да, а и бездруго прилича на теб. Дори гласовете ви си приличат. И двете имате дълбоки, тихи гласове. По телефона Луси ми направи страхотно впечатление. Изключително интелигентна и учтива. Изглеждаше добре запозната с оръжията и очевидно доста се бе упражнявала в стрелба. Всъщност тя ми каза, че капитанът ѝ давал уроци по стрелба.

Почувствах облекчение, когато научих, че Луси се бе представила като моя племенница. Това означаваше, че не се е притеснявала дали аз ще науча за покупката ѝ. Предполагам, че и Марино също щеше да ми каже в крайна сметка. Съжалявах само, че не е поговорила първо с мен.

— Джон — продължих аз, — каза ми, че тя е звъняла и втори път. Можеш ли да ми разкажеш за този разговор? Преди всичко кога се състоя той?

— Същият понеделник. Може би два-три часа по-късно.

— И е говорила с Рик?

— Да, съвсем накратко. Спомням си, че аз обслужвах един клиент, а Рик вдигна телефона. Каза ми, че се обажда Скарпета, защото не можела да си спомни в колко часа била срещата ни. Казах му: сряда вечер, в осем часа, и той ѝ предаде. Това беше всичко.

— Извинявай — прекъснах го. — Какво е казала?

Джон се поколеба.

— Май не знам какво точно ме питаш.

— Луси се е представила като Скарпета, когато се е обадила втория път, нали?

— Така ми каза Рик. Всъщност той просто ми съобщи, че Скарпета била на телефона.

— Нейното фамилно име не е Скарпета.

— Господи — каза той след стресната пауза. — Шегуваш се. Просто така предположих. Е, това е доста странно.

Представих си как Луси е звъннала на пейджъра на Марино, а той е отговорил на обаждането ѝ, най-вероятно от дома на Дениз Стайнър. Дениз сигурно е смятала, че той говори с мен. Съвсем просто е било да изчака Марино да излезе от стаята и после да се обади на информационната служба и да поиска номера на „Грийн Топ“. После е било нужно само да звънне там и да зададе необходимите въпроси. Почувствах странно облекчение, примесено с ярост. Нито Дениз Стайнър, нито Кари Гретхен или пък който и да било друг се бе опитвал да убие Луси. Нарочената жертва бях аз.

Зададох на Джон последен въпрос:

— Не искам да те тормозя, но кажи ми, моля те, Луси стори ли ти се пиана, докато я обслужваше?

— Ако ми се беше сторила, никога нямаше да ѝ продам оръжие.

— Как се държеше?

— Бързаше, но се шегуваше и маниерите ѝ бяха приятни.

Ако Луси бе пила толкова, колкото подозирах, че бе правила в продължение на месеци, тя може да е имала алкохолно ниво 1,2 и въпреки това да е изглеждала сравнително трезва. Но възможно е реакциите и рефлексите ѝ да са били засегнати от пиенето и затова не е успяла да се справи добре със случилото се на пътя.

Затворих телефона и набрах номера на „Ашвил Ситизен Таймс“. Там ми съобщи, че човекът, писал за катастрофата, е Линда Мейфеър. За щастие, тя беше там и почти веднага отговори на обаждането ми.

— Обажда се доктор Кей Скарпета — представих се.

— О, господи! Какво мога да направя за вас? — разтревожено запита тя.

Звучеше много млада.

— Искях да ви задам няколко въпроса за историята, която сте написали. Става дума за катастрофата с моята кола във Вирджиния. Имате ли представа, че не сте описали нещата точно, като сте казали, че аз съм шофирала и впоследствие съм била арестувана за шофиране в пияно състояние? — запитах спокойно, но твърдо.

— О, да, госпожо. Наистина съжалявам. Позволете ми да ви обясня какво стана. Късно в нощта на катастрофата пристигна съвсем кратка информация за нея. Всичко, което съдържаеше, бе, че колата, мерцедес, била идентифицирана като ваша и освен това подозирали, че вие сте шофирали под влияние на алкохол. Същата тази вечер аз работех върху друг материал. Редакторът дойде при мен и ми поднесе новата история. Нареди ми да я отпечатам, ако мога да потвърдя, че вие сте шофирали. В този момент обаче времето за приключване на броя изтичаше и аз реших, че няма да успея. И тогава, съвсем изненадващо, телефонът ми звънна. Обади се някаква жена. Каза ми, че била ваша приятелка и се обаждала от болницата във Вирджиния. Искаше да ни уведоми, че не сте пострадали лошо при катастрофата. Смятала, че ние трябва да знаем за това, тъй като доктор Скарпета, вие, все още имате колеги в нашия район, които работят по случая с Емили Стайнър. Каза, че не искала да научим за катастрофата по някакъв друг начин и да отпечатаме нещо, което би разтревожило колегите ви, когато прочетат вестника.

— И вие повярвахте на думата на абсолютно непознат човек и просто отпечатахте историята?

— Тя ми съобщи името и номера си. Проверих и двата. А ако тя не е била ваш близък човек, откъде е знаела за катастрофата, а и за това, че работите по случая Стайнър?

Би могла да знае всичко това, ако бе Дениз Стайнър и се обаждаше от телефонна кабина във Вирджиния, след като бе направила опит да ме убие.

Запитах:

— Как я проверихте?

— Обадох се на номера, който ми даде, и тя отговори. Кодът на района бе от Вирджиния.

— Имате ли все още номера?

— Господи, така мисля. Сигурно е в бележника ми.

— Бихте ли го потърсили?

Чух шумолене на страници. Измина цяла минута, но накрая тя ми съобщи номера.

— Благодаря ви много. Надявам се, че вече сте отпечатали опровержение — казах и усетих уплахата ѝ.

Съжалявах я и смятах, че не е възнамерявала да нарани някого. Просто беше млада и неопитна, и определено не можеше да съперничи на лудата, която бе решила да си поиграе с мен.

— Отпечатахме го още на следващия ден. Мога да ви изпратя копие.

— Не е необходимо — отвърнах, като си спомних журналистите, появили се на ексхумацията.

Знаех кой им е съобщил за нея. Госпожа Стайнър. Не можеше да устои на мисълта, че щяха да ѝ обърнат още внимание.

Когато набрах дадения ми от репортерката номер, телефонът звъня дълго време. Най-после го вдигна някакъв мъж.

— Извинете — казах.

— Ало?

— Извинете, бих искала да науча къде се намира този телефон.

— Кой телефон? Вашият или моят? — изсмя се мъжът. — Защото, ако не знаете къде е вашият, тогава наистина имате сериозен проблем.

— Вашият.

— Аз съм пред обществен телефон на паркинга на „Сейфуей“. Възнамерявам да се обадя на жена си, за да я питам какъв сладолед точно иска. Прати ме на пазар, но забрави да ми каже. Приблжих се до телефона, а той започна да звъни. Затова го вдигнах.

— Кой „Сейфуей“? — попитах. — Къде?

— На улица „Кери“.

— В Ричмънд? — попитах ужасено.

— Да. А вие къде сте?

Благодарих му, затворих телефона и се заразхождах из стаята. Тя е била в Ричмънд. Защо? За да види къде живея? Дали е минавала покрай къщата ми?

Погледнах през прозореца към слънчевия ден, чистото синьо небе и ярките цветове на листата по дърветата, които сякаш искаха да ми кажат, че не е възможно да се случи нещо толкова лошо. В света не действаше тъмна сила, а никое от нещата, които бях разкрила, не бе действително. Но аз винаги се чувствах по този начин, когато времето бе хубаво, валеше сняг или градът бе изпълнен с коледни светлини и музика. След това ден след ден отивах в моргата и се срещах с новите случаи там. Виждах изнасилени и застреляни, убити при безсмислени инциденти.

Преди да освободя стаята, се опитах да се свържа с лабораторията на ФБР. Изненадах се, когато научих, че учения, на когото исках да оставя съобщение, е все още там. Но както повечето от нас, които, изглежда не правеха друго, освен да работят, за него уикендите също не съществуваха.

— Истината е, че направих всичко, което мога — събщи ми той за увеличението на образа, над което бе работил няколко дни.

— Нищо ли не излезе? — запитах разочаровано.

— Пооправих го леко. По-ясно е, но не мога да разбера какво точно представлява.

— Колко време още ще бъдеш в лабораторията днес?

— Още час-два.

— Къде живееш?

— В Акуа Харбър.

Не бих искала да изминавам този път всеки ден, но изненадващ брой вашингтонски агенти, които имаха семейства, живееха там или в

Стафорд и Монтклеър. Акуа Харбър се намираше на около половин час път с кола от дома на Уесли.

— Не ми се иска да те моля за това — продължих, — но изключително важно е да получа копие от увеличението колкото се може по-бързо. Възможно ли ти е да минеш покрай дома на Бентън Уесли и да оставиш копието при него? Не би трябвало да загубиш повече от час.

Той се поколеба, после отговори:

— Мога да го направя, ако тръгна веднага. Ще му се обадя, за да ми обясни как да стигна до къщата му.

Грабнах си сака и се приготвих за тръгване. Не прибрах пистолета в куфарчето си, докато не се озовах зад затворената врата на дамската тоалетна в летище Ноксвил. Минах през обичайните проверки на багажа, където обясних какво има в сака. Маркираха го с флуоресцентен оранжев етикет, който ми напомни за лепенката. Зачудих се защо ли Дениз Стайнър би могла да има яркооранжева лепенка за тръби и откъде ли може да я е взела. Не виждах никаква връзка между нея и „Атика“ и докато прекосях асфалтовата писта, за да се кача на малкото самолетче, реших, че затворът няма нищо общо с нашия случай.

Отпуснах се спокойно на седалката и потънах в мисли. Не забелязах напрежението, завладяло останалите двайсетина пътници, докато изведнъж не осъзнах, че на борда има полицаи. Единият говореше нещо с човек, останал долу, и очите му пробягваха от лице на лице. Почти несъзнателно и аз започнах да се оглеждам наоколо. Познавах това държане твърде добре. Започнах да се чудя какъв ли беглец от закона търсеха и какво ли бе направил той. Замислих се върху това какви действия би трябвало да предприема, ако той внезапно скочи от мястото си. Щях да го спъна или да го ударя изотзад, когато мине покрай мен.

Тримата полицаи продължаваха да оглеждат всички, да си говорят тихо и да се потят. Един от тях спря до мен и сведе очи към колана ми. Ръката му предпазливо се отпусна до полуавтоматичния му пистолет и освободи предпазителя. Не помръднах.

— Госпожо — започна той с най-официалния си полицейски глас, — ще трябва да дойдете с мен.

Бях шокирана.

— Ваши ли са чантите под седалката?

— Да.

Почувствах притока на адреналин в кръвта си. Останалите пътници седяха абсолютно неподвижни.

Полицаят бързо се наведе, за да вземе чантата и сака ми. Очите му не напускаха лицето ми. Станах и ме изведоха от самолета. Помислих си, че сигурно някой е пхнал наркотици в един от саковете ми. Беше го направила Дениз Стайнър. Погледнах нервно към пистата и пластмасовите прозорци на терминала. Търсех човек, който да ме наблюдава, жена, застанала в сянката, наслаждаваща се на последната неприятност, която ми бе създавала.

Един от членовете на земния екипаж, облечен в червен гащеризон, посочи към мен.

— Това е тя! — развълнувано каза той. — Закачен е на колана й!

Внезапно разбрах за какво става дума.

— Това е просто телефон — обясних аз и бавно повдигнах лактите, така че да могат да погледнат под сакоето ми.

Често, когато носех панталон, закачах мобифона на колана си, за да не ми се налага да ровя из чантата си и да го търся.

Един от полицаите завъртя очи. Човекът от екипажа изглеждаше ужасен.

— О, не — каза той. — Изглежда съвсем като деветкалибров пистолет. И преди съм виждал агенти на ФБР, а тя прилича на тях.

Стоях и го гледах, без да проговоря.

— Госпожо — каза един от полицаите, — имате ли оръжие в някоя от тези чанти?

Поклатих глава отрицателно.

— Не, нямам.

— Наистина съжаляваме. Мислехме, че носите пистолет на колана си, а когато пилотите провериха списъка на пътниците, не намериха никой, който да има право да носи оръжие на борда на самолета.

— Някой каза ли ви, че имам пистолет? — обърнах се към човека в гащеризона. — И ако е така, кой? — допълних, като продължих да се оглеждам.

— Не. Никой не ми е казал. Стори ми се, че го видях, когато минахте покрай мен — каза той засрамено. — Сигурно заради черното

калъфче на мобифона. Ужасно съжалявам.

— Няма нищо — казах снизходително. — Просто сте си вършили работата.

Един от полицаите каза:

— Можете да се върнете на самолета.

Докато се настаня обратно на седалката, вече треперех толкова силно, че коленете ми почти се удряха едно в друго. Чувствах погледите на останалите пътници върху себе си. Не погледнах към никого, а се опитах да прочета вестника. Пилотът беше достатъчно внимателен, за да съобщи на пътниците какво бе станало.

— Дамата била въоръжена с деветмилиметров мобифон — обясни той закъснението и всички се разсмяха.

Не можех да обвинявам Дениз Стайнър за този инцидент, но със зашеметяваща яснота осъзнах, че автоматично съм я приела за виновна. Дениз Стайнър бе започнала да контролира живота ми. Хората, които обичах, се бяха превърнали в нейни пешки. Бе завладяла мислите и действията ми и винаги се намираще по петите ми. Тази мисъл ме вбеси страхотно. Стори ми се, че започвам да откачам. Мека ръка докосна моята и аз подскочих.

— Чувстваме се изключително неудобно заради случилото се — тихо каза стюардесата, красиво момиче, с руса, накъдрена коса. — Позволете ни поне да ви почерпим едно питие.

— Не, благодаря — отвърнах.

— Бихте ли искали нещо за закуска? Страхувам се, че имаме само фъстъци.

Поклатих глава.

— Не се притеснявайте. Надявам се, че винаги ще проверявате грижливо всичко, което би могло да застраши безопасността на пътниците ви — продължих, като казвах подходящите думи, макар мислите ми да се носеха в съвсем друга посока.

— Хубаво е, че сте с такъв спортен дух.

Приземихме се в Ашвил, когато слънцето залязваше. Куфарчето ми се появи доста бързо на багажната лента. Отидох отново в дамската тоалетна и прехвърлих пистолета в чантата си, после излязох навън и хванах такси. Шофьорът беше възрастен човек, с плетена шапка, дръпната над ушите му. Найлоновото му яке беше мърляво и оръфано, а огромните му ръце грубо стискаха волана. Той караше бавно и

предпазливо и ме уведоми, че разстоянието до Блек Маунтин е доста голямо. Тревожеше се заради мен, тъй като таксата щяла да стигне до двайсет долара. Затворих очи, когато усетих, че се насълзяват, за което обвиних силната гореща струя, затопляща колата.

Ръмженето в стария додж, боядисан в червено и бяло, ми напомни за самолета. Отправихме се на изток към градчето, което бе съсипано, макар жителите му да не знаеха за това. Те не можеха дори да започнат да разбират какво се бе случило с малкото момиче, прибиращо се у дома с китарата си. Не можеха да осъзнаят какво се случваше с нас — хората, повикани, за да помогнат.

Унищожаваша ни един след друг, тъй като врагът имаше коварната способност да усеща слабостите ни и как може да ни нарани. Марино бе затворник и оръженосец на тази жена. Племенницата ми, която ми бе като истинска дъщеря, бе ранена в главата и се намираше в клиника за алкохолици. Всъщност чудо бе, че не умря. Един прост човечец, който миеше подове и пиеше царевичен ликьор в планината, щеше да бъде линчуван заради злоещо престъпление, макар да не бе виновен за него. Моут щеше да се пенсионира поради инвалидност, а Фъргюсън бе мъртъв.

Причината и ефектът от злото се разпростираха пред мен като дърво, което блокираше светлината в мислите ми. Нямаше начин да се разбере къде бе започнало това зло и къде щеше да свърши. Страхувах се да го анализирам прекалено задълбочено, защото някой от изкривените му крайници можеше да ме закачи. Не исках да мисля, че за в бъдеще краката ми няма да осъществяват контакт със земята.

— Госпожо, мога ли да направя още нещо за вас?

Смътно осъзнах, че шофьорът говореше на мен.

Отворих очи. Бяхме паркирали пред „Травел Изи“. Зачудих се от колко ли време седяхме тук.

— Неприятно ми е, че трябваше да ви събудя. Но ще ви бъде много по-удобно да си легнете в леглото, отколкото да спите тук. Може дори да се окаже по-евтино.

Същият рус администратор ме поздрави, когато влязох вътре. Попита ме в коя част на мотела искам да се настаня. Доколкото си спомнях, едната му страна гледаше към училището, където бе учила Емили, а другата предлагаше панорама на магистралата. Всъщност нямаше значение, защото планините ни заобикаляха отвсякъде,

бляскави през деня и черни, очертани върху обсипаното със звезди нощно небе.

— Просто ме настанете в онази част, която е за непущачи, моля. Пийт Марино все още ли е тук?

— Разбира се, макар да не идва много често. Искате ли да сте в съседната стая?

— Не, благодаря. Той е пушач, а аз искам да съм колкото се може по-далеч от цигарите — излъгах аз, тъй като не това бе причината за нежеланието ми.

— Тогава ще ви настаня в другото крило.

— Чудесно. Когато Бентън Уесли пристигне, моля ви, предайте му веднага да ми се обади.

После го помолих да се обади в компанията за коли под наем и да ми поръча нещо с въздушни възглавници, което да ми бъде доставено рано сутринта.

Отидох в стаята си, заключих вратата, спуснах веригата и подпрях стол под бравата. Оставих пистолета върху клозета и си взех дълга, гореща вана, с няколко капки „Ерме“ във водата. Парфюмът ме погали като топла, нежна ръка, придвижвайки се по врата и лицето ми, после през косата ми. За първи път от доста време насам се почувствах успокоена. Пуснах горещата вода, за да допълня ваната, и мазните капки от парфюма се завъртяха като облачета. Бях дръпнала завесата и около мен се бе образувала ароматна сауна. Потънах в мечти.

Бях изживявала отново любовта си с Бентън Уесли толкова много пъти, че не можех дори да ги преброя. Не ми се искаше да призная дори пред себе си колко често спомените бяха превземали мислите ми, докато повече не можех да се съпротивлявам и се предавах в ръцете им. Бяха по-силни от всичко, което някога бях срещала. Помнех и най-малката подробност от първата ни среща тук. Дори бях запомнила номера на стаята и щях да го помня завинаги.

В действителност любовниците ми бяха само няколко, но всичките бяха забележителни мъже, чувствителни и готови да приемат, че съм жена, която не е особено женствена. Имах тялото и чувствата на жена, съчетани с характера и силата на мъж, и да се опитат да ми отнемат това, би означавало да ме отблъснат от себе си. Затова те ми даваха най-доброто, на което бяха способни, дори бившият ми съпруг, Тони, който бе най-малко изгънченият от всички тях. Сексът ни

напомняше за еротично състезание. Като две равни по сила създания, срещнали се в джунглата, ние се борехме и вземахме не по-малко, отколкото давахме.

Но Бентън бе така различен, че все още не можех напълно да повярвам. Нашите мъжки и женски части се бяха съединили по начин, който ми бе несвойствен и непознат, като че ли той представляваше моята друга половина. Или бяхме един и същи човек.

Не знаех точно какво да очаквам, макар да си бях представяла, че сме заедно дълго преди това наистина да стане. Смятах, че той ще е кротък и нежен под твърдата си броня, като войник, заспал в закачен между вековните дървета хамак. Но когато в онази ранна сутрин бяхме започнали да се докосваме на терасата, ръцете му ме изненадаха.

Докато пръстите му разкопчаваха дрехите ми и ме галеха, те се движеха така, като че ли познаваха женското тяло по-добре от самата жена, и почувствах нещо повече от страстта му. Усетих силната му съпричастност, като че ли искаше да излекува всички онези места, които бе виждал наранени и обезобразени. Изглеждаше натъжен от всеки, който някога бе изнасилвал и пребивал някоя жена или дори е бил неучтив с нея, като че ли техните колективни грехове му бяха отнели правото да се наслаждава на женското тяло така, както той се наслаждаваше на моето.

В леглото му бях споменала, че никога не съм познавала мъж, който наистина да се радва на женското тяло. Казах му, че не обичам да бъда завладявана или подчинявана и точно заради това рядко имах сексуални контакти.

— Разбирам защо един мъж би поискал да завладее тялото ти — каза спокойно Бентън в тъмнината.

— Аз също разбирам защо една жена би поискала да завладее твоето — отвърнах разпалено. — Но точно хората, които желаят да подчинят другите, са причината ние с теб да имаме подобна работа.

— В такъв случай вече няма да използваме „завладявам“ и „подчинявам“. Никакви подобни думи. Ще си измислим нов език.

Думите на новия ни език се появиха лесно и ние бързо го усвоихме.

След ваната се почувствах доста по-добре. Зарових из сака, за да облека нещо ново, но това бе абсолютно невъзможно. Спрях се на тъмносиньо сако, панталон и пуловер, които бях носила в

продължение на дни. Скочът в бутилката бе на дъното. Отпивах бавно от него, докато гледах новините по телевизията. Няколко пъти си помислих дали да не се обадя в стаята на Марино, но оставях слушалката още преди да набера номера. Мислите ме понесоха на север, към Нюпорт. Искаше ми се да поговоря с Луси. Устоях и на този импулс. Ако успеех да се свържа, нямаше да е добре за нея. Тя трябваше да се съсредоточи върху лечението си, а не върху това, което бе оставила зад себе си. Вместо това звъннах на майка ми.

— Дороти е отседнала в хотел „Мариът“. Утре сутрин ще лети обратно за Маями — каза майка ми. — Кей, а ти къде си? Опитвам се да те открия у дома цял ден.

— На път съм — отговорих.

— Да, това е страхотна информация. Всичките ти храбри, рицарски действия. Но би могла да разкажеш поне на майка си за тях.

Представях си я как държи телефона и пуфка цигарата си. Майка ми обичаше големи обици и ярък грим. Не приличаше на североиталианка като мен. Не беше руса.

— Мамо, как е Луси? Какво каза Дороти?

— Каза, че Луси е обратна и обвинява теб за това. Отговорих й, че това е абсурдно. Само защото никога не си с мъж и вероятно не обичаш секса, това не означава, че си лесбийка. Същото е с монахините. Макар да съм чувала слухове...

— Мамо — прекъснах я, — добре ли е Луси? Как е минало пътуването до „Еджхил“? Какво е било поведението й?

— Какво? Тя да не е в съда сега? Поведението й? Не е нужно да говориш така с простата си майка. Не разбирам нищичко. Ако искаш да знаеш, наливала се е с алкохол през целия път.

— Не мога да повярвам! — извиках, отново вбесена от Дороти. — Мислех, че Луси пътува с майка си точно за да не се случи нещо подобно.

— Дороти казва, че ако Луси не е пияна, когато я прибират в клиниката, медицинската осигуровка няма да плати лечението. Затова по време на цялото пътуване Луси се наливала с водка.

— Не ми пука дали осигуровката ще плати. А и Дороти не е особено бедна.

— Знаеш какво е отношението й към парите.

— Ще платя всичко, от което Луси се нуждае. Знаеш го, мамо.

— Говориш като че ли си Рос Перо.

— Какво още каза Дороти?

— Е, нали знаеш, Луси била в едно от нейните настроения. Сърдела се, че не си искала да се притесняваш и да я заведеш в „Еджхил“. Още повече, след като ти си го избрала, а си и лекар и всичко друго.

Изстенах. Беше все едно да спориш с вятъра.

— Дороти не искаше аз да тръгна с тях.

— Както винаги — твоята дума срещу нейната. Ще си дойдеш ли у дома за Деня на благодарността?

Не е нужно да обяснявам, че след като разговорът ни свърши, което просто означава, че аз не можех да изтърпя повече и затворих телефона, доброто настроение от горещата вана бе изчезнало. Започнах да си доливам чашата, но спрях, тъй като в света нямаше достатъчно скоч, когато семейството ми ме ядосваше. Замислих се за Луси. Прибрах бутилката и след няколко минути на вратата ми се почука.

— Бентън е — съобщи ми той.

Прегръщахме се дълго време. От начина, по който се притисках към него, Уесли долови отчаянието ми. Заведе ме до леглото и седна до мен.

— Започни от самото начало — каза той и хвана ръцете ми.

Започнах. Когато свърших, на лицето му бе изписано същото непроницаемо изражение, което познавах от работата. Нервирах се. Не исках подобен поглед в стаята, където бяхме насаме.

— Кей, искам да се поуспокоиш. Осъзнаваш ли какво ще стане, ако отправим такова обвинение? Не можем просто да отхвърлим възможността Дениз Стайнър да е невинна. Просто не знаем. А случката в самолета би трябвало да ти подсказе, че не си сто процента аналитична. Искам да кажа, това наистина ме притеснява. Някакъв тъпак от земния екипаж решава да се прави на герой, а ти веднага стигаш до извода, че Дениз Стайнър стои зад всичко това и отново се ебава с теб.

— Тя не само се ебава — казах и свалих ръцете му от моите. — Тя се опита да ме убие.

— Още едно предположение.

— Не и според това, което ми казаха, след като звъннах няколко телефона.

— Не можеш да го докажеш. Съмнявам се, че въобще някога ще можеш.

— Трябва да намерим колата й.

— Искаш ли да отидем до дома й тази вечер?

— Да, но още нямам кола.

— Аз имам.

— Получи ли копието от увеличението?

— В куфарчето ми е. Прегледах го — каза Уесли, като стана и сви рамене. — Нищо не ми говори. Просто мъгляво петно, подсилено с милиарди сиви сенки, докато се превърне в по-плътно и детайлно петно.

— Бентън, трябва да направим нещо.

Той се загледа в мен продължително и стисна устни, както правеше винаги, когато бе взел решение, но се отнасяше скептично към него.

— Точно затова сме тук, Кей. Тук сме, за да направим нещо.

Беше наел тъмночервена „Максима“ и когато излязохме навън, осъзнах, че зимата вече не е далеч, особено тук в планината. Докато вляза в колата, вече треперех, макар да знаех, че отчасти това се дължи на стреса.

— Как са ръката и кракът ти между другото? — попитах.

— Чудесно. Също като нови.

— Е, това е направо чудо, защото, когато ги поряза, вече не бяха нови.

Той се изсмя повече от изненада, отколкото от нещо друго. В този момент очакваше всичко, но не и хумор.

— Имам информация за лепенката — каза той. — Проверяхме кой в този район може да е работил във фабрика „Шъфорд“ по времето, когато тя е била произведена.

— Добра идея — казах.

— Имало един човек, на име Роб Келси, който бил бригадир там. Живял в района на Хикъри по времето, когато лепенката е била произведена, но преди пет години се преместил в Блек Маунтин.

— Сега тук ли живее?

— Починал е за съжаление.

По дяволите, помислих си.

— Какво знаеш за него?

— Бял, починал на шейсет и осем години от инфаркт. Има син в Блек Маунтин и затова се преместил тук. Синът му все още живее тук.

— Знаеш ли адреса му?

— Мога да го намеря — отвърна той и погледна към мен.

— А малкото име на сина?

— Същото като на бащата. Нейната къща е точно зад този завой. Виж колко е тъмно езерото. Като катранена яма.

— Точно така. Знаеш, че Емили не би тръгнала покрай брега късно вечерта. Историята на Крийд потвърждава това.

— Не споря. И аз не бих минал по този маршрут.

— Бентън, не виждам колата й.

— Може да е излязла.

— Колата на Марино е тук.

— Това не означава, че не са навън.

— Да, но не означава и че са.

Уесли не отговори.

Прозорците бяха осветени и имах чувството, че и двамата са тук. В действителност нямах доказателство за това, но почувствах как тя ме усеща, дори и да не го осъзнава напълно.

— Какво мислиш, правят вътре? — попитах.

— А сега де, а ти какво мислиш? — отвърна той и намекът му беше повече от ясен.

— Това е глупаво. Прекалено лесно е да приемаш, че хората просто правят секс.

— Лесно е да го приемеш, защото лесно се прави.

Обидих се, защото исках Уесли да е по-чувствителен.

— Изненадана съм да чуя такова нещо от теб.

— Не би трябвало обаче да се изненадваш, че те го правят. Това искам да кажа.

Все още не се чувствах сигурна.

— Кей, не говорим за нашите отношения — добави той.

— Въобще и не съм помисляла, че говорим за тях.

Той знаеше, че не казвам цялата истина. Никога не бях усещала така ясно защо не е разумно колеги да имат интимни връзки.

— Трябва да се връщаме. В момента не можем да направим нищо повече — каза той.

— А как ще разберем за колата й?

— Утре сутрин ще научим нещо повече. Но вече разбрахме нещо ново. В този момент колата й не е тук и по нищо не личи, че е участвала в катастрофа.

На следващата сутрин беше неделя. Събуди ме биене на камбани. Зачудих се дали то долита от малката презвитерианска църква, където бе погребана Емили. Погледнах часовника си и реших, че вероятно не е така, защото бе едва девет и няколко минути. Смятах, че службата би трябвало да започне към единайсет, но всъщност знаех твърде малко за презвитерианците.

Уесли спеше на това, което смятах за своята страна от леглото. Вероятно това беше единственото ни несходство като любовници. И двамата бяхме свикнали да спим на онази страна, която бе поотдалечена от прозореца или вратата, откъдето можеше да влезе нападател, като че ли разстоянието от един-два метра можеше да се окаже от значение, когато се хвърлиш към пистолета си. Неговото оръжие лежеше на неговото нощно шкафче, моят пистолет — на моето шкафче. Сигурно, ако в стаята нахлуеше престъпник, ние с Уесли щяхме да се изпозастреляме един друг.

Завесите бяха осветени като абажури на лампи и обещаваха слънчев ден. Станах и поръчах да ни изпратят кафе в стаята, после разпитах за колата под наем. Администраторът ми съобщи, че тя вече е на път насам. Седнах на стола с гръб към леглото, за да не се разсейвам от голите ръце и рамене на Уесли, които се подаваха от усуканите завивки. Взех копието от увеличената снимка, няколко монети и лупа и се залових за работа. Уесли бе прав, когато каза, че увеличението не прави друго, освен да прибави повече сиви сенки към неясното петно. Но колкото по-дълго разглеждах отпечатъка, оставен на хълбока на малкото момиче, толкова повече форми започвах да виждам.

Плътноста на сивото бе най-голяма в близката до центъра част на непълния кръгъл белег. Не можех да определя къде би стояла

плътността по отношение цифрите на часовник, защото не знаех как е лежал предметът, когато е започнал да се окислява под тялото.

Най-много ме заинтересува формата, която приличаше на главата на патица или някаква друга птица. Видях нещо като кълбо, после удължение, което приличаше на дебела човка. Но все пак това не можеше да бъде орелът на гърба, защото бе прекалено голямо. Формата, която разучавах, запълваше около една четвърт от белега. Виждаше се и нещо, което изглеждаше като лека вдлъбнатина в задната част на шията на птицата.

Взех монетата от двайсет и пет цента, която използвах, и я обърнах. Завъртях я бавно и изведнъж видях отговора. Беше толкова просто и точно, че се стреснах и развълнувах. Предметът, започнал да се окислява под тялото на Емили Стайнър, наистина е бил четвърт долар. Но е бил с лицето нагоре и птичата форма бе отпечатък от очите на Джордж Вашингтон, а главата и човката всъщност бяха гордото теме на нашия първи президент и къдриците на напудрената перука. Това, разбира се, вършеше работа само ако завъртях монетата така, че Вашингтон да гледа към покривката, а аристократичният му нос да сочи към коляното ми.

Зачудих се къде ли може да е лежало тялото на Емили. Предполагам, на всеки под можеше да има паднала монета. Но по нея бяха открити следи от боя и дървесна сърцевина. Къде човек можеше да намери такава сърцевина, а и паднал на пода четвърт долар? Най-очевидният отговор бе мазе. Мазе, където някога е ставало нещо, което е включвало дървесна сърцевина, бои и друг дървен материал като орех и махагон.

Вероятно мазето е било използвано за нечие хоби. Почистване на бижута? Не, това не изглеждаше логично. Човек, който е поправял часовници? Това също не ми изглеждаше точно. После се сетих за часовниците в къщата на Дениз Стайнър и пулсът ми се ускори. Зачудих се дали покойният ѝ съпруг не бе поправял часовници като хоби. Възможно бе да е използвал мазето за тази работа. Също така може да е използвал и дървесната сърцевина, за да придържа малките частици на часовниците.

Уесли дишаше бавно и спокойно, като дълбоко заспал човек. Той плесна леко бузата си, като че ли нещо бе кацнало там, после издърпа чаршафа до ушите си. Извадих телефонния указател и потърсих сина

на човека, който бе работил във фабрика „Шъфорд“. Открих двама Робърт Келси — Младши и Трети. Вдигнах телефона.

— Ало? — каза женски глас.

— Госпожа Келси ли е на телефона? — попитах.

— Зависи дали търсите Миртъл или мен.

— Търся Роб Келси младши.

— О — засмя се тя и от смеха ѝ личеше, че е приятна, дружелюбна жена. — Значи въобще не търсите мен. Но Роб не е тук. Отиде на църква. Нали знаете, някои недели той помага при службата, затова трябва да излезе рано.

Изненадах се, че тя ми даде тази информация, без дори да запита коя съм. Отново се трогнах от мисълта, че все още имаше места в света, където хората бяха доверчиви.

— За коя църква става дума? — попитах.

— Трета презвитерианска.

— В единайсет ли започва службата им?

— Както винаги. Пастор Кроу е много добър, ако никога не сте го чували. Искате ли да предам на Роб някакво съобщение?

— Ще се обадя пак по-късно.

Благодарих ѝ за помощта и затворих. Когато се обърнах, Уесли седеше в леглото и ме наблюдаваше сънливо. Очите му обходиха стаята и се спряха на увеличената снимка, монетите и лупата, оставени на масата до стола ми. Той се засмя и се протегна.

— Какво? — попитах негодуващо.

Той просто поклати глава.

— Десет и петнайсет е — казах. — Ако ще идваш с мен на църква, по-добре побързай.

— Църква? — учуди се Уесли.

— Да. Място, където хората славят Бога.

— Тук има ли католическа църква?

— Нямам представа.

Уесли напълно се обърка.

— Тази сутрин ще ходя на презвитерианската служба — съобщих му. — А ако ти имаш друга работа, може да се наложи да ме закараш дотам. Преди един час колата ми под наем още не беше пристигнала.

— Ако те закарам, как ще се прибереш?

— Няма да се тревожа за това.

В този град, където хората помагаша на непознати по телефона, всичко изглеждаше възможно. Почувствах, че в мислите ми се зараждат нови планове. Исках да видя какво може да се случи.

— Добре, знаеш номера на пейджъра ми, ако ти потрябва — каза Уесли и спусна крака на пода.

Извадих една от батериите на дистанционното на телевизора.

— Няма проблем — отвърнах и пъхнах мобифона в чантата си.

20.

Уесли ме остави пред стъпалата на църквата доста рано, но хората вече пристигаха. Наблюдавах ги как излизат от колите и свиват очи срещу слънцето, докато се оглеждаха за децата си. Навсякъде по тясната уличка се чуваше шум от затваряне на вратите на колите. Усетих любопитни погледи върху гърба си, когато тръгнах по каменната пътечка, която отбиваше вляво към гробището.

Сутринта бе много студена и макар слънцето да заслепяваше, не излъчваше никаква топлина. Чувствах го като хладен чаршаф върху кожата си. Бутнах ръждясалата врата от ковано желязо, която не вършеше никаква работа, въпреки че изглеждаше красиво инкрустирана в почит към мъртвите. Вратата не би могла да задържи никого навън, а със сигурност нямаше нужда да задържа и никого вътре.

Новите надгробни плочи от лъскав гранит блестяха студено, а старите бяха килнати настрани, като обезкървени езици, говорещи от устите на гробовете. Мъртвите също имаха свой език. Те ни заговаряха винаги, когато си спомнехме за тях. Скреж скърцаше меко под обувките ми, докато вървах към мястото, където лежеше Емили. Нейният гроб беше най-пресният. Приличаше на белег от червена глина заради отварянето и повторното зариване. Очите ми се изпълниха със сълзи, когато погледнах към плочата с ангелчето и тъжната епитафия.

„Няма друг в света...
Моят беше единственият...“

Сега обаче стихчето на Емили Дикинсън имаше ново значение за мен. Гледах го с друг поглед и различно мнение за жената, която го бе избрала. Думата, която се набиваше в очи, бе „мой“. Мой. Емили не бе

имала свой собствен живот. Тя просто е била продължение на нарцистичната, ненормална жена, с незадоволим апетит за внимание.

За майка си Емили е била само една пешка, каквито бяхме и всички ние. Ние представлявахме куклите, които Дениз събличаше и обличаше, прегръщаше и разкъсваше. Спомних си дома ѝ, отрупан с къдрички и воланчета, с детски шарки на платовете. Дениз беше малко момиченце, жадно за внимание, което се бе научило как да получава същото това внимание. Тя бе унищожила всеки живот, до когото някога се бе докоснала, и всеки път бе хлипала, сгушена на топлите гърди на един добър свят, който ѝ съчувстваше. Горката, нещастна Дениз, бяха казвали всички за това жестоко създание, за тази майка убиец с кръв по зъбите.

От червената глина на гроба на Емили се издигаха тънки ледени висулки. Не знаех точното физично обяснение за тях, но заключих, че когато влагата в непропускливата глина замръзне, тя се разширява и ледът няма къде другаде да отиде, освен нагоре. Изглеждаше като че ли духът ѝ бе заловен от студа, когато се е опитвал да се вдигне от земята, и сега тя блестеше на слънцето, както правят чистият кристал и водата. Тъжно осъзнах, че обичах това малко момиченце, което познавах само в смъртта. Тя можеше да е Луси или пък можеше Луси да е на нейно място. И двете нямаха добри майки, едната бе изпратена вече в друг свят, другата засега бе пощадена. Коленичих и се помолих, после с дълбока въздишка се отправих обратно към църквата.

Органът свиреше „Исус Христос“, когато влязох вътре, защото бях закъсняла и паството вече пееше първия химн. Седнах отзад колкото се може по-незабележимо, но въпреки това няколко глави се обърнаха към мен. В тази църква един непознат биваше веднага забелязан, тъй като тук почти не влизаха такива. Службата продължи. След молитвата аз се прекръстих и малко момченце, седнало на моя ред, се втренчи в мен, докато сестричката му рисуваше по дъската за обяви.

Пастор Кроу^[1], с острия си нос и черна роба, отговаряше идеално на името си. Ръцете му се размахваха като крила, докато проповядваше, и по време на по-драматичните моменти изглеждаше като че ли щеше да излети. Рисуваните стъкла, показващи чудесата на Исус, блестяха като бижута, а слюдата правеше камъка да изглежда като посипан със злато.

Изпяхме „Точно като мен“, когато стана време за причастието. Наблюдавах как постъпват хората около мен. Те не се наредиха отпред, за да получат вода и вино. Вместо това по пътеките минаха разпоредители с чаши, пълни с гроздов сок, и малки парченца сух хляб. Взех това, което ми дадоха, изпяхме славословието и благословието и изведнъж всички си тръгнаха. Позабавих се и изчаках свещеника да остане сам до вратата, след като се бе сбогувал с всеки от паството си. После го повиках по име.

— Благодаря ви за чудесната церемония, пастор Кроу — казах.
— Винаги съм обичала историята за досадния съсед.

— Да, от нея може много да се научи. Често я разказвам на децата си — усмихна се той и ми протегна ръка.

— Хубаво е всички ние да слушаме подобни неща — добавих.

— Радваме се, че бяхте с нас днес. Мисля, че вие сте лекарката на ФБР, за която доста съм слушал. Видях ви и онзи ден по новините.

— Аз съм доктор Скарпета — представих се. — Чудех се дали бихте могли да ми посочите Роб Келси. Надявам се още да не си е тръгнал.

— О, не — отговори свещеникът, точно както бях очаквала. — Роб помага при причастието. Вероятно в момента прибира всичко — обясни той и погледна към олтара.

— Ще имате ли нещо против, ако отида да го потърся? — попитах.

— Ни най-малко. Между другото — с тъжно лице каза той, — много сме ви благодарни за това, което правите тук. Никой от нас вече не може да бъде същият като преди — поклати глава той. — Горката, нещастна майка. Някои хора биха се отвърнали от Бога, ако преминат през толкова нещастия като нея. Но не. Не и Дениз. Тя е тук всяка неделя. Една от най-добрите християнки, които познавам.

— Беше ли тук тази сутрин? — запитах и усетих как настръхвам.

— Да, пях в хора както винаги.

Не я бях видяла. Но в църквата имаше поне двеста души, а хорът стоеше на балкона зад мен.

Роб Келси младши беше около петдесетгодишен, жилав мъж, облечен в евтин раиран син костюм. Събираше чашите за причастие от скамейките. Представих му се предпазливо, защото се страхувах да не го стресна, но той изглеждаше напълно невъзмутим. Седна до мен на

пейката и замислено задърпа ухото си, докато му обяснявах какво исках.

— Точно така — каза той с най-твърдия акцент от Северна Каролина, който бях чувала някога. — Татко работеше във фабриката през целия си живот. Подариха му чудесен цветен телевизор, когато се пенсионира, и игла за вратовръзка от солидно злато.

— Сигурно е бил чудесен бригадир — казах.

— Ами той не беше такъв през цялото време. Преди това беше инспектор по опаковките, а още по-преди — опаковчик.

— Какво точно е работил? Например като опаковчик?

— Проверяваше дали рулата с лепенки са прибрани в кашоните, а после наблюдаваше как работниците опаковат всичко и се грижеше да няма неизправности.

— Разбирам. Спомняте ли си дали някога фабриката е произвеждала яркооранжева лепенка?

Роб Келси, с късо подстригана коса и тъмни очи, се замисли сериозно. Появилият се спомен веднага промени изражението на лицето му.

— Да, разбира се. Помня, защото лепенката беше доста необичайна. Никога преди или след това не съм виждал такава. Май беше предназначена за някакъв затвор.

— Да, така е било — потвърдих. — Чудя се обаче дали едно-две рула може да се намерят наоколо. Имам предвид тук, в града.

— Не би трябвало. Но такива неща се случват, защото има бракувани лепенки или нещо подобно. Рула, които не са направени добре.

Сетих се за петната от грес по краищата на лепенката, използвана върху госпожа Стайнър и дъщеря ѝ. Вероятно част от рулото се бе закачило в някоя от машините или бе изцапано по някакъв друг начин.

— Освен това има и лепенки, които не минават през проверка — казах. — Възможно е служителите да са ги взели или да са ги купили на изгодна цена.

Келси не проговори. Изглеждаше озадачен.

— Господин Келси, знаете ли на кого баща ви би могъл да даде руло от оранжевата лепенка? — попитах.

— Само на един човек. Джейк Уилър. Той почина преди известно време, но преди това притежаваше обществената пералня близо до магазинчето на Мак. Доколкото си спомням, беше собственик и на аптеката на ъгъла.

— Защо баща ви би му подарил руло от тази лепенка?

— Джейк обичаше да ходи на лов. Спомням си как баща ми разправяше, че Джейк толкова се страхувал някой да не го сбърка с дива пуйка и да го застреля в гората, че никой не искал да излиза с него.

Не казах нищо. Не разбирах къде водеше всичко това.

— Той вдигал ужасен шум и носел ярки, светлоотражателни дрехи в гората. Наистина плашел останалите ловци. Мисля, че той самият никога не е застрелял друго, освен катерици.

— Това какво общо има с лепенката?

— Почти съм сигурен, че баща ми му я е подарил като шега. Вероятно Джейк е трябвало да обвие пушката си с нея или да я залепи на дрехите си — ухили се Келси и забелязах, че му липсват няколко зъба.

— Къде е живял Джейк? — попитах.

— Близо до Пайн Лодж. На половината път между Блек Маунтин и Монтрийт.

— Възможно ли е той да е подарил лепенката на друг човек?

Келси се загледа в подноса, отрупан с чаши за причастие, който държеше в ръцете си. Челото му се сбърчи.

— Например — продължих, — Джейк ходил ли е на лов с друг човек? Може още някой да се е нуждаел от нея, тъй като е била яркооранжева?

— Нямам представа дали я е подарил на някого. Мога да ви кажа само, че той беше близък с Чък Стайнър. Всеки сезон те тръгваха да търсят мечки, а всички ние се надявахме да не успеят да намерят. Не мога да разбера защо някой би искал на пътя му да се изпречи някоя страховита гризли. А и ако застреляш такава, какво ще я правиш? Може само да проснеш кожата ѝ като килим. Не става за ядене, освен ако си Даниъл Бун^[2] и умираш от глад.

— Чък Стайнър е бил съпругът на Дениз Стайнър, нали? — запитах, като внимавах гласът да не издаде мислите ми.

— Да. Чудесен човек. Всички ние направо се поболяхме, когато почина. Ако знаехме, че е бил толкова зле със сърцето, щяхме да го накараме да я кара по-кратко.

— Той беше ли ловец? — Трябваше да разбере това на всяка цена.

— Разбира се. Аз излизах с него и Джейк няколко пъти. Те двамата обичаха да скитат из горите. Винаги им казвах, че трябва да отидат в Африка. Там става големият лов. Аз лично обаче не мога да застрелям и бодлива буболечка.

— Ако е същата като богомолката, не би трябвало да я убиваш. Това носи лош късмет.

— Не е същата — поясни той. — Богомолката е съвсем различно насекомо. Но и аз мисля като вас. Не, госпожо, никога не бих докоснал някоя от тях.

— Господин Келси, добре ли познавахте Чък Стайнър?

— Познавах го от ходенето на лов и църквата.

— Той е бил учител.

— Да, предаваше вероучение в частното религиозно училище. Ако можех да изпратя сина си там, щях да го направя.

— Какво още можете да ми разкажете за него?

— Запознал се с жена си в Калифорния, докато бил войник там.

— Чували ли сте го някога да говори за първото им бебе, което починало? Момиченце, на име Мери Джо, което вероятно е било родено в Калифорния?

— О, не — изненадано отговори Келси. — Винаги съм мислел, че Емили е единственото им дете. Значи са загубили и бебе? О, господи — натъжено възкликна той.

— Какво е станало, след като са напуснали Калифорния? — продължих. — Знаете ли?

— Дойдоха тук. Чък не харесваше Западния бряг, а още от малък идваше на почивка тук с родителите си. Отсядаха в една хижа на Грей Биърд.

— Къде е това?

— Монтрийт. Същият град, където живее Били Грѐм. Пасторът не е често тук, но съм виждал жена му. — Роб Келси замълча за момент, после запита: — Някой разказвал ли ви е как Зелда Фицджералд изгоряла в болницата тук?

— Да, чувала съм за това — отговорих.

— Чък беше страхотен в поправянето на часовници. Това му беше хобито, а постепенно започна да поправя и всички часовници в Билтмор Хаус.

— Къде ги поправяше?

— Ходеше до Билтмор, а хората от района носеха техните направо в дома му. Имаше си работилница в мазето.

Господин Келси би говорил цял ден. Извиних се и се измъкнах колкото се може по-учтиво. Навън извадих мобифона си и набрах номера на пейджъра на Уесли. Оставих полицейския код 10–25, който означаваше просто „Да се срещнем“. Уесли знаеше къде. Замислях се дали да не се върна във фойето, за да избягам от студа, когато от разговорите на хората, които все още се мотаеха наоколо, разбрах, че те са от хора. Почти се паникьосах. В момента, когато си помислих за Дениз Стайнър, тя се появи. Стоеше до вратата на църквата и ми се усмихваше.

— Добре дошла — топло каза тя с леден поглед.

— Добро утро, госпожо Стайнър — отвърнах. — Капитан Марино не е ли с вас?

— Той е католик.

Беше облечена в черно вълнено палто, което почти докосваше черните ѝ обувки, а сега нахлузваше на ръцете си детски, черни ръкавички. Не носеше грим, с изключение на съвсем леко червило върху чувствените устни, а меднорусата ѝ коса падаше на свободни къдрици върху раменете ѝ. Смятах, че красотата ѝ е студена като времето навън, и се зачудих как въобще съм можела да изпитвам съчувствие към нея или да вярвам в мъката ѝ.

— Какво ви води в тази църква? — запита тя. — В Ашвил има католическа църква.

Зачудих се какво ли още знае за мен. Помислих си, че сигурно Марино ѝ е разказал доста неща.

— Искях да поднеса почитанията си на дъщеря ви — отговорих, като я погледнах право в очите.

— О, не е ли това мило — каза тя, все още усмихната и без да отмести поглед от мен.

— Всъщност радвам се, че се срещнахме — казах. — Трябва да ви задам няколко въпроса. Вероятно нямате нищо против да го направя

сега?

— Тук?

— Бих предпочела в дома ви.

— Щях да правя само палачинки за обед. Не ми се готвеше голям неделен обяд, а и Пийт се опитва да намали храната.

— Не се интересувам от ядене — отвърнах.

Почти не направих опит да прикрия чувствата си. Сърцето ми беше кораво като изражението на лицето ми. Беше се опитала да ме убие. Почти бе убила племенницата ми.

— Добре, тогава ще се срещнем там.

— Ще ви бъда благодарна, ако ме закарате. Нямам кола.

Исках да видя колата й. Трябваше да я видя.

— Моята е в сервиза.

— Странно. Доколкото си спомням, е съвсем нова — отбелязах аз.

Ако очите ми бяха лазерни, вече щях да съм пробила дупки в нея.

— Страхувам се, че попаднах на дефектна кола и ми се наложи да я оставя в един сервиз във от щата. Скапаната машина се развали по време на пътуването ми. Сега ме докара една съседка, но и вие сте добре дошла при нас. Тя ме чака в колата.

Последвах я по стъпалата и после по тротоара. Само няколко коли бяха все още паркирани на улицата, а една-две тъкмо потегляха. Съседката на Дениз Стайнър беше възрастна жена с плоска розова шапка и апаратче за усиляване на слуха. Седеше зад волана на стар буик. Отоплението работеше с пълна сила и гърмеше госпел. Госпожа Стайнър ми предложи предната седалка, но аз отказах. Не я исках зад гърба си. Трябваше да виждам всичко, което тя прави, по всяко време. Искаше ми се да носех и трийсет и осем калибровия си пистолет. Не го бях взела, защото ми се стори неподходящо да нося оръжие в църквата, а и не бях предположила, че нещо подобно може да се случи.

Госпожа Стайнър и съседката й си бърбеха на предната седалка, а аз мълчаливо седях отзад. Пътуването продължи няколко минути. Стигнахме до къщата на Стайнър и забелязах, че колата на Марино е паркирана на абсолютно същото място, където я видях снощи, когато с Уесли бавно преминахме покрай нея. Не можех да си представя как ще протече срещата ми с Марино. Нямах и представа какво трябва да кажа

или как той ще се държи с мен. Госпожа Стайнър отвори предната врата. Влязохме вътре и забелязах ключовете на Марино от стаята в мотела и колата му. Бяха оставени върху изрисувана от Норман Рокулел^[3] табла, сложена на масичката в антрето.

— Къде е капитан Марино? — попитах.

— Горе. Спи — отговори Дениз Стайнър и свали ръкавиците си. — Снощи не се чувстваше много добре. Нали знаете, че върлува някакъв грип.

Тя разкопча палтото си и леко разтърси рамене, за да се освободи от него. Несъзнателно погледна встрани, докато го сваляше, като че ли бе свикнала да дава на всеки заинтересован възможността да огледа гърдите, които не можеха да бъдат скрити от пуританските ѝ дрехи. Езикът на тялото ѝ беше предназначен да съблазнява, а сега бе насочен към мен. Закачаше ме, но не по същите причини, поради които би се закачала с един мъж. Дениз Стайнър се самоизтъкваше. Тя изпитваше нужда да се съревновава с другите жени и този факт бе доста показателен за това какви са били отношенията ѝ с Емили.

— Вероятно трябва да видя как е — казах.

— Пийт просто се нуждае от сън. Ще му занеса малко горещ чай и веднага ще се върна. Защо не се настаните удобно във всекидневната? Кафе ли предпочитате или чай?

— Нищо, благодаря — отговорих.

Тишината в къщата ме притесняваше. Веднага щом я чух да се качва горе, се огледах наоколо. Върнах се обратно до антрето, пъхнах ключовете от колата на Марино в джоба си и отидох в кухнята. Вляво от мивката имаше врата, която водеше навън. Срещу нея се виждаше друга, заключена със секрет. Плъзнах го назад и завъртях топката.

Студен, влажен въздух ми съобщи, че това е мазето. Заопипвах стената, за да намеря ключа на лампата. Пръстите ми го нацелиха и натиснаха. Светлина заля тъмночервените дървени стълби. Слязох по тях, защото трябваше да видя какво има долу. Нищо нямаше да ме спре, дори не и страхът, че тя може да ме открие тук. Сърцето ми биеше силно, като че ли се опитваше да изскочи от гърдите ми.

Работният тезгях на Чък Стайнър все още стоеше тук, покрит с инструменти, части и циферблат от стар часовник, замръзнал във времето. Наоколо бяха разпилени парченца дървесна сърцевина. Върху повечето от тях все още личаха мазните отпечатащи от деликатните

части, които някога са били поставяни и почиствани върху тях. Някои лежаха на бетонния под, заедно с парчета от жици, малки пирончета и гайки. Празни корпуси от стари стенни часовници стояха мълчаливо като часовои в сенките. Забелязах стари телевизори и радиоапарати, и различни мебели, покрити с дебел слой прах.

Стените бяха от бял бетон без прозорци. На широка маса бяха подредени на спретнати рула кабели, корди и въжета от различен материал и с различна дебелина. Сетих се за макрамето, висящо от тавана във всекидневната, за сложните дантели от корда, покриващи облегалките на креслата и столовете. Представих си примката с възела на палача, свалена от врата на Макс Фъргюсън. Сега ми се виждаше невероятно, че никой преди не се бе сетил да претърси това мазе. Вероятно, докато полицаите са търсили малката Емили, тя е лежала точно тук.

Дръпнах шнура, за да запаля още една лампа, но крушката бе изгоряла. Все още нямах фенерче и сърцето ми тупкаше с такава сила, че почти не можех да дишам, докато се разхождах наоколо. Близко до едната стена, пред която бяха струпани дърва за горене, покрити с паяжини, намерих друга врата, водеща навън. А близо до бойлера имаше врата към банята в мазето. Отворих я и запалих лампата.

Огледах стария бял порцелан, опръскан с боя. Клозетът вероятно не бе използван от години и водата в него бе оцветила в ръждиво бялата чиния. В мивката стърчеше четка с втвърдени и извити косми. После погледнах във ваната. Намерих монетата от двайсет и пет цента в средата. Джордж Вашингтон гледаше към мен, а около канала забелязах слаба следа от кръв. Отдръпнах се назад, когато вратата горе внезапно се затръшна. Чух превъртането на секретата. Дениз Стайнър ме бе заключила.

Заразхождах се нервно нагоре-надолу. Очите ми се стрелкаха във всички посоки, докато се опитвах да реша какво да правя. Отидох до вратата до купчината дърва, свалих веригата и я отворих. Изведнъж се озовах в слънчевия заден двор. Не виждах и не чувах никого, но бях сигурна, че тя ме наблюдава. Трябва да е знаела, че ще изляза оттук. Внезапно осъзнах с нарастващ ужас, че тя въобще не се опитваше да ме хване в капан. Просто ме изхвърляше от къщата си. Искеше да е сигурна, че не мога да се върна горе.

Помислих си за Марино и ръцете ми затрепериха толкова силно, че едва успях да извадя ключовете от джоба си, докато тичах към пътя. Отключих предната врата на лъскавия шевролет. Уинчестърът от неръждаема стомана лежеше под предната седалка, където той винаги държеше оръжието си.

Пушката беше студена като лед в ръцете ми. Оставих колата широко отворена и се втурнах обратно към къщата. Предната врата беше заключена, точно както очаквах. Но от двете ѝ страни имаше стъклени прозорци и аз ударих единия с дръжката на пушката. Стъклото се разби и падна меко на килима от вътрешната страна. Увих ръка с шала си и предпазливо се протегнах, за да отключа вратата. Затичах се нагоре по застланите с мокет стълби. Хвърчах така бързо, като че ли не бях самата аз. Приличах повече на машина, отколкото на човек. Спомних си стаята, осветена миналата нощ, и се спуснах натам.

Вратата беше затворена и когато я отворих, тя беше там. Седеше спокойно на края на леглото, където лежеше Марино. Главата му бе пъхната в найлонов чувал за боклук, завързан около врата му. Всичко после стана за секунда. Освободих предпазителя и насочих пушката в момента, когато тя грабна пистолета от масата и скочи. Вдигнахме оръжията си едновременно и аз стрелях. Оглушителният изстрел я удари като свиреп вятър и я запрати към стената. Продължих да нареждам и стрелям, отново и отново.

Тя се плъзна надолу по стената, а кръвта ѝ изцапа детските тапети. Дим и барут изпълниха въздуха. Разкъсах чувала около главата на Марино. Лицето му беше посиняло и не можех да усетя пулса в сънната му артерия. Натиснах гърдите му и вдишах въздух в устата му. Натиснах го още четири пъти и той изстена, после задиша.

Грабнах телефона, набрах 911 и закрепях така, като че ли говорех в полицейска радиостанция по време на престрелка.

— Ранен полицай! Ранен полицай! Изпратете линейка!

— Къде сте, госпожо?

Нямах представа какъв е точният адрес.

— Къщата на Стайнър! Моля ви, побързайте!

Хвърлих слушалката небрежно встрани.

Опитах се да повдигна Марино да седне, но беше прекалено тежък.

— Хайде, дишай, хайде.

Завъртях главата му на една страна и пъгнах пръсти под челюстта му, като я дръпнах напред, за да може да диша свободно. Огледах се наоколо за шишета от лекарства, за да разбера какво му е дала. На масата до леглото имаше празни чаши от алкохол. Помирисах ги и усетих бърбън, после тъпо се втренчих в нея. Навсякъде имаше кръв и мозък. Усетих, че треперя като някое агонизиращо създание, попаднало в лапите на смъртта. Дениз Стайнър беше отпусната, почти седнала, гърбът ѝ бе опрян на стената, а около нея имаше голяма локва кръв. Черните ѝ дрехи бяха прогизнали и разкъсани от куршумите, главата ѝ висеше на едната страна и от нея капеше кръв.

В далечината завиха сирени, които сякаш никога нямаше да спрат. Чух шум от много крака, тичащи нагоре по стълбите, от носилката, която разгъваха. Внезапно отнякъде се появи Уесли. Той ме взе в ръцете си и ме прегърна силно, докато мъжете в униформени гащеризони заобикаляха Марино. Червени и сини светлини пулсираха навън. Осъзнах, че съм простреляла и стъклото на прозореца. Нахлуващият вътре вятър беше ужасно студен. Той разлюляваше опръсканите с кръв завеси, нашарени с разноцветни балони, които падаха от бледожълто небе. Погледнах към светлосиния юрган и плюшените животни, разхвърляни наоколо. На огледалото висяха шарени като дъгата хартиени панделки и плакат на Мечо Пух.

— Това е нейната стая — казах на Уесли.

— Всичко е наред — отвърна той и погали косата ми.

— Това е стаята на Емили — настоях аз.

[1] Гарван. — Б.пр. ↑

[2] Легендарен заселник в Дивия Запад. — Б.пр. ↑

[3] Известен американски художник илюстратор. — Б.пр. ↑

21.

Напуснах Блек Маунтин на следващата сутрин, понеделник. Уесли искаше да пътува с мен, но предпочетох да тръгна сама. Имах недовършена работа, а той трябваше да остане с Марино, който се намирал в болницата, след като бяха изпомпали демерола от стомаха му. Той щеше да се оправи напълно, поне физически, а после Уесли щеше да го заведе в Куантико. Марино трябваше да премине през повторен инструктаж като агент, който е бил под дълбоко прикритие. Нуждаеше се от почивка, безопасност и приятелите си.

В самолета имах цялата редица за себе си и си записах много бележки по случая. Той бе изяснен и приключен, когато убих майката на Емили Стайнър. Бях дала показания в полицията и за известно време щеше да има разследване. Но не се тревожех, а и нямах причини да се тревожа. Просто не знаех как би трябвало да се чувствам. Малко ме притесняваше това, че не изпитвах абсолютно никакво съжаление за станалото.

Усещах единствено умора, толкова силна, че и най-лекото движение извършвах с усилие. Имах чувството, че са ми прелели олово в кръвта. Дори писането ме затрудняваше, а и мисълта ми не беше особено бърза. От време на време осъзнавах, че седя, без да мигам, втрещена в нещо, което не виждах, и не знаех откога съм така или накъде се бяха отнесли мислите ми.

Първата ми работа беше да опиша случая. Отчасти заради следствието на ФБР, но и заради това, че полицията щеше да разследва самата мен. Частиците се сглобяваха твърде добре, но на някои въпроси никога нямаше да се отговори, тъй като не бе останал никой, който да разкаже. Например никога нямаше да узнаем какво точно се е случило в нощта, когато е загинала Емили. Аз си имах собствена теория по въпроса.

Смятах, че си е тръгнала бързо към къщи, след приключване на събранието на младежката група в църквата и у дома е започнала разправия с майка ѝ. Възможно е това да е станало заради вечерята.

Подозирах, че госпожа Стайнър е решила да накаже Емили, като посоли прекалено храната ѝ. Поглъщането на големи количества сол е форма на тормозене на децата, която уви, е твърде разпространена.

Може да е принудила Емили да пие солена вода. Тя вероятно е започнала да повръща и това допълнително е вбесило майка ѝ. Детето може да е изпаднало в хипернатремия^[1], а после в кома. Била е почти или вече мъртва, когато госпожа Стайнър я е занесла в мазето. Подобен сценарий би обяснил странните на пръв поглед резултати от тестовите на Емили. Щеше да обясни повишеното съдържание на натрий и липсата на реакция към раните ѝ.

По въпроса защо майката е решила да имитира убийството на Еди Хийт, можех само да си представя как една жена, страдаща от синдрома на Мюнхаузен, силно се интересува от такъв прочут случай. Само дето реакцията на Дениз Стайнър доста се е различавала от тази на обикновените хора. Тя сигурно си е представяла какво внимание ще бъде оказано на една майка, ако загуби детето си по този ужасяващ начин.

Подобна фантазия е била вълнуваща за нея и тя вероятно я е разработила подробно в мислите си. Възможно е в онази неделна вечер нарочно да е отровила и убила дъщеря си, за да изпълни плана си. Или пък го е провела, след като случайно, в пристъп на страшен гняв, е отровила Емили. Никога нямаше да науча точния отговор, но той не беше от голямо значение. Този случай никога нямаше да стигне до съдебната зала.

В мазето госпожа Стайнър поставила трупа на дъщеря си във ваната. Подозирах, че в този момент я е простреляла в тила, така че кръвта да се оттече в канала. Разсъблякла я е и това би обяснило появата на монетата, която Емили не е оставила в даренията онази вечер, тъй като напуснала църквата преди момчето, в което била влюбена, да направи обиколката си с подноса. Монетата незабелязано изпаднала от джоба на Емили, когато майка ѝ сваляла панталона ѝ, а после голият ѝ хълбок лежал върху нея през следващите шест дни.

Смятах, че е било нощ, когато седмица по-късно госпожа Стайнър се заела отново с тялото на Емили, което всъщност било замразено през цялото това време. Вероятно го е увила в одеяло и това би обяснило вълнените влакна, които открихме по него. Може да го е пъхнала в найлонов чувал за боклук. Микроскопичните следи от

дървесна сърцевина също имаха обяснение — господин Стайнър ги бе използвал в продължение на години, докато е поправял часовниците в мазето си. До този момент обаче яркооранжевата лепенка, която Дениз Стайнър бе използвала, за да завърже дъщеря си и себе си, не бе намерена. Също така не се бе появил и пистолетът дваисет и втори калибър. Съмнявах се, че въобще някога ще ги видим. Госпожа Стайнър беше прекалено хитра, за да запази тези уличаващи предмети.

В ретроспекция всичко изглеждаше съвсем просто и очевидно. Например последователността, в която лепенката е била откъсвана от рулото, отговаряше напълно на реда на събитията. Разбира се, Дениз Стайнър първо е трябвало да върже дъщеря си и не е имало нужда да откъсва всички лепенки и да ги слага на ръба на някоя мебел. Тя не е трябвало да удържа дъщеря си, тъй като Емили не е мърдала. Следователно и двете ръце на госпожа Стайнър са били свободни.

Но когато е дошло време да завърже себе си, е станало малко по-трудно. Откъснала всички лепенки и ги залепила на тоалетката си. Постарала се да се завърже така, че да може да се освободи. Не осъзнала, че е използвала лепенките не в подходящата последователност. А и не е имала причина да знае, че това е важно.

В Шарлът се качих на самолета за Вашингтон, а оттам взех такси до сграда „Ръсел“, където имах среща със сенатора Лорд. Той беше в залата за гласуване, когато пристигнах там в три и половина. Изчаках търпеливо в приемната, където млади жени и мъже отговаряха на телефонни обаждания непрестанно, тъй като много хора по света търсеха помощта му. Зачудих се как ли живее сенаторът с това бреме. Скоро той влезе в стаята и ми се усмихна. По очите му личеше, че знае всичко за случилото се.

— Кей, радвам се да те видя.

Последвах го през друга стая, където имаше още бюра и хора, говорещи по телефона, после влязохме в личния му кабинет и той затвори вратата. По стените имаше много картини от добри художници, а и очевидно сенаторът обичаше хубавите книги.

— Директорът ми се обади рано сутринта. Какъв кошмар. Просто не знам какво да кажа.

— О, аз съм съвсем добре.

— Ела, заповядай — каза той, като ме поведе към канапето и седна на стола срещу мен.

Сенаторът Лорд рядко оставяше бюрото му да го отделя от хората. Нямаше нужда, защото както при всички властни личности, които познавах, неговото величие го правеше скромнен и любезен.

— Ходя като зашеметена. В главата ми се въртят странни мисли — казах. — Неприятностите ще започнат по-късно. Посттравматичен стрес и разни ей такива. Да ги познаваш добре, не означава, че си имунизиран срещу тях.

— Искам добре да се погрижиш за себе си. Иди на някое хубаво място и си почини известно време.

— Сенатор Лорд, какво можем да направим за Луси? Искам името ѝ да бъде изчистено.

— Вярвам, че вече си успяла да направиш това.

— Не напълно. Бюрото знае, че не е възможно отпечатъкът на Луси да е бил сканиран в биометричната система за заключване. Но това не оневинява племенницата ми изцяло. Поне с такова впечатление останах.

— Не е така. Въобще не е така — каза сенаторът, като кръстоса крака и се загледа в мен. — Може да има проблем по отношение на това, което циркулира из Бюрото. Ключките, искам да кажа. Но тъй като Темпъл Голт стана част от картинката, има доста неща, които не могат да бъдат обсъждани.

— Значи Луси ще трябва да се примири с втрещените погледи на хората, защото няма да ѝ разрешат да сподели какво е станало — отбелязах.

— Това е вярно.

— Някои хора няма да ѝ се доверяват и ще мислят, че мястото ѝ не е в Куантико.

— Възможно е.

— Това не е достатъчно добро.

Той ме погледна търпеливо.

— Не можеш вечно да я предпазваш, Кей. Остави я да поеме проблемите си и да изживее някои от лошите им страни. В крайна сметка така ще е по-добре за нея. Просто я пази в рамките на закона — усмихна се той.

— Ще направя всичко възможно — казах, — но все още над главата ѝ виси обвинението в шофиране под влияние на алкохол.

— Тя беше жертва на катастрофа, всъщност на опит за убийство. Смятам, че това доста ще промени сценария в очите на съдията. Бих предложил освен това Луси да изпълни доброволно някаква услуга за обществото.

— Имаш ли нещо предвид?

Знаех, че има, защото иначе нямаше да го предложи.

— Да, наистина имам. Чудех се дали тя би се съгласила да се върне в АИП? Не знаем в каква част от КАИН е успял да проникне Голт. Бих искал да предлага на директора на Бюрото да използва Луси, за да проследи Голт през системата, и да видим какво от нея може да бъде спасено.

— Франк, това страхотно ще я развълнува — казах аз и сърцето ми се изпълни с благодарност.

— Не мога да се сетя за по-квалифициран за тази работа човек — продължи той. — А и то ще ѝ даде възможност за възмездие. Тя не е направила грешка нарочно, но се е оставила да бъде лошо излъгана.

— Ще ѝ съобщя новината — казах.

Напуснах кабинета му и отидох да си взема стая в хотел „Уилард“. Бях прекалено изморена, за да се върна в Ричмънд, а и това, което исках, бе да отлетя за Нюпорт. Исках да видя Луси, дори ако е само за час-два. Исках да ѝ разкажа какво бе направил сенатор Лорд за нея, че името ѝ бе изчистено, а бъдещето — чудесно.

Всичко щеше да се уреди идеално. Знаех го. Исках да ѝ кажа и колко много я обичам. Исках да видя дали мога да намеря думите, които бяха толкова трудни за мен. Бях склонна да пазя обичта дълбоко в сърцето си, защото се страхувах, че ако я изразя, тя може да ме изостави така, както бяха направили много хора в живота ми. Точно по тази причина имах навика да запазвам само за себе си това, от което се страхувах.

Настаних се в стаята и се обадох на Дороти. Никой не ми отговори. После звъннах на майка ми.

— Къде си този път? — запита тя.

Чувах течаща вода от другата страна на линията.

— Във Вашингтон — отговорих. — Къде е Дороти?

— Случайно е тук и ми помага с вечерята. Ще ядем пиле с лимон и салата. Трябва да видиш лимоновото дръвче, Кей, а и грейпфрутите станаха огромни. Сега, докато си говорим, мия марулитите. Ако ти

посещаваше майка си поне от време на време, можехме да вечеряме заедно. Нормална вечеря. Можехме да сме семейство.

— Бих искала да поговоря с Дороти.

— Изчакай.

Телефонът се удари в нещо, после Дороти се появи.

— Как се казва съветникът на Луси в „Еджхил“? — запитах веднага. — Предполагам, че вече са ѝ назначили такъв.

— Няма значение. Луси вече не е там.

— Моля? — учудих се. — Какво каза?

— Тя не хареса програмата. Каза ми, че иска да напусне. Не можех да я принуждавам. Тя е голяма жена. А и не е извършила престъпление или нещо подобно.

— Какво? — Бях наистина шокирана. — Там ли е тя? В Маями ли се е върнала?

— Не — съвсем спокойно отговори сестра ми. — Искаше да остане в Нюпорт за известно време. Каза, че в момента не било безопасно да се върне в Ричмънд, или някаква подобна дивотия. А и не искала да идва тук.

— Тя е в Нюпорт сама, с рана в главата и проблем с алкохола, а ти не правиш нищо по въпроса?

— Кей, както винаги реагираш прекалено остро.

— Къде е отседнала?

— Нямам представа. Каза, че просто искала да се помотае там.

— Дороти!

— Позволи ми да ти припомня, че тя е моя дъщеря, а не твоя.

— Това винаги ще е най-голямата и ужасна трагедия в живота ѝ.

— Защо поне веднъж не удържиш шибания си нос във от нашите работи! — рязко каза тя.

— Дороти! — обади се майка ми някъде отзад. — Не искам да чувам такива думи!

— Слушай ме внимателно — заговорих студено с внимателно премерените думи на убийствения гняв. — Ако нещо се случи с нея, ще те държа сто процента отговорна за това. Ти не само си ужасна майка, но си и отвратително човешко същество. Наистина съжалявам, че си моя сестра.

Затворих телефона. Взех указателя и започнах да звъня по авиолиниите. Имаше един полет до Провидънс, който можех да хвана,

ако действах достатъчно бързо. Изхвърчах от стаята и продължих със същата скорост през елегантното фоайе на „Уилард“. Хората ме гледаха изненадано.

Портиерът ми повика такси. Казах на шофьора, че ще му платя двойно, ако успее да ме закара до летището бързо. Той подкара като луд. Стигнах до терминала точно когато съобщавах полета ми. Намерих мястото си, седнах и тогава усетих как в гърлото ми се появява буца, а очите ми се изпълват със сълзи. Преборих се с тях и не заплаках. Пих горещ чай и после затворих очи. Не познавах Нюпорт и нямах представа къде мога да отседна.

Шофьорът на таксито, което взех от Провидънс до Нюпорт, ми събщи, че ще пътуваме повече от час, тъй като валял силен сняг. През мокрите прозорци се виждаха тъмните лица на гранитните стени от двете страни на пътя. Камъкът бе разяден и покрит с лед. От пода на колата духаше влажен и ужасно студен вятър. Едри снежинки падаха по предното стъкло като крехки бели насекоми. Усетих, че ако гледам в тях прекалено дълго, започва да ми се вие свят.

— Можете ли да ми препоръчате някой хотел в Нюпорт? — обърнах се към шофьора, който говореше със странния маниер на хората от Роуд Айлънд.

— „Мариът“ е най-доброто за вас. Точно до водата е, а и всички магазини и ресторанти са близо до него. Освен това на Гоут Айлънд има хотел „Дабъл Трий“.

— Хайде да пробваме „Мариът“.

— Добре, госпожо, „Мариът“ ще бъде.

— Ако бяхте млада дама, която си търси работа в Нюпорт, къде бихте отишли? Моята двасет и една годишна племенница би искала да прекара известно време тук.

Изглеждаше доста глупаво да задаваш подобен въпрос на абсолютно непознат човек, но не знаех какво друго мога да направя.

— На първо място аз лично не бих избрал това време на годината. Сега Нюпорт е като мъртъв.

— Но ако тя избере точно това време. Например ако има ваканция.

— Хм — замисли се той, а аз се заслушах в ритъма на чистачките.

— Може би в някой ресторант? — предположих аз.

— Разбира се. Много млади хора работят по ресторантите. Онези край водата. Парите са доста добри, защото основната индустрия в Нюпорт са туристите. Не позволявайте на никого да ви убеждава, че е риболовът. В наши дни десеттонно корабче се връща с един-два тона риба, и това е в най-добрите дни.

Той продължи да говори, а аз се замислих за Луси и за мястото, където може да е отишла. Опитах се да проникна в мислите ѝ, да ги разчета, да достигна до нея по този начин. Помолих се мълчаливо и се опитах да прогоня напирещите сълзи и ужасни страхове. Нямах сили да се изправя пред нова трагедия. Не и с Луси. Такава загуба би била последната за мен. Щеше да е прекалено зловеща, за да я понеса.

— До колко часа са отворени повечето от тези места? — попитах.

— Кои места?

Осъзнах, че той ми говори за някакъв вид риби, които се използвали при правенето на котешка храна.

— Ресторантите — обясних. — Отворени ли са по това време?

— Не, госпожо. Повечето не са. Почти един през нощта е. Най-добре ще е да търсите работа за племенницата си сутринта. Повечето места отварят към единайсет, а тези, които сервират и закуска — по-рано.

Шофьорът, разбира се, беше прав. Не можех да направя нищо друго, освен да легна и да се опитам да поспя. Стаята ми в „Мариът“ гледаше към пристанището. От прозореца водата изглеждаше черна, а и на хоризонта проблясваха светлинки от рибарски корабчета.

Станах в седем, защото нямаше смисъл да се излежавам повече. Не бях спала и се страхувах да сънувам.

Поръчах си закуска, дръпнах завесите и погледнах навън. Денят беше стоманеносив, водата почти не се различаваше от небето. В далечината летеше ято гъски, които приличаха на бойни самолети. Снегът се бе обърнал на дъжд. Знаех, че твърде малко места ще са отворени по това време, но реших да опитам въпреки всичко. Към осем излязох от хотела. Имах списък с популярните кръчми, гостилници и ресторанти, който бях получила от администратора.

Известно време вървах по кея, където моряците бяха облечени подходящо за времето в жълти дъждобрани и непромокаеми панталони. Спирах да говоря с всички, които бяха съгласни да ме изслушат. Всеки път въпросите ми бяха едни и същи, точно както и отговорите, които получавах. Описвах племенницата си, а те не знаеха дали са я виждали. Прекалено много млади жени работеха в заведенията край морето.

Обикалях без чадър, а шалът на главата ми не ме предпазваше от дъжда. Минавах покрай лъскави яхти и лодки, покрити с тежки найлонови навеси за зимата, покрай купчини масивни котви, изпочупени и ръждясали. Наоколо нямаше много хора, но доста от заведенията бяха вече отворени. Чак когато видях призраци, таласъми, вещици и други зловещи същества във витрините на магазините, се сетих, че днес е Хелюин.

В продължение на часове се разхождах по калдъръма на улица „Темза“, разглеждах витрините на магазини, които продаваха всичко от украшения от миди и раковини до истински произведения на изкуството. Завих по улица „Мери“ и минах покрай гостилница „Интаун“, където чиновникът никога не бе чувал името на племенницата ми. Също така никой не я познаваше и в „Кристи“, където пих кафе, седнала до прозореца, и наблюдавах залива Нарангасет. Доковете бяха мокри и по тях бяха накацали чайки, които гледаха към нас. Загледах се в две жени, които се приближиха към водата. Бяха опаковани в шапки, палта и ръкавици. Нещо в начина, по който се държаха, ме накара да си помисля, че са повече от приятелки. Отново се притесних за Луси и си тръгнах.

Минах през „Черната перла“ на кея, през „Антъни“, през кръчмата „Задната уличка“ и бара „Касъл Хил“, „Калахън“ и кафе „Зелда“, и някаква чудесна старинна сладкарница, където продаваха щрудели със сметана, но никой не можа да ми помогне. Влязох в толкова много барове, че накрая им загубих следите и се озовавах на някое място по два пъти. Не видях и следа от Луси. Никой не ми помогна. Мислех си, че на никой не му пука, и вървах отчаяно по кея „Бауден“. Дъждът валеше все по-силно. Водата се сипеше безспирно от тъмносивото небе. Някаква жена ме подмина и ми се усмихна.

— Скъпа, не се дави — каза тя. — Нищо не може да е чак толкова лошо.

Загледах я как влиза в компанията търгуваща с раци на края на кея. Реших да я последвам, защото изглеждаше много дружелюбна. Видях я да влиза в малък офис зад стъклена стена, така опушена и покрита с фактури, че забелязах само боядисани къдрици и ръце, които се движеха между листовете хартия.

За да стигна до нея, ми се наложи да мина покрай резервоари с размера на лодки, пълни с раци, миди и омари. Те ми напомниха за начина, по който подреждахме носилките в моргата. Резервоарите бяха един до друг и стигаха до тавана. В тях се вливаше вода от широки тръби и после се изливаше на пода. Вътрешността на склада бучеше като силен вятър и миришеше на море. Мъже в оранжеви гащеризони и високи гумени ботуши, с лица, обветрени като на моряци, си говореха със силни гласове.

— Извинете — плахо се обадох, когато застанах до вратата на офиса.

Не знаех, че при жената има някакъв рибар, защото не бях успяла да го видя. Той имаше груби червени ръце и седеше на пластмасов стол, пушейки цигара.

— Скъпа, подгизнала си. Ела и се стопли — любезно ми се усмихна пълната жена, която работеше неуморно. — Искаш да си купиш раци ли? — запита тя и се надигна.

— Не — отговорих бързо. — Загубих племенницата си. Тя се замота някъде или пък не сме се доразбрали. Трябваше да се срещна с нея. Чудех се дали случайно не сте я виждали.

— Как изглежда? — запита рибарят.

Описах я.

— Добре, а къде я видяхте за последен път? — объркано попита жената.

Поех си дълбоко дъх. Мъжът вече бе разбрал всичко, бе разчел мислите ми. Личеше си по очите му.

— Избягала е. Децата правят такива неща понякога — каза той, като дръпна силно от марлборото. — Въпросът е, откъде е избягала? Ако ми кажете това, може да ми дойде някаква идея къде се намира сега.

— Беше в „Еджхил“ — отговорих.

— Скоро ли е излязла? — попита той.

Рибарят беше от Роуд Айлънд. Това личеше по последните срички, които предъвкваше така, като че ли настъпваше края на думите си.

— Просто си е тръгнала оттам.

— Значи не е довършила програмата или осигуровката ѝ не е покрила всичко. Тук често се случват подобни неща. Мои приятели отиваха на онова място, но им се налагаше да го напуснат след четирипет дни, защото осигуровката им не плащаше всичко. Чудесна помощ оказват тия.

— Тя не е завършила програмата — казах.

Той повдигна мърлявото си кепе и приглади рошавата си черна коса.

— Сигурно ужасно се тревожите — обади се жената. — Мога да ви направя нескафе, ако желаете.

— Много сте любезна, но не, благодаря.

— Когато си тръгнат по-рано по този начин, обикновено отново започват да пият и да взимат наркотици — продължи рибарят. — Неприятно ми е да ви кажа подобно нещо, но така става. Вероятно тя работи като келнерка или барманка, за да е по-близо до това, което иска. Ресторантите наоколо плащат доста добре. Ако съм на ваше място, бих опитал в „Кристи“, „Черната перла“ на кея „Банистър“ и „Антъни“ на кей „Уейтс“.

— Минах през всичките.

— А през „Белия кон“? Там също се правят добри пари.

— Къде се намира?

— Ей там — посочи той встрани от залива. — Улица „Марлборо“, близо до Бест Уестърн.

— А къде би могла да отседне? — попитах. — Надали племенницата ми би искала да похарчи много пари.

— Скъпа — каза жената. — Ще ти кажа къде аз бих опитала. Бих отишла в института „Сиймън“. Съвсем наблизо е. Минала си покрай него, за да стигнеш дотук.

Рибарят кимна и запали нова цигара.

— Точно така. Разумно е да провериш на това място. А имат и келнерки, и момичета, работещи в кухнята.

— Какво е това място? — попитах.

— Място, където рибари с лош късмет могат да отседнат. Нещо като малък приют, със стаи горе, трапезария и бар за закуски.

— Ръководи го католическата църква. Можеш да поговориш с отец Огрен. Той е свещеникът там.

— Защо двайсет и една годишно момиче би отишло там, вместо на местата, които преди това споменахте? — попитах.

— Не би отишла — отвърна рибарят. — Освен ако не е искала наистина да спре да пие. На това място няма никакъв алкохол — поклати глава той. — Точно там е мястото, където да отидеш, ако рано си напуснал програмата, но не искаш вече да пиеш или да взимаш дрога. Познавам няколко човека, които ходиха. Дори аз самият пребивавах известно време там.

Когато си тръгнах, валеше толкова силно, че падащата вода отскачаше от земята обратно към мрачното, тъмно небе. Бях подгизнала до коленете, гладна, измръзнала и без място, където да отида, както беше с повечето посетители на института „Сиймън“.

Той приличаше на малка тухлена църква, с меню, изписано с тебешир на дъската отпред, и табела, която гласеше: „Всеки е добре дошъл“. Влязох вътре и видях мъже, седнали до бара, които пиеха кафе, и други — около масите в семплата трапезария, точно срещу вратата. Доста очи се обърнаха към мен с любопитни погледи. Лицата им отразяваха години, прекарани в жестоко пиене. Келнерка, която изглеждаше не по-възрастна от Луси, ме попита дали искам да хапна.

— Търся отец Огрен — казах.

— Не съм го виждала скоро, но можете да проверите в библиотеката или параклиса.

Изкачих няколко стълби и влязох в малък параклис, празен, с изключение на светците, изрисувани по гипсовите стени. Беше чудесно място с бродирани с морски сюжети възглавници и многоцветен мраморен под, инкрустиран с миди. Застанах мирно и погледнах към свети Марк, който подкрепяше една мачта, докато свети Антъни от Падуа благославяше морските създания. Свети Андрю държеше мрежи, а по горната част на стената бяха изписани думи от Библията.

„Тъй като той накара бурята да престане, вълните оттогава са спокойни. После те са щастливи, защото почиват, а той ги е завел в желаня рай.“

Натопих ръцете си в голяма раковина, пълна със светена вода, и се прекръстих. Помолих се пред олтара и оставих дарение в малката сламена кошничка. Оставих банкнота за Луси и мен и четвърт долар за Емили Стайнър. Иззад вратата се чуваха жизнерадостните гласове и подсвиркванията на обитателите на приюта. Дъждът по покрива звучеше като барабани, а отвъд матовите прозорци пищяха чайки.

— Добър ден — произнесе зад мен тих глас.

Завъртях се и видях отец Огрен, облечен в черно.

— Добър ден, отче — отвърнах.

— Сигурно доста сте походили в дъжда — отбеляза той.

Очите му бяха любезни, а лицето изключително мило.

— Търся племенницата си, отче. Отчаяна съм.

Не се наложи дълго да говоря за Луси. Всъщност едва я бях описала, когато разбрах, че свещеникът знае коя е тя. Сърцето ми се отвори като роза.

— Господ е милостив и добър — усмихнато каза той. — Доведе ви тук, така както води онези, които са се загубили в морето. Преди няколко дни доведе тук и племенницата ви. Вярвам, че тя се намира в библиотеката сега. Сложих я да работи там, за да направи каталог на книгите, а и да усъвършенства някои други неща. Тя е много умна и има чудесна идея да компютризира всичко.

Намерих я до огромна маса в мрачна стая с тъмна ламперия и овехтели книги. Седеше с гръб към мен и разработваше програма на лист без помощта на компютър по начина, по който талантливите музиканти композират симфониите си в тишина. Стори ми се, че изглежда отслабнала. Отец Огрен потупа ръката ми, когато си тръгваше, после тихо затвори вратата зад себе си.

— Луси — казах.

Тя се обърна и ме изгледа изненадано.

— Лельо Кей? Господи — каза тя с приглушения тон, запазен за библиотеките. — Какво правиш тук? Откъде знаеше?

Бузите ѝ бяха порозовели, а белегът на челото ѝ бе яркочервен.

Придърпах си стол и взех ръцете ѝ в своите.

— Моля те, ела си у дома с мен.

Луси продължи да ме гледа втренчено, като че ли виждаше пред себе си призрак.

— Името ти е изчистено.

— Напълно?

— Напълно.

— Значи си ми намерила голямата клечка.

— Казах ти, че ще го направя.

— Всъщност ти си важната личност, нали, лельо Кей? — прошепна тя и отмести поглед встрани.

— Бюрото прие, че Кари ти е причинила това — съобщих.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Това, което тя направи, беше ужасно, Луси. Знам колко си наранена и ядосана. Но сега си добре. Истината се знае и АИП искат да се върнеш при тях. Ще поработим върху обвинението ти в шофиране в пияно състояние. Съдията ще ти съчувства повече, защото някой те е изблъскал от пътя, а уликите доказват това. Но все още искам да се полекуваш.

— Не може ли да направя това в Ричмънд? Не може ли да остана при теб?

— Разбира се, че можеш.

Тя погледна надолу, когато сълзите се търколиха по бузите ѝ.

Не исках да я наранявам допълнително, но трябваше да попитам:

— Кари беше с теб, когато те видях онази вечер в района за пикник, нали? Тя сигурно пуши?

— Понякога — отвърна Луси и избърса очите си.

— Много съжалявам.

— Ти не би разбрала.

— Не е така. Разбирам те напълно. Обичала си я.

— Все още я обичам — захлипа Луси. — Точно това е глупавото. Как можах? Но не мога да се спра. А през цялото време... — изхълца Луси и издуха носа си, — през цялото време тя е била с Джери или който и да е друг. Използвала ме е.

— Тя използва всекиго, Луси. Не само теб.

Племенницата ми плачеше така, като че ли щеше да продължи да го прави през целия си живот.

— Разбирам как се чувстваш — казах и я придърпах по-близо до себе си. — Не можеш просто да спреш да обичаш някого. Нужно е време.

Държах я така дълго време, вратът ми се намокри от сълзите ѝ. Прегръщах я, докато хоризонтът се превърна в тъмносиня линия. После отидохме в спартанската ѝ стая и събрахме вещите ѝ. Тръгнахме по калдъръма и потъналия в локви асфалт. Хелюин блестеше в прозорците, а дъждът започваше да замръзва.

[1] Повишаване на серумния натрий. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.